

8.12.
ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ
ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΙ,
ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 16^η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΗ 20^η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

*Πασῶν τῶν προτέρων ἐκδόσεων ἐξαντληθεισῶν,
ἐκδίδεται νῦν κατὰ κοινὴν παράκλησιν
τῶν εὐσεβῶν Κεφαλληνῶν,*

[Προνοίᾳ μὲν καὶ εὐλογίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κεφαλληνίας
κ. Δαμασκηνοῦ, δαπάνη τε καὶ ὠφελεία τοῦ ἱερατικοῦ Ταμείου
τῶν ἐνδεῶν ἱερέων Κεφαλληνίας, ἐπιμελεία δὲ καὶ ἐπιστάσις τοῦ
αἰδ. Οἰκονόμου Γερασίου Χ. Ποταμιάνου Δ. Θ.]



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. Ζ. ΔΙΑΔΗΣΜΑ

6—Ὁδὸς Βορέου—6

1925

ΔΑΜΑΣΚΗΝΩ,

ΤΩΙ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΩ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΤΩΙ ΘΕΑΡΕΣΤΩΣ ΠΟΙΜΑΙΝΟΝΤΙ

ΤΗΝ ΑΠΟ ΘΕΟΥ ΕΜΠΕΠΙΣΤΕΥΜΕΝΗΝ ΑΥΤΩ ΛΟΓΙΚΗΝ ΠΟΙΜΝΗΝ

ΚΑΙ ΟΛΩΣ ΑΘΟΥΒΩΣ ΚΟΠΙΟΝΤΙ ΚΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΥ ΑΥΤΗΣ

ΤΗΝΔΕ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΒΙΒΛΟΝ

ΕΥΛΑΒΩΣ ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ὁ ἐλὶ τῇ ἐχδόσεως

† Οἶκ. Γερ. Π.

**Πρὸς τὸ εὐσεβεῖς καὶ Χριστεπώνυμον
πλήρωμα τῆς ἀγιωτάτης Ἡμῶν
Μητροπόλεως.**

Ἐπειδὴ πᾶσαι αἱ μέχρι τοῦδε ἐκδόσεις * τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου παντάπασιν ἐξη-
τλήθησαν, ἥδη δὲ μεγαλωστὶ παρατηρεῖται ἡ σπάνις τῶν τευχῶν
τῆς ἐν λόγῳ ἱερᾷς Ἀκολουθίας ἐν τε τῇ ἡμετέρῃ Νήσῳ καὶ ταῖς
ἀπανταχοῦ Κεφαλληνιακαῖς ἰδίᾳ Παροικίαις, καὶ ἐπειδὴ πολλαχό-
θεν λαμβάνομεν αἰτήσεις ἀποστολῆς τοιούτων Ἀκολουθιῶν, ἐγνο-
μεν πρὸς πλήρωσιν τοῦ μεγάλου τούτου κενοῦ νὰ προβῶμεν εἰς
νέαν ἐκδοσιν τῆς Ἱερᾷς ταύτης Ἀκολουθίας τοῦ Ὁσίου ἡμῶν
Πατρὸς, δαπάναις τοῦ ἱερατικοῦ ταμείου τῶν ἐνδεῶν ἱερέων Κε-
φαλληνίας, οὗτινος καὶ προϋστάμεθα, καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ αὐτοῦ.

Διὰ τὰ ὑπερβάλλοντα ὅμως ἔξοδα τοῦ τε χάρτου καὶ τῆς τοῦ
ἔργου ἐκτυπώσεως ἐνομίσαμεν σκόπιμον νὰ περιορισθῶμεν ἐν τῇ
νέᾳ ταύτῃ ἐκδόσει εἰς τ' ἀπολύτως ἀναγκαῖα, τὸν συνοπτικὸν δῆλον
ὅτι βίον καὶ τὴν ἱερὰν Ἀκολουθίαν τοῦ Θεοφόρου ἡμῶν Πατρὸς,
χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παραλειθῶμεν τὰ ἐπίσημα Ἐκκλησιαστικὰ
Γράμματα, τὰφορῶντα εἰς τὴν ὥς Ἀγίου ὑπὸ τῆς Ἀγίας Μητρὸς
ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐπίσημον αὐτοῦ ἀναγνώρισιν· ἠναγκάσθημεν μό-
νον, καὶ τοῦτο μετὰ λύπης, νὰ μὴ ἀναδημοσιεύσωμεν τὸν εἰς τὸν
Ὅσιον περισπούδαστον καὶ μακρὸν λόγον τοῦ ἀοιδίμου Κων-
σταντίνου Τυπάλδου Διακόνου, ὅστις εὕρηται ἐν ταῖς παλαιότεραις

* Σημ. Ἐκδ. Ἐκτὸς τῆς γνωστῆς τῶν Πατρῶν ἐν ἔτει 1870 ὑπὸ Δη-
μητρίου Λυκούδη ἐκδόσεως γνωρίζομεν καὶ δύο προγενεστέρας : ἐν Κεφαλ-
ληνίᾳ τῷ 1828 «ἐπιστασίᾳ Σπυρίδωνος Βλαντιῇ» καὶ ἐν Βενετίᾳ τῷ 1830
«παρὰ Φραγκίσκῳ τῷ Ἀνδρεόλῳ»· εἰκάζομεν ὅμως ὅτι ἐγένετο καὶ ἄλλη τις
ἐκδοσις, ἣν παρ' ὅλας ἡμῶν τὰς ἐνδελεχεῖς ἐρεῦνας δὲν ἠδυνήθημεν ν'
ἀνεύρωμεν.

ἐκδόσεσιν *. Ἐν τῷ βίῳ τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου ἐθεωρήσαμεν πνευματικῶς ἐπωφελὲς ν' ἀναγράψωμεν ἐκτὸς τῶν γνωστῶν παλαιότερων θαυμάτων καὶ τινὰ ἐπισήμως ἐξηκριβωμένα σύγχρονα θαύματα, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἡμετέρας Ἀρχιερατείας γενόμενα.

Τὴν ὅλην δ' ἐπιστάσιαν τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκδόσεως τοῦ ἔργου τούτου ὡς καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπισήμων πηγῶν σύνταξιν τοῦ συνοπτικοῦ βίου τοῦ ἁγίου, ἀνεθέσαμεν εἰς τὸν ἐκεῖσε Κεφαλλήνα ἐφημέριον καὶ ἀγαπητὸν Ἡμῖν ἐν Κυρίῳ υἱὸν Αἰδес. Γεράσιμον Ποταμιᾶνον οἰκονόμον Δ. Θ. ὃν καὶ πατρικῶς εὐλογοῦμεν ὅτι μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας καὶ εὐλαβείας ἀπεδέξατο τὴν πρὸς τὸν ἱερὸν τοῦτον σκοπὸν ὑπηρεσίαν ταύτην.

Ἐπὶ τούτοις τοίνυν δεόμενοι τοῦ μεγάλου ἡμῶν Προστάτου, Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Γερασίμου, ἵνα πρεσβεύῃ τῷ ἐν Τριάδι ὑμνουμένῳ Θεῷ ὑπὲρ τῶν πολλαχῶς τιμώντων τὸ πάντιμον Αὐτοῦ Ὄνομα καὶ χαρίζεται αὐτοῖς τὴν κατ' ἄμφω ὑγιεῖαν ἐπευλογοῦμεν πάντας πατρικῶς καὶ διατελοῦμεν

Ἐν Ἀργοστολίῳ Μηνὶ Ἰανουαρίῳ 1925.

† Ὁ Μητροπολίτης Κεφαλληνίας

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

* Σ. Ε. Ὁ λόγος οὗτος τοῦ σοφοῦ τούτου Κεφαλλήνου, τοῦ καὶ Μητροπολίτου Σταυρουπόλεως διατελέσαντος, ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν Βενετίᾳ τῷ 1823.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ

ΠΡΟΗΝ ΜΑΪΝΗΣ

ΚΥΡΙΟΥ ΙΕΡΕΜΙΟΥ

Ὡς ἐκ προσώπου τῆς περιφήμου Νήσου Κεφαλληνίας ἀναφερομένη πρὸς τὸν Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κύριον Κύριον ΚΥΡΙΑΛΟΝ.

«Ἐγκωμιαζόμενου δικαίου εὐφρανθήσονται λαοί» ἡ προφητικὴ ἔλεγε φωνή· ἀλλ' ἡμῖν οὐ μόνον εὐφροσύνην πνευματικὴν προξενεῖ ἐγκωμιαζόμενος ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ, ἀλλὰ καὶ εἰς ψυχικὴν σωτηρίαν ἀμύθητον προτροπὴν· μᾶλλον δὲ ἀνακουφίζει τὸ βάρος τῆς συνειδήσεως ἡμῶν, καθὼς ἕκαστος τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ὀφείλει τιμᾶν καὶ ἐπαινεῖν τοὺς εὐσεβῶς καὶ θεαρεστῶς ζήσαντας· ὁ γὰρ ἔπαινος μισθὸς ἐστὶ τῆς ἀρετῆς κατὰ τὸν εἰπόντα, καὶ ὁ ἐπαινὼν τὴν ἀρετὴν αὐτὸν ἐπαινεῖ τὸν Θεόν, παρ' οὗ τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἀρετὴ. Διὰ τοῦτο καὶ πρότερον ἀνεφέραμεν ἐκ μέρους τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον, καὶ νῦν συμμίκτω προθυμίᾳ καὶ ἐλπίδι ἔγνωμεν ἀναφέρειν ταῦτα πρὸς τὴν Σὴν Σεβασμιωτάτην Σύνοσιν, δεόμενοι ἱκετικῶς ἀξιῶσαι ἐκδοθῆναι Συνοδικῶς, τιμᾶσθαι κανονικῶς, καὶ ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν Ὁσίων καὶ Ἀγίων Ἀνδρῶν καταλεχθῆναι τὸν ἡμέτερον τοῦτον Πατέρα.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ

ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ*

Ἦν ὁ Ὅσιος Πατὴρ Γεράσιμος ἐκ τῆς Πελοποννήσου ὁρμώμενος, ἐκ χώρας λεγομένης Τρίκκης ἢ Τρίκαλα, κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν. Ἐτυχε γονέων οὐχ ἥτον τὴν εὐσέβειαν εὐγενῶν ἢ τὸ γένος, καὶ πλουσίων ἀρχούντως. Ἀφ' οὗ ἦλθεν εἰς ἡλικίαν, περιῆλθε καὶ Ἑλλάδα καὶ Θετταλίαν καὶ Θράκην, ζητῶν πανταχοῦ τὴν ψυχικὴν τελειότητα. Διέτριψεν ἱκανὸν καιρὸν μονάσας ἐν τῷ ἀγιωνύμφῳ ὄρει τοῦ Ἄθω, ἐν ᾧ τοῖς τῆς ἀρετῆς καλλίστοις ἀνθεσιν, ἅττα παρὰ τοῖς ἐκεῖσε ἀσκουμένοις Μοναχοῖς ἔγνω, ἑαυτὸν καθωράϊσε. Μετὰ δὲ ταῦτα εἰς τοὺς σεβασμίους τόπους τῆς Ἱερουσαλὴμ μετέβη χάριν προσκυνήσεως, ὅπου διαμείνας ἱκανὸν καιρὸν εἰς τὸν τῆς Ἱερωσύνης βαθμὸν κανονικῶς ἀνεβιβάσθη παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Γερμανοῦ, παρ' οὗ καὶ συγχώρησιν λαβὼν, μετέβη εἰς τὰ περὶ χώρα τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου καὶ τεσσαρακονθήμερον νῆστις διετέλεσε κατὰ μίμησιν τοῦ Δεσπότη, καὶ πολλοὺς περιελθὼν τόπους καὶ νήσους τελευ-

* Σ. Ε. Τὸ μαρτυρικὸν τοῦτο Γράμμα συνυπεβλήθη εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μετὰ τῆς προορηθείσης ἐπιστολῆς τοῦ πρώην Ματῆς Ἱερεμίου καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τούτου καὶ τῆς ἀνὰ τὸν Ὁρθόδοξον κόσμον διαβροηθείσης φήμης τῶν ἀπείρων θαυμάτων τοῦ ἁγίου ἐξεδόθη ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνδικτικὸς Τόμος τῆς ἀναγνωρίσεως αὐτοῦ ὡς Ἁγίου.

ταῖον καὶ τὴν ἡμετέραν Νῆσον κατέλαβεν, ἐνθα πολλοὺς διετέλεσε χρόνους, τοὺς πιστοὺς παραινῶν καθ' ἐκάστην εἰς τὸ κατὰ Χριστὸν καὶ θεαρέστως ζῆν. Εἰς γηραιάαν δὲ ἤδη ἑληλακῶς ἡλικίαν, καθ' ἑαυτὸν μονάσαι ἠθέλησε. Διὸ εὗρών τινα Ναὸν πεπαλαιωμένον ἐν τινι τόπῳ Ὁμαλᾷ καλουμένῳ ἀνήγειρε τοῦτον καὶ ἐκ βάθρων ἀνεκαίνισε, καὶ εἰς διαγωγὴν ἰδίαν ἀποδεχθῆναι τὰς ἐκεῖνων θυγατέρας, ὅσαι δηλαδὴ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν ἡσπάζοντο καὶ θεαρέστως βιοῦν προείλοντο. Ἐδέχθη δὲ τὸ τοιοῦτο βάρος διὰ ψυχικὴν ὥρεια καὶ συνήχθησαν τὸ πρῶτον τινές, αἱ καὶ διετέλεσε διδάσκων τὴν μοναδικὴν καὶ ἀγγελικὴν πολιτείαν χρόνους οὐκ ὀλίγους. Οὗτος ὁ Ἅγιος Πατὴρ διέτριψε χρόνους τριάκοντα καὶ ἐν τῇ οἰκοδομηθείσῃ παρ' αὐτοῦ Μονῇ καὶ ἐν ἄλλῳ τόπῳ ἄρτου τὸ σύνολον μὴ γευσάμενος, ἀλλὰ διέζη ὁσπριοῖς μόνον ὀλίγων ὕδατι βεβρεγμένοις, καὶ συνεχῶς δακρυοῖς καὶ προσευχαῖς καὶ ἀγρυπνίαις ἑαυτὸν καθήγεινε. Καί ποτε τῆς Νήσου ὑπ' ἀνομβρίας πασχούσης, διὰ προσευχῆς ὑετὸν καταγαγὼν, ἐθεράπευσεν. Οὐμὴν δὲ ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀσθενεῖς καὶ δαιμονῶντας ἰάσατο, ὧν τὰ πάθη καὶ τὰ ὀνόματα μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. Πιστεύεται βεβαίως παρὰ πᾶσι τοῖς ἐνταῦθα χριστιανοῖς διαφυλαχθῆναι τὴν Νῆσον ταύτην ἀναιχμαλώτιστον, ἐν τῷ καιρῷ τῆς τῶν Ἀγαρηνῶν μάχης, διὰ προσευχῆς τοῦ αὐτοῦ Πατρός. Τῶν δὲ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ θαυμάτων, εἰ ἔστι τις ἐκ ταύτης τῆς Νήσου, ἢ καὶ τῶν ἐκεῖνου συγγενῶν, ὅς μὴ μετέλαβεν ἐκ τούτων, γέγονεν ὁμως θεατῆς πολλῶν. Γυνή τις δαιμονιζομένη ἤχθη εἰς τὴν τοῦ Ἁγίου Μονὴν θεραπείας χάριν, ἣτις εὐκαιρίας λαχοῦσα καὶ ὑπὸ σατανικῆς ἐνεργείας κινουμένη, κατέπεσεν εἰς φρέαρ βαθύτατον· ἀλλ' ἐπιφανέντος

τοῦ Ἁγίου, οὐ μόνον διεσώθη τοῦ πνιγμοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐνοχλοῦντος αὐτὴν δαίμονος ἡλευθερώθη. Ἐκοιμήθη δὲ οὗτος ὁ Ὅσιος ἐν ἔτει τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ 1579, Αὐγούστου 15. Ἐπειδὴ δὲ ἦν ἀδύνατον κρύπτεσθαι ἢ τοῦ Ἁγίου ἀρετῇ, διὰ τοῦτο μετὰ τὸν αὐτοῦ θάνατον ἡβουλήθησαν ποιῆσαι ἀνακομιδὴν τοῦ Λιψάνου, ἥτις καὶ γέγογε παρὰ τοῦ Ἐξάρχου τοῦ τότε τὸν θρόνον τῆς βασιλευούσης πόλεως Ἱερουσολέμων, κανονικῶς καὶ νομίμως κατέχοντος, ἐν ἔτει 1581. Ἀλλ' ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἐναντίων πρὸς κατηγορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κινούμενοι ἐλάλουν ἀσέβειαν, ἠναγκάσθημεν, προσταγῇ τοῦ Μακαρίτου Φιλαδελφείας Κυρίου Γαβριήλ, αὐτὸς ἐνταφιάσαι, ὃ καὶ γέγογεν. Ἐάσαντες δὲ τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο Λείψανον ἐν τῇ γῇ μέχρι τῆς τοῦ Φιλαδελφείας διορίας, καὶ πάλιν δευτέραν ποιήσαντες ἀνακομιδὴν, εὗρομεν τὸ αὐτὸ Λείψανον ἀκέραιον, πᾶσαν εὐωδίαν ἐκπέμπον καὶ ἰάματα. Ἐμεινε δὲ ἐν τῇ γῇ τὸ τοῦ Ἁγίου Λείψανον καὶ πρῶτον καὶ ὕστερον χρόνους δύο καὶ μῆνας ὀκτώ.

Ῥπογραφαὶ τῶν Μαρτύρων

Ταπεινὸς Ἐπίσκ. Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου Παχώμιος.
Φραγκίσκος ὁ Μεταξῆς καὶ Οἰκονόμος.
Ζαχαρίας Ἱερεὺς ὁ Βαλιάνος, καὶ Σκευοφύλαξ.
Δανιὴλ Ἱερομόναχος ὁ Μαρκέτος.
Ματθαῖος Ἱερεὺς ὁ Στυλιανός.
Θεόδωρος Ἱερεὺς ὁ Πηνιατόρος, καὶ Πρωτοπαππᾶς.
Θεόχαρις Ἱερεὺς ὁ Βάλσαμος.
Ἀντώνιος Ἱερεὺς ὁ Βάλσαμος.
Ἰωάννης Τσιμάρης Μαθητὴς τοῦ Ἁγίου.
Πέτρος Κόμης Μαθητὴς τοῦ Ἁγίου.
Ἰωάννης Βαπτιστὴς ὁ Μεταξῆς.
Ἀγγελὸς Κόκκινος.
Θεόδωρος Χαλκίόπουλος μαθητὴς τοῦ Ἁγίου.
Ἀντώνιος Βάλσαμος Μαθητὴς τοῦ Ἁγίου.

**Ὁ Πατριαρχικὸς καὶ Συνοδικὸς Τόμος τῆς
εἰς Ἁγίον ἀνακηρύξεως.**

ΚΥΡΙΛΛΟΣ* ΕΛΕΩ, ΘΕΟΥ

**Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης
καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.**

*Τοῖς κατὰ Χριστὸν πολιτευομένοις χάρις καὶ ἔλεος παρὰ
Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.*

Ὅστιον ἅμα, καὶ τῷ κοινῷ τῆς Ἐκκλησίας πληρῶμαι, εἴπερ τι ἄλλο λυσιτελέστατον φαίνεται, τοὺς ἀρετῇ διατρέψαντας ἐν τῷ μετὰ σώματος βίῳ, καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσιν, τελευταῖς ἐτησίαις καὶ ὕμνοις ἐγκωμίων γεραίρεσθαι. Ἐκεῖνο μὲν, ὅτι ἡ πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ὁμοδούλων τιμὴ, ἀπόδειξιν ἔχει τῆς πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην εὐνοίας, ὥς που κάλλιστα φιλοσοφῶν ὁ Καισαρείας διδάσκει Βασίλειος· καὶ ὅτι ὁ τοῖς κατ' ἀρετὴν βεβιωκόσιν ἀπονεμόμενος ἔπαινος δι' ἀρετῆς, εἰς Θεὸν ἀναφέρεται, παρ' ἧς πᾶσα ἀρετὴ εἰς ἀνθρώπους, οἷά που θεολογῶν ἀποφαίνεται Γρηγόριος ὁ τῆς Θεολογίας ἐπώνυμος. Πρόσθετος δὲ ὅτι καὶ ὡς χρέος ἡμῖν τοῖς τοιοῦτοις ἀφοσιωτέος ὁ ἔπαινος, ἵνα μηδενὶ μηδὲν ὀφείλομεν κατὰ τὸ ἐκεῖνον Ἀπόστολον. Λυσιτελέστατον δὲ τοῖς πᾶσιν ὁμοίως, ἐπειδὴ ὁ περὶ τὰ καλὰ ἔπαινος τοὺς ὁραυμωτέρους ἐγείρειν τε πέφυκε καὶ παραθήγειν εἰς ζῆλον καὶ μίμῃσιν τῶν αὐτῶν· τοὺς δὲ φιλοπονωτέρους ἀκμαιοτέρους ἐργάζεσθαι· οὐδὲν γὰρ οὕτως εἶδε πόθον ψυχᾶς τὴν τε ἀρχὴν παραγαγεῖν παρηγμένον, ὥς εὐφημία περὶ τὰ εὐφημούμενα. τοῖς μὴ παντάπασι βεβλακευμένοις, καὶ ἰω-

* Σ. Ε. Ὁ Λούκαρις.

θροῖς τὴν διάνοιαν. Ὅσοι δὲ ἐπὶ ποσὸν ἀρετῆς ἤδη προβεβη-
κότες τυγχάνουσι, τοῦτοις εὐφροσύνην οὐ τὴν τυχοῦσαν χαρίζεται
ἢ περὶ τοὺς ἀγαθοὺς εὐφημία, εἰ δεῖ Σολομῶντι πείθεσθαι. ἔγκω-
μιαζομένου δικαίου, λέγοντι, εὐφραίνεσθαι τοὺς λαοὺς. Πρόσθε δὲ
ὥς οὐδὲ μικρὰ συμβάλλεται εἰς ἀντίληψιν ἡμῶν ἐν περιστάσεσιν
ἢ πρὸς τοὺς σεβασμίως τελευτήσαντας ἄνδρας τιμῇ, εἰ χρὴ τοῖς
ὀρωμένοις ἐξεικάζειν τὰ ἀόρατα τῆς μεγαλουργίας τοῦ Θεοῦ· εἰ
γὰρ οὐκ ἄχρηστος τῇ ἀγαθοδοτίδι τοῦ Θεοῦ προνοία τῶν ὕλικῶν
αἰτιῶν ἢ τάξις ἐπὶ τῶν ὀρωμένων εἰς διεξαγωγὴν καὶ διοίκησιν
τοῦ παντός, εἰκὸς ἔστι καὶ πρὸς διαμονὴν τῶν ὑπὲρ φύσιν χαρι-
σμάτων τοῦ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, μὴ παντάπασιν ἀχρήστους
εἶναι τὰς τῶν θείων ἀνδρῶν πρεσβεύσεις καὶ μεσιτείας. Πρὸς δὴ
ταῦτα καὶ ἀπιδούσα ἀνέκαθεν ἢ τῶν εὐσεβῶν ὁμῆγυρις, ἐν εἰκόσι
καὶ λόγοις τῶν θεαρέστως πολιτευσαμένων τὰς πράξεις καὶ τὰ κα-
τορθώματα ἐκτίθεσθαι εἴωθε, πρὸς οὓς ἀπευθύνειν τε καὶ θυμὸν
ζῆν τῶν πιστῶν ἕκαστος ἔχει τὸν ἑαυτοῦ βίον. Ἐπειδὴ οὖν καὶ ἐν
τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἡδύοκῃσεν ὁ Θεὸς ὁσίως καὶ θεαρέστως
βιώσαντα τὸν ἐν τοῖς Ὀμαλοῖς καλουμένοις χωρίοις τῆς νήσου Κε-
φαλληνίας Θεῖον Γεράσιμον τύπον γενέσθαι τοῦ κατὰ Χριστὸν
πολιτεύματος, καὶ θείας ἀρετῆς χαρακτηῖρα, οὐπερ αἱ ἐν βίῳ ἄρε-
ταί τε καὶ κατορθώματα, οὐ μόνον ὑπ' ἀνθρώπων θαυμάζονται,
καὶ πανταχοῦ κηρύττονται παρὰ τῶν εἰδότων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Θεοῦ
πολλῷ μᾶλλον ἐπιβεβαιοῦνται καὶ ἐπισφραγίζονται καθ' ἑκάστην
τοῖς θαύμασιν, ὅσα εἰς ὠφέλειαν τῶν δεομένων καὶ καταφευγόν-
των εἰς τὸ Θεῖον αὐτοῦ τέμενος ἢ μεγαλόδωρος τοῦ Ἀγαθαρχι-
κοῦ Πνεύματος ἀπεργάζεται Χάρις. Ἡμεῖς καὶ εὐσεβεῖν προθυ-
μούμεγοι πρὸς τὸν Θεὸν ἐν τῷ τὴν προσήκουσαν ἀπονέμειν τοῖς
θείοις Ἀνδράσι τιμὴν, καὶ τῆς κοινῆς τῶν Πιστῶν ὠφελείας προ-
νοοῦμενοι, συνωδὰ τοῖς πρὸ ἡμῶν Θείοις Πατράσι τῷ κοινῷ τῆς
Ἐκκλησίας ἔθει κατακολουθοῦντες, Συνοδικῶς θεσπίζομεν, διορι-
ζόμεθα καὶ ἐν Ἀγίῳ διακελευόμεθα Πνεύματι, γνώμῃ καὶ τῶν
παρευρεθέντων Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν τοῦ τε Ἀντιοχείας, καὶ
τοῦ Ἱεροσολύμων, Ἱερωιάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερέμων, τῶν
ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν Ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, Ἀρ-

χιεπισκόπων τε καὶ Ἐπισκόπων καὶ Τιμιωτάτων Κληρικῶν, ἵνα ὁ
προρρηθεὶς ἐν Ἀγίοις Γεράσιμοις, ἐτησίαις Ἱεροτελεστείαις καὶ
Ἀγρυπνίαις τιμῶτο καὶ ὕμνοις ἐγκωμίων γεραίροιτο, καὶ ἐν ἀριθμῷ
τῶν Ὀσίων καὶ Ἀγίων ἀνδρῶν καταλέγοιτο ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς
τὸ ἐξῆς εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, οὐ μόνον ἐν τῇ Νήσῳ τῶν Κεφα-
ληναίων, ἀλλ' ἐπὶ πάσης τῆς ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς Οἰ-
κουμένης τῶν Εὐσεβῶν Ἐκκλησίας. Ὁ δὲ μὴ προσδεξάμενος τὴν
Συνοδικὴν ταύτην ἀπόφασιν, ἢ ὅλως ἀντειπεῖν τολμήσας, μετὰ
πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν, ἀποκοπτεύς τῆς τῶν εὐσεβῶν ὁμῆ-
γύρεως, καὶ τοῖς πᾶσιν ἔστω ὥς ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης κατὰ τὴν
τοῦ Εὐαγγελίου φωνήν. Εἰς γὰρ δοῖδιον μνήμην καὶ διηνεκῇ τοῖς
πᾶσιν ἀσφάλειαν τὰ παρόντα κανονικῶς τε καὶ Συνοδικῶς ἀποφη-
νόμενοι ἐπιδεδώκαμεν. Ἐν ἔτει ἐπτάκις χιλιοστῷ ἑκατοστῷ τρια-
κοστῷ, Μηνὶ Ἰουλίῳ Ἰνδικτιῶνος Πέμπτῃ.*

Κύριλλος ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας
Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἰωαννὲς ἐλέφ Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας.

Θεοφάνης ἐλέφ Θεοῦ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Κυζίκου Παρθένιος.

Ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Θεοφάνης.

Ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἀρτης Γαβριήλ.

Ὁ Ἀγχιάλου Παρθένιος.

Ὁ Ἀνδριανουπόλεως Ἀνθίμος, (ὁ μετέπειτα Πατριάρχης χρημα-
τίσας).

Ὁ Νεοκαισαρείας Βενέδικτος.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Προικονήσου Κλήμης, καὶ ἄλλοι πλείστοι.

Ταπεινὸς Ἐπίσκοπος Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου Παρθένιος μαρ-
τύρομαι εἶναι ἀντίγραμμά ἐκ τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου τοῦ ἐνταῦθα
εὐρισκομένου.

* Σ. Ε. ἤτοι 1622 μ. Χ.

Τὸ Σιγγίλιον, δι' οὗ ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησία ἀνέδειξε τὴν ἱ. Μονὴν εἰς
Πατριαρχικὸν Σταυροπήγιον.

ΙΕΡΕΜΙΑΣ ΕΛΕΩ, ΘΕΟΥ

Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης
καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἡ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Μονῶν σύστασις καὶ ἀνοικοδόμησις, πρᾶγμα λυσιτελές καὶ ὠφέλειαν πνευματικὴν παρέχον καθέστηκεν· οὐ μόνον γὰρ τὰ ἀναγκαῖα τοῖς μονάσαι προαιρουμένοις παρέχει, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς Θεῷ διὰ πράξεως καὶ θεωρίας προσφέρει, καὶ θεοειδεῖς ἀπεργάζεται, αἵτινες τῶν βιωτικῶν φροντίδων μακρὰν διατρέβουσαι καὶ γαληνῶσαι ὡς εὐδίοις τοῖς λιμέσι τοῖς Θεοῖς περιφυλαττόμεναι Μοναστηρίοις καὶ μόνῳ Θεῷ διὰ προσευχῆς προσκαρτεροῦσαι καὶ συνομιλοῦσαι, ἕως οὗ τῆς ἐντεῦθεν ἐκδημήσασαι παροικίας εἰς τὴν ἐκεῖ καταντήσωσι βασιλείαν καὶ χαρὰν τὴν ἀνεκκλήτητον, ἣν δοῦναι ὁ μισθὰ ποδότης ὑπέσχετο τοῖς οὕτω προαιρουμένοις. Ἐπειδὴ τοίνυν καὶ ὁ ἐν Μοναχοῖς Ἱερεὺς Γεράσιμος θεοφιλεῖ κινήθεις γνώμη πολλὰ δαπανήσας, συνεστήσατο εἰς δόξαν Θεοῦ Μοναστήριον ἐν Κεφαλῇ ἐν τῇ τοποθεσίᾳ Ὁμαλὰ Νέαν Ἱερουσαλὴμ ὀνομάσας, καὶ τοῦτο ἐκ θεμελίων αὐτῶν καὶ βάθρων ἀνοικοδομήσας, Σταυροπήγιον Πατριαρχικὸν εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι ἀπεδείξατο, καὶ τὸ τοῦ Πατριάρχου

ὄνομα παρρησίᾳ διηνεκῶς μνημονεύεσθαι διετάξατο· εἴτα Μοναστηρίας συναγαγὼν ἐναρέτους γυναῖκας ἐνασκήσθαι διέθετο καὶ γυναικεῖον αὐτὸ Μοναστήριον ἀπεκατέστησε καὶ Ἑγουμένην ἐναρέτον γυναῖκα Λεοντίαν ὀνόματι γενέσθαι ἠνάγκασε, καὶ οὕτω τῶν τῇδε μετέστη. Ἡ δὲ Ἑγουμένη αὐτὴ σὺν ταῖς λοιπαῖς Μοναχαῖς τὸ Μοναστήριον αὐτὸ ἀναλαβοῦσαι, ἡξίωσαν τὴν ἡμῶν Μετριότητα διὰ γράμματος ἐλεύθερον τιμῆσαι αὐτό, καὶ τὸ ἀκαταπάτητον καὶ ἀζημιώτον ἔχειν ὡς Πατριαρχικὸν Σταυροπήγιον. Τοῦτου χάριν ἡ Μετριότης ἡμῶν τὴν αἴτησιν αὐτῶν ἀποδεξάμενη ὡς φίλην Θεῷ γράφουσα, ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἀποφαίνεται, ἵνα ἡ εἰρημένη αὕτη Μονή, ἡ Νέα Ἱερουσαλὴμ, πρῶτον μὲν εἴη καὶ ὀνομάζεται Πατριαρχικὸν Σταυροπήγιον, ἐλεύθερόν τε καὶ ἀκαταπάτητον, δεύτερον δὲ διαγείκοινοβιακῶς ὡς καὶ τὰ λοιπὰ διάγουσιν Ἱερὰ καὶ θεῖα κοινόβια, οὐ μόνον ἔχουσαι κοινὰ βρώματά τε καὶ πόματα, σκεπάσματα τε καὶ ὑποδήματα, ἀλλὰ καὶ γνώμην φιλάδελφον καὶ κατὰ Θεόν, ἐκάστη τὸ ἑαυτῆς συμφέρον φροντίζουσα καὶ τὸ τῆς πλησίον, ὡς μία οὔσαι ψυχὴ ἐν διαφοροῖς οἰκοῦσαι σώμασιν, εἴγε ὄφελος εὐρεῖν ἐκ τῆς κοινοβιακῆς ἐθέλουσαι ἀσκήσεως, ἐκτελοῦσαι καὶ τὰς κοινοβιακὰς ἀκολουθίας, καὶ Θεὸν ἀνυμνοῦσαι καὶ δοξάζουσαι, ἵνα καὶ τῆς τούτου ἐπιτύχωσι βασιλείας. Γινέσθω δὲ ἡ Ἑγουμένη αὐτῶν ἀποφαινόμεθα, ἐκλεγομένη παρ' αὐτῶν ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς ἡμετέροις Πατριαρχικοῖς Σταυροπηγίοις, ἄνδρες δὲ ἐν τῷ Μοναστηρίῳ αὐτῷ μηδαμῶς εἰσερχέσθωσαν, μηδὲ κοιμηθῆναι ἐν αὐτῷ, καθ' οἷον δὴ τινα τρόπον, τολμάτωσαν, ἀλλ' οὐδὲ Ἱερομόναχοι, ἢ καὶ μοναχοὶ ἐν ἀργίᾳ ἀσυγγνώστῳ καὶ ἀφορισμῷ ἄλῳ τῷ ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος, μήτε τις τῶν ἀπάντων τολμήσας ὀψέποτε ἀνδρῶν αὐτὸ Μοναστήριον ποιῆσαι καὶ αὐτὰς ἐξῶσαι τοῦ Μοναστηρίου, ἀλλὰ γυναικεῖον Μοναστή-

ροιν εἰς αὐτὸν ὡς ἐκεῖνος ὁ Κτίτωρ διέθετο, καὶ μη-
δείς τῶν κοσμικῶν ἐξουσιάζειν καὶ δεσπόζειν αὐτοῦ ἐνελή-
σαι καὶ τῶν ἐν αὐτῷ, ἀλλ' εἰς καὶ μόνος ἔστω ὁ Δεσπό-
της αὐτοῦ καὶ Κύριος, ὁ κατὰ καιροὺς Οἰκουμενικὸς Πα-
τριάρχης, οὗ καὶ τὸ ὄνομα διηνεκῶς ἐν αὐτῷ μνημονεύε-
σθαι ὀφείλει ἐν ἑσπέρᾳ καὶ πρωΐ, καὶ μεσημβρίᾳ. Εἰδέ-
τις αὐθαδεῖα κινούμενος κατεξουσιάζειν τολμῆσαι, ὡς αὐ-
θάδης καὶ ἀνυπότακτος, ἔστω ἀφωρισμένος καὶ κατηρα-
μένος καὶ ἀσυγχώρητος καὶ μετὰ θάνατον ἄλυτος· ἀλλ'
οὐδὲ ὁ κατὰ τόπον Ἐπίσκοπος τολμᾷ ἀπαιτεῖν τι παρ'
αὐτῶν ἢ κατεπεμβαίνειν αὐτοῦ ἐν βάρει ἀργίας τῆς Ἀρ-
χιερωσύνης αὐτοῦ. Ἐπὶ τούτοις οὖν ἅπασιν ἐγένετο καὶ τὸ
παρὸν τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐλευθερωτήριον συγγιλιῶδες
Γράμμα, καὶ ἐπεδόθη τῇ σεβασμῇ καὶ Πατριαρχικῇ Σταυ-
ροπηγιακῇ μονῇ τῇ νέᾳ Ἱερουσαλὴμ ἐν ἔτει ζζω μηνὶ Φε-
βρουαρίῳ Ἰνδικτιῶνος Ι'. δεκάτῃ.*

Ἱερεμίας ἐλέφ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας
Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

[Ἔπονται καὶ αἱ λοιπαὶ τῶν Συνοδικῶν ἁγίων Ἀρχιερέων ὑπογραφαὶ
λίαν συντετημέναι καὶ δυσανάγνωστοι ἐν τῷ ἐπὶ μεμβράνης πρωτοτύπῳ,
τῷ παρὰ τὴν λάρνακα τοῦ Ὁσίου Δειψάνου ἀνηρημένῳ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ].

* Σ. Ε. ἤτοι 1582 μ. Χ.



Ο ΘΕΟΦΟΡΟΣ ΑΓΙΟΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ*
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ

Μεγίστην τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν δύναται νὰ παράσῃ εἰς τὸν Χριστιανὸν ὁ βίος τῶν φιλοθέων καὶ ἁγίων ἀνδρῶν καὶ πολὺν τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον εἰς αὐτὸν νὰ προσκομίσῃ, διότι ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ περιγραφῆς τῆς ἐναρέτου πολιτείας αὐτῶν ὁ ἔχων ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ φόβον Θεοῦ καὶ σεβόμενος καὶ τιμῶν τοὺς τὸν Θεὸν δοξάσαντας ἁγίους ἄνδρας παραδειγματίζεται ἐξ αὐτῶν καὶ προσπαθεῖ νὰ μιμῆται καὶ οὕτως τὸν ἅγιον βίον καὶ τὰς ἐναρέτους πράξεις τῶν ἐπιλέκτων καὶ δεδοξασμένων τούτων τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ στρατιωτῶν.

Ὅθεν καὶ ὁ βίος τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίου, τοῦ μεγάλου τούτου καὶ παμφαοῦς ἁστέρος, ὅστις ἐν τοῖςδε τοῖς χαλεποῖς καιροῖς ἐπεφάνη ἐν τῷ τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας νοητῷ στερεώματι, ὁ βίος, λέγω, τοῦ θεσπεσίου καὶ θεοφόρου τούτου ἀνδρὸς ἀναγινωσκόμενος καὶ διδασκόμενος, ἀφ' ἑνὸς

* Πρὸς σύνταξιν τοῦ συνοπτικοῦ τούτου βίου καὶ περιγραφῆς τῶν θαυμάτων, παλαιότερων τε καὶ νεωτέρων, εἶχον ἐν ὄψει τὰς ἐξῆς πηγὰς : α) τὰς ἐκδόσεις τῶν ἐτῶν 1828, 1830 καὶ 1870, β) τοὺς εἰς τὸν Ὅσιον μνημειώδεις πανηγυρικοὺς λόγους, τοῦ ἱερατοῦ Κωνσταντίνου Τυπάλδου Διακόνου (1823) καὶ τοῦ ἐλλογίμου φίλου κ. Σωτηρίου Δ. Ραζῆ λυκειαρχοῦ (1919) καὶ γ) πολυτίμους τινὰς ἐπιστολικάς σημειώσεις τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κ. Δαμασκηνοῦ. † Οἰκ. Γεγ. Π.

μὲν μεγίστην τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν εἰς πάντας ἡμᾶς δύναται ν' ἀποδώσῃ, ἀφ' ἑτέρου δὲ πολλοὺς τοὺς μιμητὰς αὐτοῦ μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν νὰ δημιουργήσῃ καὶ ἀναδείξῃ. Ἐπομένως μὲ τὴν θείαν φώτισιν καὶ πατρικὴν εὐλογίαν τοῦ μεγάλου ἡμῶν προστάτου Ἀγίου Γερασίμου προβαίνομεν καὶ ἡμεῖς ἤδη διὰ τοῦ μικροῦ ἡμῶν χρωστήρος εἰς τὴν ἀπεικόνισιν τοῦ βίου αὐτοῦ, ἀναγράφοντες ἅμα καὶ τὰ ἐξαίσια αὐτοῦ θαύματα πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν καὶ αἶνον τοῦ τε ἐγκωμιζομένου, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐν Οὐρανοῖς Πατρός, τοῦ εἰπόντος: «Τοὺς δοξάζοντάς με ἀντιδοξάσω».

*
* *

Ὁ βίος.

Οὗτος ὁ ὁσιος καὶ νεοφανὴς ἀστήρ Γεράσιμος ἐκ τῆς ἱστορικῆς Πελοποννήσου ἀνέτειλεν ἐξορμώμενος, ἐκ κώμης λεγομένης Τρίκκης ἢ Τρίκκαλα τῷ 1509 σωτηρίῳ ἔτει. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ, Δημήτριος καὶ Καλή, ἦσαν εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι καὶ πάνυ εὐσεβεῖς, ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀρχαίαν καὶ ἱστορικὴν οἰκογένειαν τῶν Νοταρᾶ.

Ὁ Γεράσιμος ἀνετράφη ἐν μέσῳ θεραπεύοντων καὶ θεραπαινίδων, πλούτου καὶ δόξης, θωπειῶν καὶ χαρίτων, λαμπρότητος καὶ μεγαλείου· ἀλλ' οὔτε ἡ λαμπρότης καὶ τὸ μεγαλεῖον, οὔτε ἡ δόξα καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ καθόλου χλιδὴ καὶ ἡ τοῦ βίου εὐμάρεια ἡδυνήθησαν οὐ μόνον ν' ἀποτρέψωσιν, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ μειώσωσιν τὸν οὐράνιον καὶ ἔνθεον αὐτοῦ πόθον καὶ ἔρωτα ν' ἀφιερῶσιν αὐτὸν ὡς ὁλοκαύτωμα εἰς τὸν Θεόν.

Ἡ εὐγενὴς καὶ μεγάλη τοῦ θεοφωτίστου νέου καρδιά εἶχεν ἀδιασπᾶστος συνδεθῇ μὲ τὸν οὐρανόν. Ἡ καρδιά τοῦ Γερασίμου ἠγάπα καὶ ἐπόθει τὸ ἀληθές, τὸ σταθερόν, τὸ αἰώνιον, ὅπερ ἔστιν αὐτὸς ὁ Θεός. Διότι μόνον ὁ Θεὸς εἶνε ἡ δόξα ἡ ἀνέσπερος, ἡ ἀναστροφὴ ἡ ἀκόρεστος, ἡ λαμπρότης ἡ ἄσπιλος, τὸ κάλλος τὸ ἀφθιτον καὶ ἀμάραντον. Ἴδου τί ἠγάπησεν ἡ μακαρία ψυχὴ τοῦ Γερασίμου, Ἴδου τί ἐπόθησεν ἡ θεοδόχος αὐτοῦ καρδιά, τὸν Θεόν. Καὶ κρύφα ἐγκαταλείπων καὶ πατρικὴν στέγην καὶ οἰκείους καὶ εὐ-

μάρειαν καὶ ὡς σκύβαλα τὰ πάντα λογισάμενος ἀπέρχεται πρῶτον εἰς τὴν νῆσον Ζάκυνθον, εἴτα εἰς Θεσσαλίαν καὶ Εὐξείνιον Πόντον καὶ Βυζάντιον καὶ Προποντίδα καὶ Χαλκηδόνα καὶ Ἅγιον Ὅρος τοῦ Ἀθῶ, ἵνα ὡς φίλεργος καὶ φιλόπονος μέλισσα τὸ μέλι τῆς θεαρέστου διαγωγῆς καὶ πολιτείας πολλαχόθεν ἀποκομίσῃ. Ἐνταῦθα περιβάλλεται καὶ τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα καὶ δι' ἀγρύτων καὶ ὑπερανθρώπων πόνων καὶ κομάτων καθίσταται σκεῦος ἐκλεκτὸν τῆς θείας χάριτος καὶ πρότυπον καὶ τέλειον ὑπόδειγμα τῆς κατὰ Χριστὸν πολιτείας καὶ διαγωγῆς. Ὁ διακαὴς ἔρως του ὁμως ἦτο νὰ μεταβῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ σύγγγυς καὶ προσκυνήσῃ τὸν τόπον τῆς γεννήσεως, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὃν τοσοῦτον ἠγάπησε. Διὸ ἐκ τοῦ Ἀγιωνύμου Ὅρους τοῦ Ἀθῶ λαμβάνει τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν Ἀσίαν Πόλιν. Καὶ ἀφοῦ προσεκύνησε τὸν τόπον τοῦ Κυρίου, ἀπέρχεται εἰς τὸ Σίναιον Ὅρος καὶ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ τὴν Δαμασκὸν καὶ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Λιβύην καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πάνοπλος πνευματικῶς ἐκ τῆς ἀσκητικῆς καὶ ἐρημικῆς περιουσίας του. Ἐνταῦθα ἀναλαμβάνει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κανδηλάπτου τοῦ Πανογίου Τάφου ἐπὶ ἑν ἔτος καὶ εἴτα ὑπὸ τοῦ ἀοιδίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Γερμανοῦ χειροτονεῖται ὑποδιάκονος, Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος, οὐχὶ διὰ ν' ἀναπαυθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ πολλαπλασιάσῃ τοὺς κόπους καὶ νὰ ἐπαυξήσῃ τοὺς ἀγῶνας καὶ νὰ δυνηθῇ ὅσον οἶόν τε ἀνθρώπινως νὰ ὑπηρετήσῃ αὐλῶς τὸν Ἀὐλόν. Τέλειος μαθητὴς διὰ τῆς ἀσκήσεως γινόμενος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἀπέρχεται καὶ εἰς τὴν παρὰ τὸν Ἰορδάνην ἔρημον καὶ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος ῥωννύμενος τελεῖ ὁ πανόλβιος τὴν τσσαρακονθήμερον παντελεῖ ἀσιτίαν κατὰ μίμησιν τοῦ Θεανθρώπου καὶ δώδεκα ὅλους ἐνιαυτοὺς εἰς τὴν θεοβάδιστον Παλαιστίνην ἐνδιατρίψας ἐν νηστείᾳ, ἐν ἀσκήσει, ἐν δάκρυσιν, ἐν προσευχῇ καὶ ὅλως ἁγνισθεὶς καὶ ἁγιασθεὶς ἐν τῷ σταδίῳ τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων ἀπέρχεται εἰς Κρήτην καὶ ἐκεῖθεν πάλιν ἐπανακάμπτει εἰς Ζάκυνθον, ἐν ᾗ εὐρὼν ἄγνωστόν τι καὶ ἀπόκρυφον σπήλαιον ἔζησεν ἐν τῇ ἀγρίᾳ ἐκείνῃ ἐρημίᾳ πέντε ὅλα ἔτη, προσκαρτερῶν ἐν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ νηστείᾳ πρὸς ἐπαλήθευσιν τοῦ τοῦ ψαλμῶδου «ἐγὼ

εἶπα Θεοὶ ἐστὲ καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες». Ἐσιτίζετο δὲ ἐν τῷ ὑψηλοκρήμῳ καὶ ἀποτόμῳ ἐκείνῳ σπηλαίῳ ὁ ἐπίγειος οὗτος ἄγγελος ἀπὸ δλίγην κολοκύνθην ἄνευ ἁλατος καὶ ὕσπρια βεβρεγμένα ἄνευ ἄρτου. Οὕτω λοιπὸν ὡς ἄγγελος τοῦ Θεοῦ βιώσας ὁ θεῖος Γεράσιμος καὶ ζῶν ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα καὶ ἔσοπτον Θεοῦ θείον καὶ ἀκηλίδωτον γενόμενος καὶ οὐχὶ αὐτὸς ζῶν, ἀλλ' ὁ Χριστὸς ἐν αὐτῷ, παρεκάλει τὸν Κύριον ἵνα διευθύνῃ καὶ καθοδηγήσῃ τὰ διαβήματα αὐτοῦ εἰς τόπον, ἔνθα νὰ τελειώσῃ τὸ ὑπολοιπὸν τῆς ἀσκητικῆς αὐτοῦ πολιτείας. Καὶ κατὰ θείαν ἀπόφασιν καὶ οἰκονομίαν ὁ ὅσιος Γεράσιμος ἀπὸ Ζακύνθου κατευθύνεται εἰς Κεφαλληνίαν, εἰς ἣν ἔλαχεν ἀπὸ Θεοῦ ὁ μέγας καὶ πολύτιμος κληρὸς ν' ἀποκτήσῃ Αὐτὸν Πολιοῦχον καὶ Προστάτην εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν παρέμεινεν εἰς σκοτεινόν τι σπήλαιον οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης καὶ τῆς πόλεως, παρὰ τὴν θέσιν «Σπήλαια», ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκ τῆς διαθοθείσης φήμης αὐτοῦ ἐν τῇ πόλει ἤρξατο νὰ συρρέῃ πλῆθος λαοῦ, ἵνα ἴδῃ καὶ προσκυνήσῃ τὸν θεσπέσιον τοῦτον φωστῆρα, καὶ μὴ θέλων τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, παρέμεινεν εἰς τὸ ἐν λόγῳ σπήλαιον ἔνδεκα μόνον μῆνας καὶ εἶτα ἀπῆλθεν εἰς τὴν νῦν εὐαγῇ Ἱερὰν τῶν Ὁμαλῶν Μονήν, ἣν ἐκ βάρων ἀνήγειρε παρὰ τὰς ὑπωρεῖας τοῦ ὑψηλοκρήμνου καὶ χιονοσκεποῦς ὄρους Αἴνου καὶ θεοπνεύστως ἐπωνόμασε «Νέαν Ἱερουσαλήμ», ὡς μέλλουσιν ν' ἀποβῇ γυμνάσιον πνευματικόν, ἱατρεῖον ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ κέντρον τερατουργημάτων τῆς πίστεως διὰ θαυμάτων ἀτελευτήτων καὶ ἰάσεων ἀναριθμήτων, διὰ τῶν ὁποίων ν' ἀποδεικνύηται ζῶσα ἡ πίστις, νὰ κηρύττεται ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, ν' ἀναζωπυρῶνται τὸ θρησκευτικὸν αἷσθημα καὶ νὰ διασώζωνται ὡς εἰς λιμένα ψυχαὶ χειμαζόμεναι καὶ κινδυνεύουσαι. Ἐν τῇ νέᾳ δὲ ταύτῃ Ἱερουσαλήμ συνήγαγε καὶ μονάζουσας, ἃς ἐδίδασκε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἰσαγγελον πολιτείαν. «Τεκνία, ἔλεγεν ὁ μακάριος, εἰρηνεύετε ἐν ἑαυταῖς», ἔχετε ἀγάπην καὶ εἰρήνην ἐν τῇ ψυχῇ σας, διότι πᾶσα ἄλλη σωματικὴ ἀσκησις καὶ σκληραγωγία ἄνευ τῆς ἀγάπης εἶναι ἀνωφελὲς καὶ ματαία. Μοναχὸς καὶ ἐν γένει χριστιανὸς μὴ ἔχων ἀγάπην ἐν ἑαυτῷ εἶναι «χαλκὸς ἡχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον».

Οὕτω δὲ ὁ θεῖος Γεράσιμος ἀμέμπτως καὶ ὁσίως πολιτευόμενος καὶ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ προῦδὼν προσεκαλέσατο τὰς ἑαυτοῦ Μοναστηρίας, τὰ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, καὶ καθοδηγήσας καὶ εὐχρηθεῖς καὶ εὐλογήσας, παρέδωκε τὴν ἀγίαν αὐτοῦ ψυχὴν πρὸς τὸν ποθοῦμετον Σωτῆρα Ἰησοῦν Χριστὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (1579 Αὐγούστου 15). * Καὶ ἡ μὲν ἀγία αὐτοῦ ψυχὴ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ὑψωθείσα εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἁγία τῶν Ἀγίων πλησίον τῆς Τρισηλίου Θεότητος, τὸ δὲ τρισόλβιον αὐτοῦ σκῆνος ἐτάφη ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Μονῆς. Ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μένῃ ἐπὶ πολὺ ὑπὸ τὴν γῆν κεκρυμμένος ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος καὶ τῇ 20ῇ Ὀκτωβρίου τοῦ 1581 ἐνεργεῖται ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ χαριτοβρύτου λειψάνου ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν Ἐξαρχὸν τοῦ τότε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου καὶ πρὸς ἐκκλησίαν πάντων τῶν περιεστώτων εὐρέθη τὸ πάντιμον σκῆνος ἄφθαρτον, ἀναλλοίωτον καὶ εὐωδιάζον· ἀλλ' ἐπειδὴ τινὲς τῶν ἐναντίων **, ὄργανα γινόμενοι τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου καὶ κινούμενοι πρὸς κατηγορίαν τῆς ἀμώμου ἡμῶν πίστεως καὶ Ἐκκλησίας ἐλάλουν ἄσεβῶς περὶ τῆς θείας ταύτης ἀνακομιδῆς, διὰ τοῦτο κατὰ προσταγὴν τοῦ Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Γαβριὴλ ἐνεταφιάσθη πάλιν τὸ Ἅγιον λείψανον καὶ μετὰ ὀκτάμηνον προθεσμίαν, ὁρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ Μητροπολίτου, γίνεται νέα ἀνακομιδὴ τοῦ ὁσίου λειψάνου, καθ' ἣν Τοῦτο, πρὸς καύχημα τῶν Ὀρθόδοξων καὶ καταισχύνην τῶν ἐναντίων, οὐ μόνον εὐρέθη πάλιν σῶον καὶ ἀκέραιον μετὰ τῶν ἱερῶν ἀμφίων του, δι' ὧν εἶχεν ἐνταφιασθῇ, καὶ εὐωδιάζον, φέρον οὕτως εἰπεῖν ὅλα τὰ αἰσθητὰ σημεῖα τῆς ἀγιότητος καὶ τῆς ἐν αὐτῷ κατοικούσης θείας χάριτος, ἀλλὰ καὶ θαύματα ἰάσεως δαιμονιώντων ἐτελέσθησαν κατὰ τὴν ὥραν

* Σ. Ε. Ἐνεκα τῆς θεομητορικῆς ἐορτῆς ἡ Ἀκολουθία τῆς Κοιμήσεως τοῦ Ἁγίου ψάλλεται τῇ 16ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός.

** Σ. Ε. Πρόκειται περὶ τῶν ἐν τῇ Νήσῳ Παπιστῶν, οἵτινες διὰ τῶν ἐνεργειῶν των πρὸς τὴν κατέχουσιν τὴν νήσον Ἑνετικὴν ἐξουσίαν, φθόνῳ αἰρετικῷ κινούμενοι, κατῳρθώσαν νὰ διατάξῃ ὁ ἐν Ἑνετίᾳ ἐδρεῶν Μητροπολίτης Φιλαδελφείας Γαβριὴλ τὴν ἐπὶ δμνην ἐκ νέου ταφὴν τοῦ θείου λειψάνου.

τῆς δευτέρας ἀνακομιδῆς εἰς ἐπίσημον μαρτύριον τῆς ἀγιότητος τοῦ κεκρυμμένου θησαυροῦ. Ἐμεινε τοίνυν ὑπὸ τὴν γῆν τὸ Ἅγιον λείψανον ἔτη δύο καὶ μῆνας ὀκτώ, ἔκτοτε δὲ παραμένει ἐν τῇ Νήσῳ Κεφαλληνία ὡς προσκύνημα τῶν αἰώνων, ἄφθαρτον, εὐωδιάζον, θαυματουργοῦν, θεραπεῦον τοὺς νόσους τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων τῶν μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως εἰς Αὐτὸ προσερχομένων χριστιανῶν.

* *

Τὰ θαύματα.

Ἀλλὰ τίς ἄρά γε δύναται νὰ ἐξιστορήσῃ καὶ ν' ἀπαριθμήσῃ τὰ καθ' ἑκάστην ἐν τε τῇ Ἱερᾷ τῶν Ὁμαλῶν Μονῇ καὶ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ τελούμενα θαύματα; τὰς ἰάσεις τῶν ἀσθενούντων, τὰς θεραπείας τῶν δαιμονιζομένων, τὰς εὐεργεσίας τῶν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ πανσέπτου λειψάνου του μετ' εὐλαβείας προσιόντων; Ποία γλῶσσα δύναται νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν παρησίαν τοῦ μεγάλου ἡμῶν Πατρὸς καὶ Προστάτου;

Καὶ τίς ἄλλος ἢ ὁ θεὸς Γεράσιμος διεφύλαξε τὴν νῆσον τῆς Κεφαλληνίας ἀπὸ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν ἀπίστων καὶ διετήρησε αὐτὴν ἄτρωτον ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῶν αἰμοχαρῶν Ἀγαρηνῶν; Καὶ τίς ἄλλος ἢ ὁ μέγας Γεράσιμος ἔσωσε τὴν νῆσον τῷ 1760 καὶ τῷ 1816 καὶ τῷ 1854 ἀπὸ μεγάλης καὶ γενικῆς λοιμῶδης νόσου, ὅτε καὶ ἐλιτανεύετο τὸ Ἱερὸν Λείψανον ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον πρὸς κατάπαυσιν τῆς θεοστυγοῦς μάστιγος, ὡς ἐπίσημοι καὶ αὐθεντικαὶ μαρτυρίαι τοῦτο μαρτυροῦσι;

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ἀλλὰ καίτοι αὐτὸ τοῦτο τὸ θεῖον καὶ πνευματέμφορον λείψανον τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου εἶναι θαῦμα θαυμάτων καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη τρανωτέρας ἀποδείξεως διὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν χάριν, ἥς ἀπὸ Θεοῦ ἔτυχεν ὁ Θεοφόρος Ἅγιος ἕνεκα τῆς ἀσκήσεως καὶ τοῦ ἐπὶ γῆς ἀμώμου καὶ ἀγγελικοῦ βίου του, ἐν τούτοις πρὸς ψυχικὴν πάντων ἡμῶν ὠφέλειαν καὶ ἐν τῇ πίστει

κραταίωσιν δεῦτε ἀναγράψωμεν ἐνταῦθα τινὰ τῶν ἀπείρων θαυμάτων του, αἵτινα περισυνέλεξαμεν ἀπὸ ἀκριβῆ καὶ ἀλάνθαστα ὑπομνήματα καὶ ἀπὸ αὐτόπτας ἀξιοπίστους.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Ἁγίου γυνὴ τις δαιμονιζομένη, διαμένουσα ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ χάριν θεραπείας, ἐκρημνίσθη ὑπὸ τοῦ δαίμονος νύκτα τινὰ ἐντὸς τοῦ ἐν τῇ αὐτῇ τῆς Μονῆς φρέατος. Ἄλλ' ὁ Ἅγιος, ὡς πατὴρ φιλόστοργος καὶ διώκτης ἀμείλικτος τῶν πονηρῶν πνευμάτων, προσῆλθεν ἀμέσως εἰς βοήθειαν τῆς ἐκ πνιγμοῦ κινδυνευούσης τάλαιπώρου ἐκείνης γυναικὸς καὶ ἔσωσεν αὐτὴν ὡς ἑξῆς: Ἐνῶ ἐκοιμῶντο ὅλοι αἱ ἐν τῇ Μονῇ Μοναχαί, ὅτε ἡ πάσχουσα ἔπεσεν εἰς τὸ φρέαρ, ἐξύπνησαν ὡς ἐκ συνθήματος ὅλοι, διότι ἐνόμισαν ὅτι ἤκουσαν καθ' ὕπνου τὴν γνωστὴν εἰς αὐτὰς πατρικὴν φωνὴν τοῦ Ὁσίου λέγοντος «προφθάσατε γρήγορα ὅτι ἡ δαιμονισμένη εὐρίσκεται εἰς ἔσχατον κίνδυνον καὶ χρειάζεται βοήθειαν» καὶ ἐξελθοῦσαι μὲ φῶτα εὗρον τὴν αὐτὴν ἐπιπλέουσαν εἰς τὸ πλήρες ὕδατος βαθὺ φρέαρ, ὡς νὰ ὑπεβαστάζετο ὑπὸ τινος, ἥτις καὶ ἐφώναζεν ἐκ τοῦ βάθους «ῥήψατέ μου, Μητέρες, σχοινίον διὰ νὰ σωθῶ». Ἀφοῦ λοιπὸν διὰ τοῦ μέσου τούτου ἀνῆλθε σώα καὶ ἀβλαβὴς καὶ ἐφαίνετο ἀπελευθερωθεῖσα πλέον ἀπὸ τοῦ ἀκαθάρτου πνεύματος, διηγῆθη εἰς τὰς καταπλήκτους ἐκ τοῦ θαύματος Μοναχὰς ὅτι, ὅταν συνεργεία τοῦ πονηροῦ ἐρρίφθη εἰς τὸ φρέαρ, εἶδεν ἕνα Καλόγηρον νὰ τὴν κρατῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος διὰ νὰ μὴ πνιγῇ καὶ νὰ τῇ λέγῃ ὅτι ἠλευθερώθη ἀπὸ τοῦ δαίμονος καὶ νὰ μὴ φοβῆται, διότι θὰ σωθῇ. Τότε ἐν σώματι μετέβησαν ὅλοι εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἐδοξολόγησαν τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον διὰ τὸ μέγα καὶ ἐξαίσιον τοῦτο θαῦμα.

Τῷ 1760 λοιμικὴ τις καὶ φθοροποιὸς ἀσθένεια, ἴσως ἡ πανώλης, ἐβασάνιζε τὴν νῆσον, ἀναφανείσα κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν περιόχην τῆς Λειβαθοῦς, εἶτα εἰς Ἀργοστόλιον καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐπεκαθεῖσα εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς νήσου διὰ τῶν ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν καὶ τῶν πολλαπλῶν μέσων τῆς τότε κυβερνήσεως τὴν νῆσον Ἐνετικῆς Ἀρχῆς τὸ κακὸν οὐδὲν ὀλίγον περιωρίζετο, ἀλλὰ μᾶλλον ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἠύξανε· τότε πάντες οἱ κάτοικοι μετὰ δακρύων προσέτρεχον εἰς τὴν πολῦτιμον προστασίαν καὶ σκέπην τοῦ Θεοῦ

Γερασίου, εἰς τὴν ἱαματικὴν χάριν καὶ δύναμιν τοῦ ὁποίου εἶχον ἀπεριόριστον πίστιν καὶ πεποίθησιν. Καὶ ὄντως νύκτα τινὰ ἡ ἐν τῇ Μονῇ Οἰκονόμος Ἀκακία Μοναχὴ, ἐκ χωρίου Ζερβάτα τῆς Σάμης καταγομένη, ἄκακον ὄντως καὶ ἐνάρετον βίον διαγούσα, βλέπει καθ' ὕπνους τὸν Ἅγιον γονυπετῇ ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Θεομήτορος καὶ μετὰ δακρύων δεόμενον καὶ λέγοντα «Εἶναι μὲ τὸ > θέλημά σου, Κυρία μου, νὰ διώξω τὸ φθοροποιὸν κακὸν ἀπὸ > τὸ νησίον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ εὐσπλαγχνία καὶ ἡ πρόνοια τοῦ > γλυκυτάτου Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ μου μὲ διώρισε προστάτην καὶ > φύλακα; > Τότε ἀκούει ἡ αὐτὴ Ἀκακία φωνὴν ὡς νὰ προήρχετο ἐκ τῆς ἁγίας εἰκόνης «Ναί, δοῦλε γνήσιε τοῦ Υἱοῦ μου, θέ- > λημά του εἶναι καὶ διώξέ το, διότι καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτο τὸν παρε- > κάλεσα καὶ συγκατένευσε». Καὶ βλέπει ἡ Ἀκακία τὸν Ἅγιον νὰ ἐγείρεται ἐκ τῆς γονυπετοῦς στάσεώς του καὶ διὰ τῆς ῥάβδου του νὰ ἐκτυλίῃ ἕνα τάπητα, ὅστις εὗρίσκετο εἰς τινὰ ἐκεῖ γωνίαν, καὶ διὰ ταῦ ἄκρου τῆς ῥάβδου του νὰ συλλέγῃ ἐκ τοῦ ἀκαθάρτου τούτου τάπητος εἰδὸς τι βάμβακος· μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῆς τελείας περισυλλογῆς εἶδεν ὅτι ἐξηλθεν ὁ Ἅγιος ἐκ τοῦ δωματίου καὶ διὰ φουσημάτων του ἐσκόρπισε τὸν βάμβακα τοῦτον εἰς τὸν ἀέρα. Τότε ἡ εὐσεβὴς Ἀκακία ἐγερθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὕπνου διηγήθη πλήρης χαρᾶς εἰς τὰς ἄλλας Μοναχὰς τὴν φανεράν ταύτην ἀποκάλυψιν τῆς ἐκ τῆς ἀσθενείας ἀπολυτρώσεως τῆς νήσου τῇ μεσιτείᾳ τοῦ Ἀγίου καί, τούτου κοινολογηθέντος ἀνὰ πᾶσαν τὴν νῆσον, συνέ- > τρεχον εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν πάντες οἱ κάτοικοι, ἵνα μετὰ δακρύων εὐχαριστήσωσι τὸν μέγαν Προστάτην καὶ θεῖον Ἰατρὸν, διότι ὄν- > τως ἡ μαστίζουσα τὴν νῆσον βροτολογιγὸς νόσος ἀμέσως κατέπαυσε.

Τῷ 1785 γυνὴ τις ἐκ Κατοχῆς ἔφερεν εἰς τὴν Μονὴν τὴν εἰκοσαετῇ θυγατέρα της, ὀνόματι Σωσάναν, πάσχουσαν ἐκ πνεύ- > ματος πονηροῦ καὶ κωφάλαλου. Μετὰ ἐνὸς ἔτους διαμονὴν καὶ ἀξιο- > δάκρυτον κατάστασιν ἤρχισεν ἡ Σωσάνα τὴν νύκτα νὰ τραγοῦσιν καὶ νὰ φωνάζῃ, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἔμενε πάντοτε κωφάλαλος καὶ > διετέλει εἰς κατάστασιν βλακώδη. Ἡμέραν τινὰ κατὰ τὴν ἀκο- > λουθίαν τοῦ ἐσπερινοῦ ἤρχισεν ἡ Σωσάνα ἐντὸς τοῦ Ναοῦ νὰ > κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ προξενῇ τόσον θόρυβον, ὥστε ὁ

Ἐφημέριος, ὀνόματι Νεόφυτος, παρ' ὅλας τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς > προσταγὰς του νὰ παύσῃ διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ > ἐσπερινοῦ, ὠργίσθη καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν σφοδρότατον ῥάπισμα, > ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἡ Σωσάνα περισσότερον ἔκλαιε καὶ ἐφώναζε. > Τὴν αὐτὴν νύκτα βλέπει ὁ Νεόφυτος καθ' ὕπνους ὅτι μετέβη δι' > ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Ναὸν καὶ ὅτι αἰφνιδίως ἤνοιξεν ἡ λάρναξ τοῦ > Ἀγίου λειψάνου καὶ ὁ Ἅγιος ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν Ἐφημέριον νὰ > πλησιάζῃ καὶ διὰ τινος βιβλίου, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἐκράτει > εἰς χεῖράς του ὁ Ἅγιος, ἐκτύπησε τὸν Νεόφυτον εἰς τὴν κεφαλὴν > καὶ τῷ εἶπε «σοῦ ἐπόνεσε; οὕτω ἐπόνεσε καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ῥάπισμα, > τὸ ὁποῖον ἔδωκες χθὲς εἰς τὴν ἀσθενῇ μου Σωσάναν». Τότε > ἔντρομος ἠγέρθη ἐκ τοῦ ὕπνου καὶ μεταβάς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ > τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὁρθοῦ ἐζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Ἅγιον > μετ' ὀλίγον κατέφθασεν εἰς τὸν Ναὸν καὶ ἡ Σωσάνα, σωφρονουσα > πλέον καὶ ὁμιλοῦσα καὶ καταινυκτικῶς προσευχομένη καὶ εὐχαρι- > στοῦσα τὸν Ἅγιον διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἀπολύ- > τρωσίν της.

Τῷ 1786 ἔφερον εἰς τὴν Μονὴν γυναῖκά τινα ἀπὸ τὰ Λεγενα > τῆς Πελοποννήσου, Μαρίαν ὀνόματι, δεινῶς βασανιζομένην ὑπὸ > τοῦ δαίμονος. Ἡ δύστηνος αὕτη γυνὴ ἐκτὸς τῆς τλαιπωρίας, ἣν > ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ πονηροῦ πνεύματος, εἶχε καὶ τὴν μανίαν, ὅτε > εὗρίσκετο μόνη, νὰ τρώγῃ πᾶν τὸ προστυχόν, πέτρας, μαλλία, > πετρά, ὑαλία καὶ ὅ,τι ἄλλο ἠδύνατο νὰ εὔρῃ ἐνώπιόν της, ἀλλὰ > τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ἀγίου οὐδεμίαν σωματικὴν βλάβην ἐκ τούτων > ἐλάμβανεν. Ἀλλ' εὐλογητὸς ὁ Θεός· μετὰ τετράμηνον ἐγκαρτέ- > ρησιν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἐσώθη διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἀγίου καὶ ἡλευ- > θερώθη ἡ τάλαινα ἀπὸ τῆς μαστιγῆς τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου > καὶ πλήρης ὑγιείας καὶ φρονήσεως ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν της > κηρύττουσα πανταχοῦ τὸ μέγα τῆς θεραπείας της θαῦμα καὶ δοξά- > ζουσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον.

Τῷ 1788 γυνὴ τις, Αἰκατερίνη τοῦνομα, ἐν τῇ γειτωνικῇ τῆς > Λευκάδος νήσῳ, ἐκ χωρίου Ἐγγλουβί, ἡσθένησε βαρέως καὶ > δαπανήσασα τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα, κατὰ τὸν ἱερὸν Εὐαγγελιστὴν, > εἰς τοὺς ἱατροὺς καὶ τὰ φάρμακα καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα ἔκειτο

ἐπὶ πολὺ κλινήρης, τὸ οἰκτρὸν αὐτῆς τέλος ἀναμένουσα. Ἄλλ' ὁ εὐσεβὴς αὐτῆς σύζυγος Ἰωάννης ἀκούων τὰ πολλὰ καὶ τεράστια τοῦ Θεοφόρου Γερασίμου θαύματα καὶ ἔχων πλήρη πεποίθησιν καὶ ἐλπίδα εἰς τὴν ὑπεράνθρωπον καὶ ἱαματικὴν αὐτοῦ χάριν καὶ δύναμιν δὲν ἀπέκαμεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἐλεεινῇ καὶ ἀθλίᾳ ἐκείνῃ ἐκ τῆς μακροχρονίου νόσου καταστάσει ἐκόμισε τὴν σύζυγόν του εἰς τὰ Ὁμαλὰ καὶ τὴν ἀφῆκεν ἐπὶ κραββάτου ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, δεόμενος μετὰ δακρύων καὶ συντριβῆς καρδίας εἰς τὸν Ἅγιον νὰ σώσῃ τὴν Αἰκατερίνην ἀπὸ βεβαίου θανάτου. Ἄλλ' ὁ Θεὸς θέλων ἴσως νὰ δοκιμάσῃ τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπομονὴν τῶν εἰς αὐτὸν ἐξ ἀνάγκης προστρεχόντων δὲν ἐξετέλεσεν ἀμέσως τὸ αἶτημα, δι' ὃπερ βεβαίως καὶ ὁ Ἅγιος ὡς μέγας Μεσίτης παρεκάλει τὸν Παντοδύναμον. Καὶ μετὰ ἑξάμηνον δέησιν καὶ ἱκεσίαν καὶ κατάνυξιν καὶ νηστείαν καὶ προσκαρτερίαν καὶ πίστιν ἀκράδαντον βλέπει αἴφνης ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἡ δεινῶς πάσχουσα Αἰκατερίνη τὸν Ἅγιον νὰ τὴν εὐλογῇ καί, ὡς τοῦ θαύματος, εὐθὺς ἐγείρεται ἐκ τῆς κλίνης της, ὡς ὁ παραλυτικὸς τοῦ Εὐαγγελίου, ὑγιὴς καὶ σφριγῶσα, ὡς νὰ μὴ ἦτο παντάπασιν ἀσθενής. Τὸ μέγα τοῦτο θαῦμα πάντες βλέποντες προσέτρεξαν μετὰ δακρύων καὶ χαρᾶς πρὸς τὸν Ἅγιον, ἀφοῦ δὲ ἠὲ χαρίστησαν δεόντως τὸν μέγαν Ἱατρὸν καὶ Προστάτην ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Αἰκατερίνη, ἐπανῆλθον εἰς τὴν Λευκάδα πανταχοῦ διηγούμενοι τὸ ἐξαίσιον γεγονός. Καὶ οἱ εὐγνώμονες δοῦλοι συχνάκις ἤρχοντο ἐκ τοῦ χωρίου των εἰς τὴν Μονὴν διὰ ν' ἀναπέμπωσιν αἶνον εὐχαριστίας πρὸς τὸν εὐεργέτην καὶ πρόμαχον.

Τῷ 1790 εἰς τὸ χωρίον Μαγούλα τῆς Αἰτωλίας κόρη τις, Γιαννούλα ὀνόματι, ἀσθενήσασα ἐκ τῆς νόσου εὐλογίας ἐτυφλώθη καθ' ὁλοκληρίαν. Εἰς τοιαύτην ἀθλίαν καὶ σκοτεινὴν κατάστασιν διατελοῦσα καὶ σφόδρα λυπούμενη διὰ τὴν τύφλωσιν βλέπει καθ' ὕπνους ἓνα Καλόγηρον καὶ τῇ λέγει «μὴ λυπῆσαι διὰ τὴν συμφορὰν σου· μόνον πῆγαινε εἰς τὴν Κεφαλληνίαν καὶ θέλει σὲ ἰατρεύσει ὁ Γεράσιμος». Ἐξυπνᾷ ἡ κόρη τεταραγμένη ἐκ τοῦ ὀνείρου καὶ πλήρης χαρᾶς διηγεῖται εἰς τοὺς γονεῖς της τὸ ὄραμα. Οὗτοι καὶ παρ' ἄλλων ἀκούσαντες τὰ καθ' ἑκάστην ἐν τῇ εὐλο-

γημένη νήσῳ παρὰ τοῦ θείου Γερασίμου τελούμενα θαύματα δηγοῦσιν ἀμέσως τὴν τυφλὴν κόρην των εἰς τὸν χαριτόβρυτον Ὅσιον. Ἐν τῇ Ἱερᾷ τῶν Ὁμαλῶν Μονῇ ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος διέμεινον δεόμενοι καὶ προσευχόμενοι καὶ νηστεύοντες καὶ ἀγρυπνοῦντες καὶ ἐλπίζοντες καὶ ἀκραδάντως ἀναμένοντες τὴν ἀπὸ τῆς τυφλώσεως ἴασιν. Καὶ ὁ βραβεύων τὴν πίστιν ἐκτελεῖ τὴν ὑπόσχεσιν. Ἀκριβῶς μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἀπὸ τοῦ πρώτου ὀνείρου βλέπει πάλιν καθ' ὕπνους ἡ εὐσεβὴς Γιαννούλα τὸν αὐτὸν Καλόγηρον νὰ τὴν εὐλογῇ καὶ νὰ τῇ λέγῃ «σηκώσου, πῆγαινε εἰς τὸν οἶκόν σου, εἶσαι ὑγιής». Καὶ ἔντρομος ἐγεγρεῖται ἀπὸ τοῦ ὕπνου προσκαλεῖ ἑξαλλος ἐκ χαρᾶς τοὺς πάντας καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις ὑγείας καὶ φωτὸς μεταβαίνει μετὰ τῶν γονέων της καὶ ὅλων τῶν Μοναζουσῶν εἰς τὸν Ναὸν καὶ δοξολογοῦσι τὸν Θεὸν τὸν δοξάζοντα τοὺς Ἁγίους καὶ ποιοῦντα μεγάλα καὶ θαυμαστά. Καὶ εἰτα ἐπανῆλθεν ἡ Γιαννούλα μετὰ τῶν γονέων της ὑγιὴς εἰς τὴν πατρίδα της κήρυξ διαπρύσιος καὶ ἀπόστολος γενομένη τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Γερασίμου.

Τῷ 1793 Ἰωάννης τις, ἀπὸ τὰ Λεχενὰ τῆς Πελοποννήσου ὀρμώμενος, προσῆλθεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν ἐπὶ ὁκτὼ ὅλα ἔτη δεινῶς ἐκ σεληνιασμοῦ πάσχων καὶ μὲ πίστιν ζητῶν ἀπὸ τὸν ἅγιον τὴν ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ἀπολύτρωσιν. Τόσῃ ἦτο ἡ εὐλάβεια αὐτοῦ καὶ ταπεινώσις, ὥστε καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐν τῇ Μονῇ διατριβῆς του μόνον δι' ἄρτου ξηροῦ καὶ ὕδατος ἐτρέφετο καὶ μηδεμίαν ἄλλην τροφὴν ἐλάμβανε. Καὶ παρὰ τὴν κολυμβήθραν ταύτην τῶν θαυμάτων διαμένων καὶ ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ προσκαρτερῶν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ λάβῃ καὶ οὗτος τὸ βραβεῖον τῆς πίστεως καὶ εὐλαβείας του· διὸ ἐν μιᾷ νυκτὶ βλέπει ὁ Ἰωάννης καθ' ὕπνους τὸν Ἅγιον, τὸν εὐσπλαγχνον τῶν καμνόντων προστάτην καὶ πατέρα, εὐλογοῦντα αὐτὸν καὶ φιλοστόργως λέγοντα «Ἰδοὺ, τέκνον, ἐθεραπεύθης, πῆγαινε εἰς τὸν οἶκόν σου, φοβοῦ τὸν Θεὸν καὶ ἄπεχε ἀπὸ ἁμαρτίας, αἱ ὁποῖαι προξενοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰς ἀσθενείας.» Ἠγέρθη ἀμέσως ὁ Ἰωάννης καὶ μεταβάς αὐτῇ τῇ ὥρᾳ εἰς τὸν Ναὸν προσέπεσεν εἰς τὴν θείαν σωρὸν τοῦ Ἁγίου Λειψάνου, μετὰ δακρύων εὐγνωμοσύνης.

βρέχων τοὺς πόδας του καὶ κηρύττων τὴν ἀπὸ τοῦ δαίμονος λύτρωσιν διὰ τῆς τοῦ Ἁγίου θαυματουργοῦ χάριτος καὶ δυνάμεως.

Ἄλλη τις κόρη, ὀνόματι Σουσάνα, ἐκ Μεσολογγίου, δεινῶς πάσχουσα ἐκ τοῦ μισοκάλου δαίμονος, ὠδηγήθη ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν γονέων τῆς εἰς τὴν Μονὴν, ἵνα λάβῃ τὴν ἴασιν· καὶ μετὰ πάροδον τεσσαράκοντα μόλις ἡμερῶν, ἃ, διήλθον ἐν νηστεία καὶ δάκρυσι καὶ προσευχῇ, ἠλευθερώθη τέλος ἡ ἀτυχὴς Σουσάνα τοῦ πονηροῦ πνεύματος διὰ θαύματος καὶ ἐνεργείας τοῦ μεγάλου ταύτου Ἁγίου καὶ Πατρός, τοῦ εἰσακούοντος τὰς δεήσεις τῶν μετὰ πίστεως καὶ ταπεινοφροσύνης εἰς αὐτὸν καταφευγόντων.

Ἐπίσης ἄλλη τις κόρη, ὀνόματι Ἰουλιανή, τῷ 1796, ἐκ τοῦ χωρίου Βαλσαμάτα τῆς Κεφαλληνίας, τοῦ πλησίον τῆς Ἱ. Μονῆς κειμένου, οἰκτρῶς ἐτυραννεῖτο καὶ ἐβασανίζετο ἡ ταλαίπωρος ὑπὸ τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Μεταφερθεῖσα ὅμως ἀμέσως ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν γονέων τῆς ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Ὁσίου Προστάτου ἠλευθερώθη καὶ αὕτη μετὰ πάροδον τριῶν μηνῶν ἀπὸ τοῦ κράτους καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ σατανᾶ καὶ πλήρης υγείας ἐπανήλθεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς, δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἅγιον διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν.

Κατὰ μῆνα Νοέμβριον τοῦ 1807 ὁ ἐκ Πελοποννήσου Μιχαὴλ Μπεγλόπουλος κατηυθύνετο μὲ τὸ ἱστιοφόρον του, πλήρης ἐμπορευμάτων, ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν πατρίδα του. Ὅτε τὸ πλοῖον εὗρίσκετο εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος καὶ ἀντικρὺ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, ἠγέρθη φοβερὰ καὶ ἀγρία τρικυμία, ὥστε οὐδεμία ἐλπίς σωτηρίας ἀπὸ τοῦ βεβαίου καταποντισμοῦ τοῦ πλοίου ἐφαίνετο. Ὅλοι οἱ συμπλωτῆρες τελείως ἀπελπισθέντες ἀνέμενον κλαίοντες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὸν διὰ πνιγμοῦ θάνατον. Ἀλλὰ μετὰ τῶν ναυτῶν ὑπῆρχε καὶ τις Κεφαλλήν, Ἰωάννης ὀνόματι, ὅστις βλέπων τὸν ἄφρευκτον κίνδυνον ἐνεθυμήθη κατ' ἔμπνευσιν θείαν ὅτι εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γερασίμου καὶ ἐν τῇ τρικυμιῳδὲ ἐκείνῃ παραζάλῃ ἤρchiσε νὰ φωνάξῃ «λάβετε θάρρος, ἀδελφί, ἔχω ἐλπίδα καὶ πίστιν εἰς τὸν Ἅγιον Γεράσιμον ὅτι θέλει μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦτον τὸν κίνδυνον» καὶ ταῦτα λέγων βουτᾶ εἰς τὴν ἀγρίαν καὶ μαινομένην θάλασσαν τὴν μικρὴν

εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γερασίμου, ἣν ἔφερε πάντοτε ἐπὶ τοῦ στήθους του ὡς πολῦτιμον περιάπτον, καὶ ὡ τῶν θαυμασίων σου Κύριε, τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου; εὐθὺς ἡ καταποντισμὸν ἀπειλοῦσα τρικυμία εἰς γαλήνην καὶ ἡρεμίαν μεταβάλλεται καὶ ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου αὐθωρεὶ καταστέλλεται καὶ οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ βεβαίου τραγικοῦ θανάτου διασφύζονται. Τότε ὅλοι σταυροκοπούμενοι καὶ τὸ μέγα τοῦτο θαῦμα εἰς τὸν Ἅγιον ἀποδίδοντες φωνάζουσιν εἰς τὸν πηδαλιούχον «γύρισε πρῶραν, ὡς πιάσωμεν» ἐδὼ εἰς Κεφαλληνίαν, ἃς ὑπάγωμεν νὰ προσκυνήσωμεν καὶ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν ἐλευθερωτὴν καὶ σωτῆρά μας Ἅγιον Γεράσιμον. Καὶ ὁδηγοῦσι τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἀργοστολίου καὶ ἀποβιβασθέντες πάντες εἰς τὴν πόλιν ἀνῆλθον εἰς τὴν Μονὴν μετὰ κηρίων καὶ θυμιαμάτων καὶ προσεκύνησαν μετὰ δακρύων εὐγνωμοσύνης τὸν ἐλευθερωτὴν καὶ σωτῆρά των, μεγαλῶσι εἰς πάντας διαλαλοῦντες καὶ διηγούμενοι τὸ μέγα καὶ ἐξαισίον θαῦμα τοῦ γεραροῦ τῆς νήσου Κεφαλληνίας καὶ ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων φρουροῦ καὶ προστάτου. Μεθ' ὃ ἐπιβιβασθέντες πάλιν εἰς τὸ πλοῖόν των μὲ οὐριον ἄνεμον ἀνεχώρησαν καὶ ἔφθασαν καλῶς ἔχοντες εἰς τὴν Πελοπόννησον.

*Καὶ ἡδη περατώσαντες τὴν περιγραφὴν τῶν τοῦ θείου Γερασίμου θαυμάτων, ὅσα ἀναγράφονται εἰς τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας του, δεῦτε καὶ ἀφηγηθῶμεν πρὸς δόξαν αὐτοῦ καὶ ψυχικὴν ἡμῶν ὠφέλειαν τινὰ καὶ τῶν νεωτέρων μεγαλουργημάτων του, ἐπισήμως καὶ ὑπὸ αὐτοπτῶν συγχρόνων μαρτύρων ἐξηκριβωμένων.**

Τῇ 20ῇ Ὀκτωβρίου 1901, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ νῦν κλείζοντος τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν τῆς Νήσου Θρόνον Σεβ. Μητροπολίτου καὶ Δαμασκηνοῦ, μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐνοχλουμέων ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ἦσαν καὶ δύο 16έτιδες νεάνιδες, ἡ Ἀγγελικὴ Λο-

* Σ. Ε. Ἀπὸ τε ἱστορικῆς καὶ πνευματικῆς ἀπόψεως καλὸν καὶ ὠφέλιμον θὰ ἦτο, ἂν ἐτηρεῖτο ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ εἰδικὸς κώδιξ, ἐν ᾧ νὰ καταγράφονται ὑπὸ καταλλήλου πρὸς τοῦτο προσώπου τὰ κατ' ἐκάστην ὑπὸ τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τελούμενα θαύματα.

ράντου ἐκ Φαρακλάτων καὶ ἡ Τιτίκα Παγουλάτου ἐκ Βαλλεριάνων, καὶ ὁ ἐκ Βαλσαμάτων ποιμὴν τῆς Μονῆς. Τῶν τριῶν τούτων χαλεπῶν ἀσθενῶν ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις τὴν ἀκράτητον ἐξαγρίωσιν· διέπραττον τοιαῦτα τεράτεια, τὰ ὁποῖα μετὰ φρικίαςσεως διηγοῦνται ἤδη οἱ ἀξιωθέντες νὰ ἴδωσι ταῦτα. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἐξέβαλον φωνὰς ἀγριωτάτας, διακοπτομένης μάλιστα καὶ τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας, ἄλλοτε δ' ἐξεστόμιζον τὰς φρικτοτέρας βλασφημίας. Ἀλλὰ τί νὰ εἴπῃ τις διὰ τὰς παραμορφώσεις τοῦ σώματος, διὰ τὰς παραδόξους πρὸς ἀλλήλους προσαγορεύσεις διὰ τοῦ ἀρσενικοῦ γένους, τοὺς φοβεροὺς σπαραγμούς, τὸ τρίξιμον τῶν ὀδόντων, ὡς καὶ διὰ τὴν κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν ἐπὶ πολλὰς ὥρας νεκροφάνειαν. Τὸ σπουδαιότερον πάντων εἶναι ὅτι προεῖπον ἐν ἀκριβεστάτῃ λεπτομερείᾳ τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀπελευθερώσεως· καὶ ἡ μὲν Ἀγγελικὴ Λοράντου καὶ ἡ Τιτίκα Παγουλάτου ἠλευθερώθησαν κατὰ τὴν λιτανεῖαν τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀειζῶνι λειψάνου εἰς τὸ **τρίστρατον**, κατὰ τὴν φρᾶσιν τοῦ διαβόλου, **κοντὰ εἰς τὸ μεγάλο κυπαρίσι**, εἰς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμόν τῶν παρακολουθούντων τὴν ἐκφορὰν εὐλαβῶν χριστιανῶν, ὃ δὲ ποιμὴν τῆς Μονῆς ἠλευθερώθη τοῦ πονηροῦ πνεύματος τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας.

Τῷ 1906 ἦλθεν εἰς τὴν Μονὴν φρικωδῶς πάσχουσα καὶ ὀχλουμένη ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ἡ Μαρία σύζυγος Ἀλεξίου Κατζάνου ἐκ Κατοχῆς, ἣις ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἐθεραπεύθη δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ εὐγνωμονοῦσα τὸν Ἅγιον.

Ἐπίσης τῷ 1906 ἦλθεν εἰς τὴν Μονὴν ἐκ Μεσολογγίου ἡ Ἰουλιανὴ Καραγκελὲ ἀσθενής, ἐνοχλουμένη καὶ αὐτὴ ἐκ πνεύματος πονηροῦ· μίαν δὲ νύκτα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐξαψάλμου, λαθούσα τὴν προσοχὴν τῆς μητρὸς της, ἔπεσεν ὠθήσει τοῦ δαίμονος ἐντὸς δεξαμενῆς πλήρους ὕδατος καὶ μετὰ πολύωρον ἔρευναν εὔρον τὴν Ἰουλιανὴν νὰ κολυμβᾷ ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς, ἐνῶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς μητρὸς της δὲν ἐγνώριζε νὰ κολυμβᾷ, καὶ ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξήγαγεν αὐτὴν ὁ Σπυρίδων Γαλιτασιᾶτος Τουμπανᾶς. Καὶ αὕτη ἐθεραπεύθη τελείως εὐγνωμονοῦσα τὸν Ἅγιον.

Τῷ 1910 ἔφερον ἐκ Πατρῶν τὴν Βασιλικὴν Χριστοπούλου.

Αὕτη προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῇ βῇ Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνόμισαν οἱ οἰκεῖοί της ὅτι πρόκειται περὶ νευρασθενείας καὶ ὑπέβαλον αὐτὴν εἰς κοσμικὴν ἱατρικὴν θεραπείαν. Μετὰ πάροδον ὅμως χρόνου ἐγένετο φανερόν ὅτι ἡ Βασιλικὴ πάσχει ἐξ ἀκαθάρτου πνεύματος καὶ τότε ἀπεφάσισαν νὰ τὴν φέρωσιν εἰς τὸν πραγματικὸν ἱατρὸν τῆς δεινῆς ἀσθενείας της, τὸν Θεῖον Γεράσιμον. Ἐπὶ ἑξ ᾠντας ὑπέστη τὰ πάνδεινα ἡ ταλαίπωρος ὑπὸ τοῦ δαίμονος, ὅστις τελευταίως τῇ ἐνέβαλε τὴν ἰδέαν ν' αὐτοκτονήσῃ. Τέλος τῇ βοηθείᾳ τοῦ Ἁγίου ἰάθη καὶ αὕτη καὶ διακηρύττει μέχρι σήμερον τὴν πρὸς τὸν Ἅγιον εὐγνωμοσύνην της, παραμείνασα μάλιστα εἰς τὴν Μονὴν ὡς Μοναχὴ.

Τῷ 1912 Γεώργιος τις ἐκ Κρήτης προσεκλήθη ἑφεδρὸς εἰς τὸν στρατὸν καὶ κατὰ τινα μάχην ἐπικινδύνως πληγωθεὶς εἰς τὰς χεῖρας μετεφέρθη εἰς τι νοσοκομεῖον τῆς Θεσσαλονίκης πρὸς νοσηλείαν. Οἱ ἱατροὶ ἐθεώρησαν ἀναγκαίαν πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς αὐτοῦ τὴν ἀποκοπὴν ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του· ἀλλὰ μόλις ἤκουσεν ὁ ἀτυχὴς Γεώργιος τὴν σκληρὰν καὶ ἀναπότρεπτον αὐτὴν ἀπόφασιν τῶν ἱατρῶν ἤρχισε νὰ κλαίῃ, προτιμῶν τὸν θάνατον ἢ νὰ ζήσῃ ἄνευ χειρῶν. Κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ τοῦ νοσοκομείου διέμενε νοσηλευόμενος καὶ εἰς στρατιωτικῆς Κεφαλῆς, ὅστις βλέπων κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενον τὸν Γεώργιον καὶ μαθὼν τὴν αἰτίαν τῶν ὀλοφυρμῶν του τῷ λέγει «δὲν » δέεσαι, καὶ μὲν, εἰς τὸν Ἅγιον Γεράσιμον, ποῦ εἶναι εἰς τὴν » πατρίδα μου καὶ κάμνει τόσα καὶ τόσα θαύματα, μήπως ἤθελε » σὲ λυπηθῇ καὶ σοῦ δώσῃ τὴν ὑγείαν σου; » Ἐρωτᾷ ὁ Γεώργιος καὶ μανθάνει περὶ τοῦ Ἁγίου καὶ δέεται ὄντως ὀλοφύγως πρὸς αὐτὸν νὰ τὸν λυπηθῇ διὰ τὴν συμφορὰν του καί, ὡς τοῦ θαύματος! κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα βλέπει ἕνα Καλόγηρον εἰς τὸν ὕπνον του νὰ τὸν εὐλογῇ καὶ παρευνθὺς ἠνοιξε μία ὀπή εἰς ἑκατέραν τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔρρεε πῦον! Τὸ πρῶτον ἐλθόντες οἱ ἱατροὶ διὰ νὰ ἐνεργήσωσι τὴν ἀποκοπὴν τῶν χειρῶν τοῦ Γεωργίου ἔμειναν ἐκπληκτοὶ καὶ ἐννεοί, βλέποντες τὴν ἀπροσδόκητον κατάστασιν τοῦ ἀσθενοῦς, ὅστις καὶ ἐν τέλει ἰάθη τελείως, μετὰ δὲ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς στρατιωτικῆς ὑποχρεώσεώς

του ἦλθεν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν εὐγνωμονῶν καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ἅγιον διὰ τὴν γενομένην εἰς αὐτὸν θαυματουργίαν.

Τὸ αὐτὸ ἔτος 1912 ἔφερον ἐκ Πατρῶν εἰς τὴν Μονὴν τὴν ἐκ τοῦ πονηροῦ προσβληθεῖσαν Ὀλγαν Δ. Μορεζίνην· αὕτη ἔτρωγε πᾶν τὸ προστιχόν, ἀκόμη καὶ ἄνθρακας, ἀλλὰ τῇ χάριτι καὶ βοηθείᾳ τοῦ Ἁγίου μετὰ τινος μῆνας ἰάθη καὶ ἐγένετο Μοναχή.

Τὸ αὐτὸ ἔτος 1912 ἔφερον ἐκ Μεσολογίου εἰς τὴν Μονὴν μίαν γυναικα, ὀνόματι Μαγδαληνὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ αὕτη πάσχουσα φαινομενικῶς ἐκ νευρασθενείας καὶ ἐπὶ ἑξ μῆνας διαμείνασα δὲν ἐθεραπεύετο, οἱ ὀλιγόπιστοι συγγενεῖς τῆς ἐσκέφθησαν νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τινὰ κλινικὴν τοῦ Πειραιῶς. Καὶ πράγματι ἀπέρχονται ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ καταφθάνουσιν εἰς Πειραιᾶ.

Ὅτε ὅμως ἐπρόκειτο νὰ εἰσαγάγῃσιν τὴν Μαγδαληνὴν εἰς τὴν κλινικὴν, βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τῆς ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς εἰς Καλόγηρος καὶ τὴν ἠρώτησε διὰ τί ἔχει κλειστὸν τὸ δωμάτιόν τῆς, ἐκείνη τῷ ἀπήντησεν ὅτι ἔκλεισε, διότι εἶναι ἀσθενής· αὐτὸς τότε τῇ εἶπε ν' ἀνοίξῃ τὰ παράθυρα, διότι εἶναι πλέον καλά. Ἡ Μαγδαληνὴ τὸν ἔρωτᾷ, πόθεν εἶναι καὶ τῇ λέγει «δέν με γνωρίζεις ὅπου ἔμεινες εἰς τὸ σπῆτί μου ἑξ μῆνας;» Ἐκείνη τῷ ἀπήντησε «δὲν σὲ ἐνθυμοῦμαι ποῖος εἶσαι.» Τότε ὁ Καλόγηρος τῇ λέγει «δέν με ἐνθυμεῖσαι; Εἶμαι ὁ Ἅγιος Γεράσιμος ἀπὸ τὴν » Κεφαλληνίαν». Περιχαρὴς τότε ἡ Μαγδαληνὴ τῷ λέγει «κάθισε » νὰ ψήσω ἕνα καφέ.» Καὶ ὁ Ἅγιος τῇ ἀπήντησε «δέν δύναμαι νὰ καθίσω· πρέπει νὰ φύγω τὸ ταχύτερον, διότι μὲ παρακαλεῖ μία μητέρα δι' ἕνα παιδί τῆς μονογενές, ὅπου ἔχει ἀσθενές καὶ πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ τὸ σώσω!» Ἐξυπνᾷ ἡ Μαγδαληνὴ ὕγιής πλέον καὶ ἀνοίγει τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου τῆς. Ἡ μήτηρ τῆς, ἣτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἀπουσίαζεν, ἐπιστρέφουσα εἶδεν ἀνοικτὰ τὰ παράθυρα καὶ ἐντρομος ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ὀδύρεται ὅτι ἔφυγε κρυφίως ἡ κόρη τῆς κατὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς ἐκ τῆς οἰκίας. Ἀκούει ὅμως τὴν φωνὴν τῆς Μαγδαληνῆς, ἣν καὶ βλέπει ἐν τῷ δωματίῳ τῆς σωφρονοῦσαν καὶ καλῶς ἔχουσαν. Ἐκτοτε ἡ ἀπροσδοκῆτως θεραπευθεῖσα Μαγδαληνὴ ἔρχεται τακτικῶς εἰς τὴν Μονήν, ἀποδίδουσα τὰς εὐχαριστίας τῆς

εἰς τὸν μέγαν εὐεργέτην τῆς Θεῖον Γεράσιμον καὶ πανταχοῦ κηρύττουσα τὴν δι' αὐτοῦ θεραπείαν τῆς.

Τῷ 1919 ἡ ἐκ Δειληνάτων Εὐθαλία Καλαφάτη κατετρώχετο ἐπὶ 2 ὁλόκληρα ἔτη ἐκ νευρικοῦ τινος νοσήματος. Οἱ τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτῆς εἰς τοὺς ἰατροὺς καταναλώσαντες γονεῖς τῆς ἀπεφάσισαν νὰ μεταφέρωσιν αὐτὴν εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐξέτασιν τῆς νευρικῆς, ὥς ἐνόμιζον, ἀσθενείας τῆς ὑπὸ ἀνωτέρων ἰατρῶν· καὶ μηδὲν αὐτοὶ πλέον ἔχοντες ἔγραψαν εἰς τὸν ἐν Ἀμερικῇ υἱὸν τῶν Διονύσιον ν' ἀποστείλῃ αὐτοῖς τὰ πρὸς τοῦτο ἀναγκαιοῦντα ἔξοδα. Ὁ Διονύσιος λαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν τῶν γονέων του καὶ ὥς υἱὸς φιλόστοργος καὶ ἀδελφός· κάλλιστος ἐτοιμάζεται ν' ἀποστείλῃ τὰ δι' Ἀθήνας ἀπαιτούμενα χρήματα. Τὴν προτεραίαν ὅμως τῆς ἀποστολῆς βλέπει καθ' ὕπνους ὁ ἐν Ἀμερικῇ Διονύσιος ἕνα Καλόγηρον λέγοντα πρὸς αὐτὸν «ἐὰν θέλῃς νὰ γείνη ἡ » ἀδελφή σου καλά, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σπῆτί μου.» Ὁ Διονύσιος ἔρωτᾷ τὸν ἐμφανισθέντα Καλόγηρον ποῖος εἶναι, ὃς καὶ τῷ ἀποκρίνεται «εἶμαι ὁ Γεράσιμος ἀπὸ τὰ Ὁμαλά.» Ἐντρομος ἔξυπνᾷ ὁ εὐσεβὴς γένος καὶ ἑξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας δέεται εἰς τὸν Ἅγιον ὑπὲρ τῆς πασχούσης ἀδελφῆς του καὶ κοιμᾶται ἐκ δευτέρου καὶ βλέπει τὸ αὐτὸ ὄνειρον καὶ ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐκ τρίτου ἡ αὐτὴ παραγγελία «νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸ σπῆτί μου.» Πάραυτα ἐγείρεται ὁ Διονύσιος καὶ γράφει εἰς τὴν ἐν Κεφαλληνίᾳ μητέρα του ἐκτεταμένην ἐπιστολὴν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐμφαίνεται ἡ ὑπέροχος αὐτοῦ εὐσέβεια καὶ πίστις, ἀποστέλλων ἅμα καὶ τὸ ζητηθὲν χρηματικὸν ποσόν, ἀλλὰ μὲ τὴν ῥητὴν ἐντολὴν νὰ ὑπάγῃ ἡ ἀδελφή του Εὐθαλία εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Γερασίμου καὶ οὐχὶ εἰς Ἀθήνας, διότι ἐκεῖ, γράφει, ἀναμφιβόλως θὰ λάβῃ τὴν ἴασιν. Ἀμα τῇ λήψῃ τῆς ἐπιστολῆς ἡ τεθλιμμένη μήτηρ κατὰ τὴν αὐστηρὰν ἐντολὴν τοῦ υἱοῦ τῆς μεταφέρει τὴν Εὐθαλίαν εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν καὶ μὲ τὸ πρῶτον 40λεῖτουργον ἀπεδείχθη τρανώτατα ὅτι ἡ νευρικότης τῆς νεάνιδος δὲν ἦτο κοινὴ τις ἀσθένεια, ἀλλὰ προσβολὴ τοῦ πονηροῦ πνεύματος, ὅπερ πρὸς ἐκπληξιν πάντων ἤρχισε νὰ φωνάζῃ πρὸ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου «Αἶ μωρὲ Γε-

» ράσιμε, αἱ μωρὲ Καψάλη, * ἔφθασες ἕως εἰς τὴν Ἀμερικὴν
» διὰ τὰ μὲ καταδιώξεις» ἐπιβεβαιοῦν πασιφανῶς τὸ ἀκάθαρτον
πνεῦμα τὴν ἐξ Ἀμερικῆς σταλεῖσαν ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς
πασχούσης. Οὕτω δὲ ταλαιπωρουμένη καὶ παλαίονσα ἡ αὐτῆς
Εὐθαλία καὶ ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει διατελοῦσα, ὥστε οὐδεὶς ἠδύ-
νατο νὰ τὴν πλησιάσῃ ἐκίνει τὸν οἶκτον καὶ τὴν συμπάθειαν
πάντων, οἵτινες μετὰ κατανύξεως ἐδέοντο πρὸς τὸν Ἅγιον ὑπὲρ
τῆς ταχείας αὐτῆς ἀπὸ τοῦ δαίμονος ἀπολυτρώσεως. Ἀλλὰ θαυ-
μαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ! Ὅντως τῇ θερμῇ πρεσβείᾳ
τοῦ Ἁγίου ἡλευθερώθη μετὰ τινὰ χρόνον ἡ Εὐθαλία ἀπὸ τῶν
τοῦ διαβόλου δεσμῶν, δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ εὐγνωμονοῦσα
τὸν Ἅγιον καὶ τοῖς πᾶσι κηρύττουσα τὴν θαυματουργὸν αὐτοῦ
χάριν καὶ δύναμιν.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1921 προσεβλήθη ἐκ τοῦ πονηροῦ ὁ ἐκ
τοῦ χωρίου Ἀνδραβίδα τῆς Πελοποννήσου Νικόλαος Φωτόπουλος
ἢ Μανιάτης· εἶχε καταστῆ τὸ φόβητρον τοῦ χωρίου του, διότι
τοὺς πάντας ἐπικινδύνως παρηνώχλει· ὁ δυστυχὴς πατήρ του μὴ
ἐννοήσας καλῶς τὴν ἀσθένειαν ἐνήργησε παρὰ τοῖς ἁρμοδίοις,
ἵνα ἐγκλείσῃ τὸν υἱὸν του Νικόλαον εἰς τὸ ἐν Κερκύρᾳ φρενοκο-
μεῖον· καὶ καταφθάσας εἰς Πάτρας μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς υἱοῦ του
ἀνέμενεν ἐκεῖ τὸ διὰ Κέρκυραν ἀτμόπλοιον. Ἐν Πάτραις ὁμοῦ
παρεκινήθη ὑπὸ πολλῶν, κατὰ θεῖαν πάντως οἰκονομίαν, νὰ με-
ταφέρῃ τὸν υἱὸν του εἰς τὸν Ἅγιον. Καὶ ὄντως ἦλθεν εἰς Κε-
φαλληνίαν φέρον ἄλυσεν δεδεμένον τὸν προσφιλεῖ υἱὸν του Νι-
κόλαον· καὶ ὁ Ἅγιος, ὡς πατήρ φιλόστοργος, δὲν ἐβράδυνε ν'
ἀποδώσῃ τὴν ἴασιν εἰς τὸν πάσχοντα νέον καὶ νὰ τὸν λυτρώσῃ
ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ μυσσηροῦ δαίμονος· καὶ μετὰ τινὰ χρόνον ἔθε-
ραπεύθη τελείως ὁ Νικόλαος, ὅστις καὶ φόρον εὐγνωμοσύνης
ἀνταποδίδων πρὸς τὸν Ἅγιον παρέμεινεν ἐν τῇ Μονῇ, ἕως οὗ
προσεκλήθη διὰ τὴν στρατιωτικὴν του ὑποχρέωσιν, ἀναγινώσκων
καὶ ψάλλον ἐν τῷ Ναῷ.

* Σ. Ε. Εἶναι ἡ ἐπωνυμία, δι' ἧς προσονομάζουσιν οἱ δαίμονες τὸν
Ἅγιον διὰ τὸν διωγμὸν καὶ τὴν ἐν Ἀθῇ καὶ ὕπνῳ, ἣν ἐκ τῆς πρὸς τὸν
Θεὸν παρηρησίας του καὶ χάριτος δι' αὐτοῦ ὑφίστανται.

Τὴν 12 Ἰουλίου 1921 ἔφερον εἰς τὴν Μονὴν ἐκ τοῦ χωρίου
Θεράμονα τὴν Εὐτυχίαν Σ. Πολυχρονάτου. Διαμένουσα αὕτη ἐν
Κερκύρᾳ καὶ λαμβάνουσα μέρος εἰς πνευματιστικὰς συγκεντρώ-
σεις προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ πονηροῦ, διὸ καὶ μετεφέρθη ἀμέσως
ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς τῆς εἰς τὸ θεῖον τοῦ Ὁσίου Γερασίμου
ἱατρεῖον καὶ τέμενος πρὸς θεραπείαν καὶ ἴασιν· καὶ ὅσον ὁ ἀλά-
στορ καὶ μισόκαλος ἐβασάνιζε τὸ πλᾶσμα τοῦ Θεοῦ, τόσον καὶ ὁ
Ἅγιος ἐντυράννει καὶ ἐκάκιζεν αὐτὸν ἀοράτως διὰ τῆς θείας δυ-
νάμεως, καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάζετο νὰ κραυγάζῃ «θὰ φύγω, θὰ
» φύγω, δὲν βαστῶ νὰ καθήσω πλέον.» Καὶ ὄντως ἡ δεινὴ
πάσχουσα Εὐτυχία ἰάθη κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Σταυροπροσκυνη-
σεως διὰ τῆς θαυματουργικῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου.

Τῇ 16ῃ Νοεμβρίου 1921 ἡ Ἀγγελικὴ Βιλλοπούλου ἐκ Πα-
τρῶν μετεφέρθη εἰς τὴν Μονὴν δαιμονιώσα καὶ ἰάθη τὸν Ἰα-
νουάριον τοῦ 1922.

Ἐπίσης ἐκ Πατρῶν ἐκομίσθη καὶ ἡ Οὐρανία Γ. Κούτρα τῇ
12ῃ Δεκεμβρίου 1921, ἥτις καὶ αὕτη διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου
ἔλαβε μετ' ὀλίγον τὴν ἀπὸ τοῦ δαίμονος θεραπείαν.

Τῇ 20ῇ Ἰουνίου 1922 ἔφερον ἐξ Ἰθάκης εἰς τὴν Μονὴν
μίαν νέαν ὀνόματι Πηνελόπην, ἥτις περιερχομένη τὴν νῆσον πρὸς
συλλογὴν ἐράνων διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ τοῦ χωρίου
τῆς Σταυρὸς Ἰθάκης προσεβλήθη ὑπὸ τοῦ φθονήσαντος τὸ ἅγιον
ἔργον τῆς διαβόλου, ἀλλ' ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἰάθη τε-
λείως ὑπὸ τοῦ βραβεύοντος τὴν ἀρετὴν Θεοῦ τῇ χάριτι καὶ μεσι-
τείᾳ τοῦ Ἁγίου.

Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1922 ἦλθεν εἰς τὴν Μονὴν ὁ ἐκ Κρεσθενῶν
τῆς Ὀλυμπίας Ἀνδρέας Μπούσιος παθὼν ἐν τῷ στρατῷ καὶ
πολλὰ εἰς ἱατροὺς δαπανήσας, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἱατροῦ
Ἁγίου Γερασίμου ἰαθεὶς τῇ 23ῃ Αὐγούστου 1922.

Τῇ 8ῃ Αὐγούστου 1922 ἐκόμισαν ἐκ Τριπόλεως κακῶς ἔχοντα
καὶ δεινῶς ὑπὸ τοῦ δαίμονος βασανιζόμενον τὸν σιδηροδρομικὸν
ὑπάλληλον Γεώργιον, ὅστις καὶ ἡλευθερώθη μετὰ 4μηνον.

Τῇ 8ῃ Δεκεμβρίου 1922 μετεφέρθη εἰς τὴν ἱστορικὴν ταύτην
τοῦ Θεοῦ Γερασίμου Μονὴν ἐξ Ἀμαλιάδος ἡ Φαίδρα Μπουλμπα-

σάκου, ἥτις δεινῶς ἔπασχεν ἐξ ἐπηρείας πνευμάτων ἀκαθάρτων· ἀλλὰ παραμείνασα ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Ὁσίου ἡμῶν Πατρὸς ἐθεραπεύθη τὸ Πάσχα τοῦ 1923.

Τῇ 13ῃ Ἀπριλίου 1923 προσεβλήθη ἐν Πάτραις ὑπὸ τοῦ δαίμονος Ἰωάννης τις, ἄρτοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα, διότι θυμωθεὶς δι' ἐμπορικὰς του ὑποθέσεις ἐβλασφήμησε τὸν Ἅγιον. Τὴν ἐπομένην ἡμέσως ἠννόησεν ὅτι θὰ δαιμονισθῇ καὶ προεῖπε τοῦτο εἰς τὴν σύζυγόν του, συνιστῶν μάλιστα εἰς αὐτὴν «νὰ τὸν πάῃ εἰς > τὸν Ἅγιον Γεράσιμον, διότι μόνον αὐτὸς θὰ δυνηθῇ νὰ τὸν > θεραπεύσῃ.» Οὕτω καὶ ἐγένετο· καὶ μεταφερθεὶς σιδηροδέσιμος εἰς τὰ Ὁμαλὰ ὁ ταλαιπώρος μετὰ ἡμῶν κακουχίαν καὶ δέξιν τῶν ἑαυτοῦ συγγενῶν ἐθεραπεύθη ἀπὸ τῆς μαστίγος τοῦ πονηροῦ.

Καὶ ἤδη ἀκούσατε θαῦμα φρικτότατον, συνταράξαν τὴν Μοῆν καὶ τὴν Νῆσον ὁλόκληρον.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1923 προσεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ δαίμονος δύο μικρὰ κοράσια, ἡ δεκαετής Ἑλένη Κ. Στεφανάτου ἐκ τοῦ χωρίου Καραβάδου καὶ ἡ δωδεκαετής Ἑλπινίκη Βασιλάτου ἐκ Ραζάτων, καὶ ἀμφότερα μετεφέρθησαν ὑπὸ τῶν γονέων των εἰς τὴν Ἱ. Μοῆν, ἵνα τύχωσι τῆς θεραπείας των. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἐκ τοῦ σύγγενος παρακολουθήσαντες τὴν περίοδον τῆς διαβολικῆς ἀσθενείας τῶν παιδίων τούτων, μάρτυρες ἐπίσημοι καὶ κατὰ πάντα ἀξιόπιστοι, βεβαιοῦσιν ὅτι εἶναι ἀνθρωπίνως ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ ἀκριβῶς ἡ ἰσχὺς τῆς φωνῆς καὶ τοῦ σώματος, ἡ πονηρία, ἡ βλασφημία, ἡ αἰσχρότης τῶν λέξεων, ὁ θόρυβος καὶ ἡ ἀναίδεια τῶν ἀκαθάρτων τούτων πνευμάτων, τὰ ὅποια κατὰ θεῖαν πάντως παραχώρησιν εἰσῆλθον εἰς τὰ ἄθῳα ταῦτα πλάσματα. Οἱ λόγοι, αἱ πράξεις, αἱ κακώσεις καὶ ἡ ἐν γένει ἀθλία καὶ σατανικὴ ὄντως κατάστασις τῶν ταλαιπωρουμένων τούτων παιδίων ἐκίνει ὅλων τῶν ἐν τῇ Ἱ. Μοῇ τὰ δάκρυα καὶ πάντες μετ' εὐλαβείας ἐδέοντο εἰς τὸν Ἅγιον ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεώς των. Τόσον ἦσαν ἰσχυραὶ καὶ διάτοροι τῶν δαιμόνων τούτων αἱ κραυγαί, καίτοι ἐξήρχοντο ἀπὸ στομάτων νηπίων οὕτως εἰπεῖν καὶ θηλαζόντων, ὥστε ἐκάλυπτον σχεδὸν τοὺς ὕμνους καὶ τὴν ψαλμωδίαν τῶν ἱεουργούντων καὶ ψαλλόντων! Ἄλλ' ἀνεξερεύνηται αἱ βου-

λαί Σου, Κύριε· ἔάν, τίς οἶδεν, ἐξ ἁμαρτιῶν τίνων παρεχώρησεν ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων τὴν ἄδειαν εἰς τὸν ἄσπονδον ἐχθρόν του νὰ βασανίσῃ τὰ ἄθῳα ταῦτα πλάσματα, συγχρόνως ὅμως ἔδωκεν εἰς τὸν ἐπιστήθιον φίλον του καὶ πιστὸν αὐτοῦ θεράποντα Ἅγιον Γεράσιμον τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν νὰ διώκῃ αὐτὸν καὶ τὸ τάγμα του. Διὸ μετὰ πάλιν φρικτῶς τῆς ἀρετῆς κατὰ τῆς κακίας, τοῦ φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους, τῆς ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους κατετροπώθη ὁ σατανᾶς καὶ ἡλευθερώθησαν ἀμφότερα τὰ κοράσια τῇ 16ῃ Αὐγούστου 1923 κατὰ τὴν ἱερὰν λιτανείαν τοῦ πανσέπτου Λειψάνου πρὸς δόξαν καὶ αἶνον τοῦ Μεγάλου Θεοῦ καὶ τοῦ θαυματουργοῦ Δούλου Του.

Ἄλλὰ καὶ τὸ τελεσθὲν τῇ 15ῃ Αὐγούστου 1924 φρικτὸν θαῦμα τῆς ἰάσεως τῶν δύο νεανίδων, τῆς Ἀννης Θ. Δανιάτου, ἀπὸ τοῦ χωρίου Βαρυ, καὶ τῆς Μυράνθης Κ. Φωκᾶ ἐκ Τσακαρισιάνου, τῶν ὑπὸ θηριωδῶν ὄντως δαιμόνων προσβληθεισῶν, οὐχὶ μικροτέραν ἐντύπωσιν καὶ ἱερωτέραν συγκίνησιν τῶν προσγενομένων εἰς πάντας τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητὰς προὔξενησεν. Οἱ δαίμονες οὗτοι, δύναμιν καὶ ἀγριότητα θηρίων τῆς ἐρήμου ἐκδηλοῦντες, ὠνομάζοντο, ὡς οἱ ἴδιοι ὡμολόγουν, ὁ μὲν τῆς ταλαιπώρου Ἀννης **τρίκερης**, ὁ δὲ τῆς δυστήνου Μυράνθης **δρακόν-τειος**· καὶ ἐβλασφήμουν καὶ ἐκραύγαζον καὶ ἠλάλαζον καὶ ἐγέλων καὶ ἔδακνον καὶ ὠρύοντο καὶ ἐν γένει οἰκτρῶς ἐτυράνουν τῶν ἀθλίων πλασμάτων τὰ σώματα. Ἄλλ' ὁ Ἅγιος, ὁ διὰ τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας του ἀπὸ τοῦ Θεοῦ λαβὼν τὴν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων ἀκαταμάχητον δύναμιν, βραβεύων τῶν εὐσεβῶν γονέων καὶ τῶν εὐλαβῶν συγγενῶν τὴν πίστιν, τὴν νηστείαν, τὴν προσευχὴν καὶ τὰ δάκρυα, συνέτριψε τοῦ πονηροῦ τὴν φαινομενικὴν ἰσχὺν καὶ ἀπληλευθέρωσε τῆς δυναστείας αὐτοῦ τὰς δύο ταύτας νεάνιδας· καὶ πάντες εἰς τὸν ὑπεράνθρωπον Ἰατρὸν μετὰ συντριβῆς καρδίας προσέτρεξαν, ἵνα μετὰ δακρύων εὐγνωμοσύνης ὕμνον δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας εἰς Αὐτὸν ἀναπέμψωσι διὰ τὸ ἔξαισιον γεγονός· καὶ εἰσέτι αἱ δύο νεάνιδες, ἡ Ἄννα καὶ ἡ Μυράνθη, τοῦ πονηροῦ λυτρωθεῖσαι, διηγοῦνται εἰς πάντας ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν καὶ ὅσα ὑπὸ τοῦ βελίαι ὑπέστησαν, ἀλλὰ καὶ

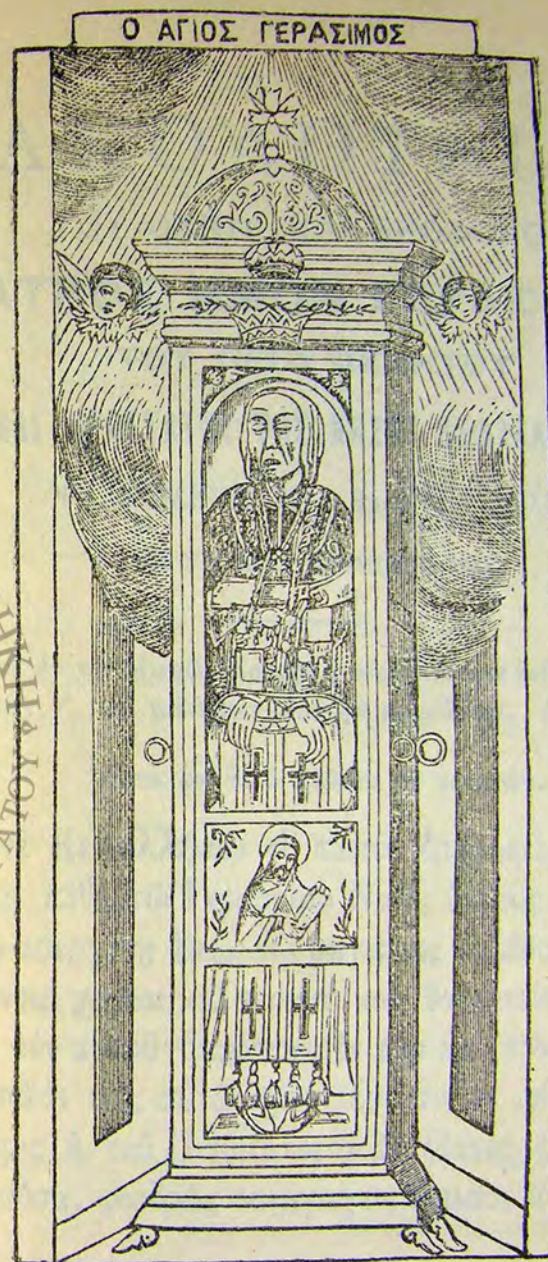
ὁσὴν ἐπίσης εὐεργεσίαν ἔλαβον ἀπὸ τὸν Θεοφόρον Ἅγιον, τὸν ἀεννάως καὶ πλουσίως εὐεργετοῦντα τοὺς ὑπὸ τὴν σκέπην Του μετ' εὐλαβείας προστρέχοντας.

Τοιοῦτος λοιπὸν ἐν ὀλίγοις ὁ ἡμέτερος Ἅγιος καὶ τηλικαύτη ἡ ἀρετὴ του καὶ τοσαῦτα τὰ ἐξαίσια ἔργα του· ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς θνητὸς ὥς ἡμεῖς, κατώρθωσεν ὁμῶς διὰ τῆς αὐστηράς ἀσκήσεως καὶ τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν τελείας ἀγάπης του νὰ μεταβληθῇ εἰς ἕνσαρκον ἄγγελον· ζήσας τὴν κατὰ κόσμον ζωὴν ἐν ἀφανείᾳ καὶ στερήσει τῶν τῆς γῆς ἀγαθῶν καὶ ὅλως ἀφιερῶσας ἑαυτὸν εἰς τὸν Κύριον ἡξιώθη νὰ ζῇ ἡδὴ παρ' Αὐτῷ τὴν ἀληθινὴν ζωὴν ἐν δόξῃ καὶ ἐν χαρᾷ αἰωνίῳ.

* Ἄλλ' ὦ Θεοφόρε καὶ Πατὴρ ἡμῶν Γεράσιμε, πρὸς Σὲ τέλος τὸν ἀληθινὸν τῆς ἡμῶν πατρίδος Προστάτην στρέφω τὸν λόγον μου. Πρὸς Σὲ τὸν διὰ τῶν ἔργων σου δοξάσαντα τὸν Θεὸν καὶ παρ' αὐτοῦ ἀντιδοξασθέντα, διευθύνω τοὺς ἱκετηρίους τούτους λόγους μου. Δέξαι αὐτούς, ὥς ποτε ὁ Θεάνθρωπος καὶ γλυκὺς Ἰησοῦς ἀπεδέχθη τὰ δύο τῆς χήρας λεπτὰ. Σὺ ἱκέτευσον τὸν εἰρηνάρχην Θεὸν νὰ ἐμπιεύσῃ εἰς ὅλους μας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην.

Ἀποδίωξον ἀφ' ἡμῶν τὰ θεομίσητα πάθη τοῦ φθόρου, τῆς καταδρομῆς καὶ τῆς μνησικακίας. Συνέργησον νὰ εἴμεθα καὶ πράγματα καὶ ὄνομα Χριστιανοί. Σκέπε τὴν Μονὴν καὶ τὴν Νῆσον σου. Φύλαττε αὐτὰς ἀνενοχλήτους καὶ ἀνωτέρας πάσης ραδιουργίας, πάσης αἱρέσεως, ἕως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ Σελήνη. Χάριζε εἰρήνην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐνσταξον εἰς τὰς ψυχὰς καὶ καρδίας πάντων τὴν ἀρετὴν. Καταξίωσον δὲ ἡμᾶς, καθὼς εἰς τὴν πρόσκαιρον ταύτην Πατρίδα μας ἀσπαζόμεθα τὸ Θαυματόβρυτον Σῶμά σου, οὕτω καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην, τὴν μακαρίαν καὶ αἰώνιον, νὰ δοξάζωμεν μετὰ Σοῦ τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, ἀπολαμβάνοντες τὰ ἀνεκλάλητα ἐκεῖνα ἀγαθὰ «ἃ ὀφθαλμοὶ οὐκ οἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη» Γένοιτο !

* Σ. Β. Τὴν ὡς κατακλειδὰ τοῦ συνοπτικοῦ τούτου βίου θαυμασίαν ταύτην πρὸς τὸν Ἅγιον ἐπίκλησιν παρελάβομεν ἐκ τοῦ εἰς τὸν Ὅσιον πανηγυρικοῦ τοῦ σοφωτάτου Κωνσταντίνου τοῦ Τυπάλδου, ὅστις, ὡς ἐν τοῖς πρόθετον ἐγγράφῃ, εὐρεται εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ 1870.



ΤΟ ΠΑΝΣΕΠΤΟΝ ΣΚΗΝΟΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ*

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ

ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ

ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΤΟΥ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 16^η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΝ ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΟΙΜΗΣΕΙ ΤΟΥ

Ἑσπέρας ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπεριῷ εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν
Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε Κεφαλλήνων οἱ πιστοὶ δράμωμεν προθύμως
καὶ πόθῳ τῷ Γερασίμου Ναῶ, ὕμνους ἀναπέμφω-
μεν τῷ εὐεργέτῃ Θεῷ, τῷ μεγάλως δοξάσαντι, ὑερίοις
ἐν χρόνοις, χάρισι καὶ τέρασι καὶ θαυμασίοις πολλοῖς,
τοῦτον τὸν αὐτοῦ ὑπηρέτην, ὃν περ καὶ προστάτην πα-
ρέσχε πᾶσι τοῖς αὐτῷ προστρέχουσιν ἐκ πίστεως.

Χάρις ἡ τοῦ Πνεύματος ἡμᾶς, Πάτερ, ἡ ἐν σοὶ ἐνοι-
κοῦσα, φαιδρῶς συνήγαγεν, ἄσμασι προτρέπουσα

* Σ. Ε. Τὴν ἀκολουθίαν ταύτην τῆς 15. Αὐγούστου μετὰ τοῦ παρακλη-
τικοῦ κανόνος καὶ τοῦ ἐπιταφίου εἰς τὸν Ἅγιον ὕμνον ἐξέδοτο ἐν ἰδιαι-
τέρῳ τεύχει ἐν Βενετίᾳ τῷ 1830 ὁ πολὺς Γερμανὸς ἱερομόναχος ὁ Κα-
ροῦσος.

τὴν θείαν μνήμην σου, τὴν σεπτὴν καὶ χαρμόσυνον, αἰσίως τιμῆσαι, χάριτος ὡς πρόξενον Μάκαρ Γεράσιμε· ὅθεν προσφωνοῦμέν σε σκέπε τοὺς προσκαλουμένους σε πόθῳ ἀπὸ τῶν δεινῶν καὶ περιστάσεων.

Πάντες ὡς μεγίστην ἀληθῶς, καθομολογοῦμεν ἐν πίστει τὴν προστασίαν τὴν σὴν, ἐν ταῖς περιστάσεσι τῶν συμφορῶν καὶ δεινῶν, τάχος, Μάκαρ, προφθάνουσαν, εὐχαῖς εὐπροσδέκτοις, Ὅσιε Γεράσιμε, πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν· ὅθεν σε προστάτην πλουτοῦντες, μνήμην τὴν σὴν ὕμνοις τελοῦμεν εὐχαρίστως πάντες ἀγαλλόμενοι.

Σκῆνός σου θεόφρον τὸ σεπτόν, σκεῦος ἀπειργάσω χαρίτων καὶ οὐρανίων ἡθῶν, πόνοις τῆς ἀσκήσεως καὶ θεῖον ὄργανον, δωρεῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, αἰμυνηστε. Πάτερ, ὅθεν θαυματόβρυτον ὁ στεφοδότης Χριστός, δῶρον αὐτὸ δέδωκε πᾶσι, τοῖς πανευλαβῶς κεκτημένοις πρέσβυν σε θερμόν, Θεῖε Γεράσιμε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Τὸν ἐξαίσιον καὶ πανθαύμαστον βίον σου, ἐξεπλάγησαν δαίμονες καὶ ἐθαύμασαν Ἀγγελοι, ὁρῶντες σε ἐπὶ γῆς, ἐν σαρκὶ ὡς ἄσαρκον δι' ἀρετῆς διαπρέποντα. Διὸ ἡ μνήμη σου σήμερον, Θεοφόρε Γεράσιμε, εὐφροσύνης πρόξενος ἡμῖν ἐπέστη καὶ χαρμόσυνον ἑορτὴν ἐπιτελοῦντες σέβομεν πόθῳ τὸ Ἱερόν καὶ Ἅγιον Σκῆνός σου, ἀξιοχρέως δοξάζοντες τὸν σέ δοξάσαντα Κύριον.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς ὁ αὐτός.

Τὴν πάνσεπτόν σου Κοίμησιν, Παρθένε Ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν Οὐρανῷ καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ Ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ δεόμεθα τῶν εἰς σέ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Τὸ Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά· Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Στίφη τῶν εὐσεβῶν δοξάσωμεν συμφώνως Θεὸν τὸν σκηδεμόνα, τὸν δόντα φιλανθρώπως ἡμῖν Θεῖον Γεράσιμον.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Οὗτος γὰρ ἀληθῶς τῆς πίστεως ὑπάρχει τὸ στήριγμα καὶ κλέος Ὁρθοδοξίας ὄντως, πιστῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Σκῆνος γὰρ τὸ σεπτὸν αἰίζων δεικνύων αἰσχύνει τοὺς ἀπίστους, τοὺς δὲ πιστοὺς προτρέπει δοξάζειν τὸν Παντάνακτα.

Δόξα.

Δόξα σοι Βασιλεῦ, Παντάναξ πλουτοδότα, πανεύσπλαγχνε τῷ δόντι Γεράσιμον σοῖς δούλοις ὡς πλοῦτον ἀναφάιρετον.

Καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Δέσποινα Ἀγαθὴ ἀγίας σου τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Υἱόν σου ἄρον, φιλόψυχον τὸν Πλάστην, οἰκτειρῆσαι τοὺς δούλους σου.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις καὶ τὰ λοιπά.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τῶν πιστῶν σε προστάτην καὶ ταχὺν ἀντιλήπτορα, δσιώτατε Πάτερ, Θεοφύρε Γεράσιμε, ἀνέδειξε Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς ὁ πάντων τῶν ὄντων κηδεμὼν· θεραπεύεις γὰρ σωμάτων καὶ ψυχῶν τὰ πάθη τῇ σῇ χάριτι· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι λαμπρῶς, δόξα τῷ σέ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα.

Τῶν Τρικάλων τὸν γόνον, Κεφαλλήνων τὸ κλέισμα, Ὁμαλῶν Μονῆς τὸν προστάτην Σέ εὐφημοῦμεν, Γεράσιμε· ἐβίωσας γὰρ ἐν τῇδε τῇ ζωῇ ὡς ἄγγελος Οὐράνιος Θεοῦ. Διὸ δόξης ἡξιώθη καὶ ἀφθαρσίας σῶμά Σου τὸ πάντιμον· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ ἀφθαρτώσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε πιστοῖς πρέσβυν ἀκοίμητον.

Καὶ νῦν.

Εν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε· μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν Στίχ. η΄. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς τῆς Θεοτόκου δ΄. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α΄.

Αὐτόμελον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἐν μνημείῳ τίθεται καὶ κλίμαξ πρὸς οὐρανὸν ὁ τάφος γίνεται, εὐφραίνου Γεθσημανῇ, τῆς Θεοτόκου τὸ ἅγιον τέμενος, βοήσωμεν οἱ πιστοὶ τὸν Γαβριὴλ κεκτημένην ταξίαρχον, Κεχαριτωμένην χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Βαβαὶ τῶν σῶν μυστηρίων ἀγνή! τοῦ Ὑψίστου θρόνος, ἀνεδείχθης Δέσποινα, καὶ γῆθεν πρὸς οὐρανὸν μετέστης σήμερον. Ἡ δόξα τοῦ εὐπρεπῆς θεοφεγγέσιν ἐκλάμπουσα χάρισι· Παρθένοι σὺν τῇ Μητρὶ τοῦ Βασιλέως πρὸς ὕψος ἐπάρθητε, Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὴν σὴν δοξάζουσι Κοίμησιν, Ἐξουσίαι, Θρόνοι, Ἀρχαί, Κυριότητες, Δυνάμεις καὶ Χερουβὶμ καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ, ἀγάλλονται γηγενεῖς ἐπὶ τῇ θείᾳ σου δόξῃ κοσμούμενοι, προσπίπτουσι Βασιλεῖς, σὺν Ἀρχαγγέλοις, Ἀγγέλοις καὶ μέλπουσι· Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Ἁγίου προσόμοια δ'. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῷ τιμίῳ Λειψάνῳ σου ἡ σὴ Νῆσος ἀγάλλεται, καὶ τοῖς θείοις ἅγμασι καταστέφει σε, πλουτισαμένη σε ἄσυχον θησαυρισμα, Ὅσιε, καὶ ὑπέρμαχον θερμόν, πρεσβευτὴν προθυμότατον, ταύτην σώζοντα ἐκ παντοίων κινδύνων, ὡς μεγίστην παρρησίαν κεκτημένος, ὦ Θεοφόρε Γεράσιμε.

Καὶ εἰς Τρίκκην πανόλβιε καὶ εἰς Ὅρος τοῦ Ἀθωνος, καὶ Ἐὼαν ἅπασαν καὶ εἰς Σίναιον, καὶ εἰς Σιών ἀγιώνυμον, ἐρήμους καὶ σπήλαια, Ἰορδάνην τε λαμπρῶς, ὁ περιδόξος βίος σου ἐναπήστραψε καὶ πλησθεὶς τῶν ἐνθέων χαρισμάτων θησαυρὸς ἐναπετέθης ἐν τῇ Μονῇ σου θαυμάσιος.

Φυγαδεύονται δαίμονες, ἀσθενεῖς θεραπεύονται, τοῦ λοιμοῦ ἡ κάκωσις ἀφανίζεται, γῆς δὲ αὐχμὸς διαλύεται, ψυχαὶ διασώζονται, τὸ γὰρ ὄνομα τὸ σόν, τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσιμον, δῶρον τίμιον εὐραμένη θεόθεν δεδομένον ἡ σὴ Νῆσος τὰς αἰτήσεις ταῖς σαῖς πρεσβεύειαι κομίζεται.

Μυστηρίων γεγένησαι Ἱερεὺς καθαρώτατος, μοναζόντων καύχημα καὶ ἐδραῖωμα καὶ ἀσκητῶν τύπος ἄριστος, πιστούμενος ἅπασι τὰ σεπτὰ σου καὶ λαμπρὰ κατορθώματα, Ἀγιε, δι' ὧν κέκτησαι τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν παραδόξως ἐν σοί, Μάκαρ, ἐνοικοῦσαν καὶ τηλαυγῶς ἀπαστράπτουσαν.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος α', *

Θεαρχίῳ νεύματι στέψωμεν, ὦ φιλεόρτων ὁμήγυρι, Νεοφανῇ ἀντιλήπτορα μέγιστον. Πλ. α'. Ἐπιτελοῦντες τὴν χαρμόσουν καὶ πανίερρον μνήμην αὐτὸν μεγαλύνωμεν. β'. Τὴν δὲ πανέντιμον περικυκλοῦντες θήκην μετ' εὐφροσύνης τῇ χάριτι εὐωχοῦμενοι. πλ. β'. Τὸ χαριτόβρυτον καὶ πανσέβαστον Σκῆνος θεώμενοι ὠδὰς ἀναμέλψωμεν εὐσεβοφρόνως τε γεραίροντες τὸν τοῦ Χριστοῦ ὑπηρέτην, τὸν ὕμνον σπεύσωμεν ἐκβοῆσαι· ἰδοὺ ὁ αἰοίδιμος Γεράσιμος προτίθεται. γ'. Δῶρον ταῖνυν θεόθεν δεδορημένον ἐδεξάμεθα δωρεαῖς παγχυρύσοις κεκοσμημένον Βαρύς. Εὐλογίαν γὰρ πᾶσιν ἡμῖν ἐκ Θεοῦ παρασχεῖν ἐλήλυθας, ὦ ἀτενίζειν οὐ παυσόμεθα καὶ σοι ἐπάξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον. δ'. Ζῶντα γὰρ καὶ μετὰ πότμον θησαυρόν σε ἐπλουτήσαμεν. πλ. δ'. Διό, Ὅσιε Θεοφόρε, Χριστῷ σὺν τῇ Θεοτόκῳ Μαριάμ, Ἀχράντῳ Κόρῃ, πρέσβευε διηνεκῶς περιφρουρῆσαι καὶ σῶσαι ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου· τὴν γὰρ σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. α'. Εἰς τοὺς αἰῶνας ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες.

* Ὅταν τύχη ἡ Ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου ἐν Κυριακῇ, τὸ αὐτὸ ὁκτώηχον Δοξαστικὸν ψάλλεται μονόχορον παρὰ τοῦ δεξιοῦ Χοροῦ καὶ εἰς τὸ Καὶ νῦν, ψάλλεται τὸ Θεοτοκίον τοῦ ἐνδιατάκτου ἤχου.

Εἵσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς
ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄφηται
αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων
τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξόδος αὐτῶν καὶ
ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ·
καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων, ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς
αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες
μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐ-
τοὺς καὶ ὡς ὀλοκαύτωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς
καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς
σπιθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη
καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος
εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσου-
σιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν
αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ
ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός
αὐτῶν καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ
τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ
διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ
αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ
αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὅπλο-
ποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώ-

ρακα δικαιοσύνην καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυ-
πόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ἐσιότητα,
ὄξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει
αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas, πορεύονται δὲ εὖ-
στοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου
τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου
θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ'
αὐτῶν ὕδωρ θλάσσης, ποταμὸς δὲ συγκλύσουσιν ἀπο-
τόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς
λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν
γῆν ἀνομία καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους Du-
ναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε
δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε εἰ κρατοῦντες πλή-
θους καὶ οἱ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν, ὅτι ἐδόθη
παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ
Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆται, ἐν ἀναπαύσει ἔσται·
γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ
ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ
ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενό-
μενος ἡγαπήθη καὶ ζῶν μετὰ ἁμαρτωλῶν μετετέθη·
ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἡ δόλος ἀπα-
τήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυ-
ροῖ τὰ καλὰ καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν
ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μα-
κροὺς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο

ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Τὸν νέον Ἀσκητὴν καὶ νεοφανῆ ἐκ τῆς Ἑώας ἀνατείλαντα ἀστέρα θεῖον Γεράσιμον ἐν ᾧδαῖς ἀσμάτων εὐφημήσωμεν. Ἐγκρατεῖα γὰρ τὸ σῶμα νεκρώσας καὶ τῇ ἀπαθείᾳ ἀγνίσας τὴν ψυχὴν θεῖον ἑαυτὸν ἐνδιαίτημα ἔτι ἐν τῷ μετὰ σώματος βίῳ ἀπετέλεσε. Διὸ καὶ μετὰ θάνατον ἐν γῇ μὲν αὐτοῦ τὸ σῶμα, ἐν οὐρανοῖς δὲ τὸ πνεῦμα δοξάζεται καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. β'.

Χαίρει σήμερον ἡ σὴ Νῆσος ἐν τῇ πανσέπτῳ σου μνήμῃ, Μάκαρ Θεοφόρε Γεράσιμε, καὶ σὺν αὐτῇ ἅπαντες πιστοὶ εὐφραίνονται ἀγαλλόμενοι· ἀνέτειλας γὰρ τῷ Κόσμῳ Ἀστὴρ νεοφανὴς τῇ φαιδρότητι τῆς χάριτος ἀστραπτόμενος καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Μάκαρ Θεοφόρε Γεράσιμε, σὲ καὶ ζῶντα περιχαρῶς ἐπλουτήσαμεν καὶ μετὰ θάνατον ἔχειν σε ἡξιώθημεν πανθαύμαστε. Διὸ τὸ θεῖόν σου καὶ σεβάσμιον Σκῆνος εὐλαβῶς ἀσπαζόμενοι, δυσωποῦμέν σε τὸν Θεὸν ἱκετεύειν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Πόθῳ θείῳ καὶ ἔρωτι τρωθεὶς τὴν ψυχὴν ἱερῶς, Γεράσιμε πανθαύμαστε, τὸν τῶν γεννητόρων πόθον ἀπώσω, καὶ συγγενῶν καὶ φίλων σαυτὴν ἀποχωρήσας, ἐμάκρυνας φυγαδεύων, τόπον ἐκ τόπου ἀμειβόμενος, καὶ δὴ ἐκ πολλῶν ἐνθέου βίου παραδειγμάτων τὸ τῆς ἀρετῆς μέλι ὡς ἐξ ἀνθέων, οἷά τις σοφὴ συλλεξάμενος μέλισσα ἐν τῇ σαυτοῦ ψυχῇ, ὡς ἐν σίμβλῳ νοητῷ ἐναπέθηκας· διὸ σε ὁ Χριστὸς θαυμάτων ἐνεργείαις ἐδόξασεν ἐν γῇ, καὶ τῆς χαρᾶς τῶν ἐκλεκτῶν ἐν οὐρανῷ κατηξίωσεν· ἥς καὶ ἡμᾶς μιμητὰς τοῦ σοῦ βίου γενομένους ἀξιώθηναι πρέσβευε, τοὺς ἐτησίως τελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Ἦχος β'.

Εν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασιν, Ὅσιε, σὺν ταῖς τῶν Ἁγίων χορείαις τὸ πνεῦμά σου αἰωνίως ἀγάλλεται· λαμπρῶς δέ σου καὶ τὸ σῶμα τὸ θαυματόβρυτον, φθορᾶς ἀνώτερον, ἐν τῇ Κεφαλῇ διασωζόμενον τιμᾶται, καὶ πανταχοῦ τὸ σεπτόν σου ὄνομα ὑμνεῖται, ἐφ' ᾧ καὶ δοξάζεται Χριστός, ὁ δοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Οσιε Πάτερ, Γεράσιμε θεσπέσιε, Μωσέως τοῦ Θεόπτου καὶ Ἡλιοῦ τοῦ ζηλωτοῦ τοὺς τρόπους ἐκμιμούμενος, καὶ τῷ Βαπτιστῇ εὐθείαις ταῖς τρίβοις ἐπόμενος, ἐξῶ κόσμου καὶ σαρκὸς ἐγένου,

ζῶν ὑπὲρ τὰ ὁρώμενα· διὸ καὶ ὁ Χριστὸς σε ἀξίως ἐδόξασεν, ἐν γῇ μὲν τὸ θεῖόν σου Σκῆνος κρεῖττον διαφθορᾶς συντηρῶν, ὡς τὸ κατ' εἰκόνα ἀδιαλώβητον τηρήσαντα, ἐν οὐρανῷ δὲ τὸ Πνεῦμά σου, ἐνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία, κατέταξεν, ὥς πρεσβεύων μὴ παύσῃ ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς ὁ αὐτός.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορεῖαν Ἀσπασώμεθα· δεῦτε καταστέψωμεν ἄσμμασι τὴν Ἐκκλησίαν τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ· σήμερον γὰρ οὐρανὸς ἐφαπλοῖ τοὺς κόλπους δεχόμενος τὴν τεξαμένην τὸν ἐν πᾶσι μὴ χωρούμενον, καὶ ἡ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς ἀποδιδούσα τὴν εὐλογίαν στολίζεται τὴν εὐπρέπειαν Ἀγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστόλοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μελισταμένην τὴν τεκοῦσαν τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς· πάντες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι· συγγενοῦς οἰκειότητος μὴ ἐπιλάβῃ, Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἐορταζόντων τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Εἰς τὸν στίχ. Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε σε ἐκ τῶνδε τῶν φθαρτῶν, Μάκαρ, ὁ διάπυρος ἔρω, Θεοῦ ἐξήρπασε, τότε σου τὴν ἔφεσιν πᾶσιν ἀντέθηκας καὶ αὐτῷ ἠκολούθησας, μακρὰν φυγαδεύων εἰς ἔρημον ἄβατον, ἐν ᾗ ὠμίλεις Χριστῷ· ὃν νῦν δυσωπῶν μὴ ἐκλείπῃς ὑπὲρ τῶν ἀεὶ σε τιμώντων καὶ μακαρίζόντων, Ἱερώτατε.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Νέος ἀνεδείχθης Ἀσκητὴς καὶ θαυματουργός, Θεοφόρε, ἐχθρόν σφαζάμενος, τὸν μισανθρωπότατον καὶ δολιώτατον, τὸν εἰς ὕψος καυχώμενον καὶ γένος ἀνθρώπων παμπήδην γελάσαντα καὶ ἀπατήσαντα· ὅθεν τὴν ἀγίαν σου μνήμην πόθῳ ἐκτελοῦντες, Θεόφρων, ὕμνοις ἐορτάζομεν, Γεράσιμε.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Πᾶσαν τρικυμίαν τῶν παθῶν, Πάτερ, κατεμάραντας σφόδρα τῇ ἐγκρατεῖα σαρκός, ἄλλος ὥσπερ ἄσαρκος ἐν γῇ ἠγώνισαι, τὰς ὀρέξεις νεκρώσας σου τοῖς πόνοις καὶ μόχθοις θεῖον καταγώγιον γέγονας πνεύματος· ὅθεν σου τὴν πάνσεπτον μνήμην ἡμῶν ἐκτελούντων προσφύρω μεμνησο, πολύτλα παμμακάριστε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Οὐρανίου πολιτείας φωστὴρ διαυγέστατος, ἑλαμψας τῷ κόσμῳ τῷ κάλλει τοῦ πνεύματος φαιδρῶς καθωραϊσμένος, καὶ τῇ αἴγλῃ τὸν νοῦν καταστραπτόμενος. Διὸ προστάτην πλουτοῦντές σε, Γεράσιμε Ὅσιε, καὶ τὸ σεβάσμιον σκῆνός σου εὐλαβῶς ἀσπαζόμενοι δεόμεθά σου ἐκτειῶς, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς, ὁ αὐτός.

Οτε ἐξεδήμησας, Θεοτόκε Παρθένε, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρῇν Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφότης καὶ πρῶτος Ἱεράρχης Πέτρος δέ, ἡ τιμιωτάτη

κορυφαία τῶν θεολόγων ἀκρότης, καὶ σύμπας ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορός, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις ὕμνο-
λογοῦντες τὸ θεῖον καὶ ἐξαίσιον τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ
οἰκονομίας Μυστήριον, καὶ τὸ ζωαρχικὸν καὶ θεοδό-
χον σου Σῶμα κηδεύσαντες ἔχαιρον, Πανύμνητε· ὕπερ-
θεν δὲ αἱ πανάγιοι καὶ πρεσβύταται τῶν Ἀγγέλων
Δυνάμεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, κεκυφεῖαι ἀλλή-
λαις ἔλεγον· ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας καὶ ὑποδέξασθε
τὴν τεκοῦσαν τὸν Οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὴν· δοξολο-
γίαις τε ἀνυμνήσωμεν τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ
χωρῆσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον· διόπερ καὶ
ἡμεῖς τὴν μνήμην σου ἐορτάζοντες ἐκβοῶμέν σοι, Πα-
νύμνητε, Χριστιανῶν τὸ κέρας ὕψωσον καὶ σῶσον τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον καὶ τὰ λοιπά.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τῆς ἐρήμου πολέτης

Τῶν πιστῶν σε Προστάτην καὶ ταχὺν ἀντιλήπτο-
ρα, ὁσιώτατε Πάτερ θεοφόρε Γεράσιμε, ἀνέδειξε
Θεός ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ πάντων τῶν ὄντων Κηδεμών· θε-
ραπεύεις γὰρ σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν τὰ πάθη τῇ
σῇ χάριτι. Δόξα τῷ σέ δοξάσαντι λαμπρῶς, δόξα τῷ
σέ θαυμασιώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν
ιάματα.

Δόξα.

Τῶν Τρικάλων τὸν γόνον, Κεφαλλήνων τὸ κλέϊ-
σμα, Ὁμαλῶν Μονῆς τὸν προστάτην, Σέ εὐφη-

μοῦμεν Γεράσιμε· ἐδίωσας γὰρ ἐν τῇδε τῇ ζωῇ ὡς
ἄγγελος Οὐράνιος Θεοῦ· διὸ δόξης ἡξιώθη καὶ ἀφθαρ-
σίας σῶμά Σου τὸ πάντιμον. Δόξα τῷ σέ δοξάσαντι
Χριστῷ, δόξα τῷ σέ ἀφθαρτώσαντι, δόξα τῷ δωρησα-
μένῳ σε πιστοῖς πρέσβυν ἀκοίμητον.

Καὶ νῦν

Εν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ
Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε· με-
τέστης πρὸς τὴν ζωὴν μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς, καὶ
ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη ἐκ θανάτου τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὸν ἐξαίμαλμον τὸ Θεὸς Κύριος
καὶ τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν ἑσπερινόν.

Τῶν πιστῶν σε Προστάτην.

Δόξα.

Τῶν Τρικάλων τὸν γόνον.

Καὶ νῦν.

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος γ'.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου.

Νεοφανέντος σου τῇ εἰκουμένῃ, Σοφέ, καὶ πλουτι-
σθέντος σου ταῖς θεϊκαῖς ἀρεταῖς, λελαμπρυσμέ-
νος φωστήρ ἀνεπεφάνθης, θθεν ὡς στερέωμα Ἐκκλη-

σίας τεθέντα σε, ἄσμασι γεραίρομεν, ὡς ἀστράπτοντα χάρισι, διὸ καὶ σὲ προστάτην πλουτοῦντες ὕμνοις τὴν σὴν τιμῶμεν μνήμην.

Δόξα.

Τὴν καθαρότητα τῆς διανοίας σου καὶ τὸ ἐπίμονον τὸ τῶν καμάτων σου τὴν τε ἰσάγγελον ζωὴν ἰδὼν σου ὁ Στεφοδότης, χάρισιν ἐλάμπρυνε καὶ λαμπρῶς σὲ ἐδόξασε, φύλακα παρέχων σε καὶ ἡμῶν ἀντιλήπτορα, διὸ καὶ εὐχαρίστως ἡ νῆσός σου δόξαν Θεῷ προσαναπέμπει.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Εν τῇ γεννήτει σου σύλληψις ἄσπορος, ἐν τῇ κοίμῃ σου νέκρωσις ἄφθορος, θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν συνέδραμε, Θεοτόκε· πῶς γὰρ ἡ ἀπείρανδρος βρεφοτρόφος ἀγενεύουσα; πῶς δὲ ἡ Μητρόθεος νεκροφόρος μυρίζουσα; διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Επὶ γῆς ὡς ἄσαρκος ἐν ἀρετῇ διαπρέψας, πολιτείας γέγονας ἐπουρανίου ἐργάτης· Πνεύματος δὲ τοῦ Ἀγίου φανείς δοχεῖον, χάριτι θαυμάτων, Μάκαρ, ἀντεδοξάσθης. Διὸ πάντες σου τὸ Σκῆνος σέβομεν πόθῳ, θεῖε Γεράσιμε.

Δόξα Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Αρετῶν φαιδρότητι κεκοσμημένος τὴν στολὴν τῆς χάριτος, Μάκαρ, ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, καὶ τὸ Σεβάσμιον Σκῆνός σου πιστοῖς ἐδόθη πηγὴ χαριτόδωτος.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Τῇ σεπτῇ Κοιμήσει σου ἡ οἰκουμένη τῷ αὐτῷ πνεύματι πεποικιλμένη νοερῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ καύχημα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Τῆς ἀγάπης τῷ ἔρωτι πτερωθεὶς καὶ φωτὶ τῷ τῆς χάριτος ἐλλαμφθεὶς, τὸν Κόσμον κατέλιπες καὶ Χριστῷ ἠκολούθησας, ἀγγελικῶς τὸν βίον τελέσας ὡς ἄσαρκος, κεκαθαρμένος ὅλος ψυχῇ τε καὶ σώματι. Ὅθεν καὶ δοχεῖον τοῦ Θεοῦ χρηματίσας, τὴν χάριν ἀπέληφας ὡς μισθὸν τῶν καμάτων σου τοῦ τελεῖν τὰ θαυμάσια, Θεοφόρε Γεράσιμε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. τῆς ἐορτῆς.

Η Θεὸν συλλαβοῦσα ἄνευ σπορᾶς, σαρκωθέντα τεκοῦσα δίχως φθορᾶς τὴν νέαν ἀμφιέννυσαι ἀφθαρσίαν τοῦ πνεύματος· ὡς γὰρ ζωῆς σὺ Μήτηρ καὶ πάντων· Βασίλισσα πρὸς τὴν ζωὴν μετέστης, Παρθένε,

τὴν αὐλὸν. Ὅθεν ἐπαξίως ἀληθῶς ἀνεδείχθης Νεφέλη
πηγάζουσα τῆς ζωῆς ἡμῶν νάματα, Θεσμῆτωρ Πανά-
μωμε, πρέσβευε τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων
ἄφεςιν δωρῆσασθαι τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι τὴν σε-
πτὴν σου Μετάστασιν.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.*

Στιχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τὸ Πᾶσα πνοή, τὸ Εὐαγγέλιον. Εἶτα ὁ Ν'.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ β'.

Δέδοται πιστοῖς παρὰ Θεοῦ θησαυρὸς ἀσύλητος,
Γεράσιμε Ὅσιε, τὸ πάνσεπτον Σκῆνός σου· διό
πνευματικὴν εὐφροσύνην καὶ ἰαμάτων τὴν χάριν βρύ-
εις ἀενάως, Μακάριε, τοῖς προστρέχουσιν ἐν πίστει
τῇ Σοφῷ σου τῇ θείᾳ· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
Ἀγιώτατε Πάτερ, ἀτρώτους ἡμᾶς κινδύνων διασώ-
ζεσθαι.

Τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ τὰ λοιπά.

Οἱ Κανόνες. Ὁ Κανὼν ὁ πρῶτος τῆς Ἑορτῆς
εἰς ε'. καὶ τοῦ Ἀγίου οἱ δύο εἰς η'. Ἦχος δ'.

Κανὼν τῆς Ἑορτῆς οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πανηγυριζέτωσαν οἱ Θεόφρονες.

Ποίημα τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Ποιητοῦ.

Ὡδὴ α'. ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ ἡ Ἱερά καὶ εὐκλεής,
Παρθένε, μνήμη σου πάντας συνηγάγετο πρὸς
εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς, ἐξαρχούσης Μαριάμ, μετὰ
χορῶν καὶ τυμπάνων τῷ σῷ ἄδοντας μονογενεῖ ἐν-
δόξως ὅτι δεδόξασται.

Αμφεπονεῖτο αὐλὼν τάξις οὐρανοβάμων ἐν Σιών
τὸ θεῖον σῶμά σου, ἄψινω δὲ συρρεύσασα τῶν
Ἀποστόλων ἡ πληθὺς ἐκ περάτων, Θεοτόκε, σοὶ πα-
ρέστησαν ἄρδην μεθ' ὧν, ἄχραντε, τὴν σὴν σεπτὴν,
Παρθένε, μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικὰ μὲν βραβεῖα ἦρω κατὰ τῆς φύσεως,
Ἀγνή, Θεὸν κυήσασα, ἔμως μιμουμένη δὲ τὸν
Ποιητὴν σου καὶ Υἱὸν ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις τοῖς τῆς
φύσεως νόμοις, διὸ θνήσκουσα οὖν τῷ Υἱῷ ἐγείρει
δαιωνίζουσα.

Καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Ἀγίου.

Κανὼν πρῶτος.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοῦξω τὸ στόμα μου.

Τὸν ὕμνον προσάγει σοι, μάκαρ Θεόφρων Γερά-
σιμε, ἡ Νῆσός σου σήμερον ἀγαλλομένη φαι-
δρῶς, ἣν περίσωζε φρουρόν σε κεκτημένη, προστάτην
θερμότατον καὶ ἀντιλήπτορα.

Θεράπων πανάριστος Θεοῦ, παμμάκαρ, καὶ γνήσιος
ἐδείχθης, Γεράσιμε, βίον ἀσκήσας ἐν γῇ τὸν ἰσάγ-
γελον, διὸ ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὴν Νῆσόν σου φύλαττε
προσκαλουμένην σε.

Μονὴν σε εἰργάσατο Πατὴρ Υἱοῦ τε καὶ Πνεύ-
ματος ὁ ἐνθεὸς πόθος σου πρὸς τὰ Οὐράνια, ὡς
στηρίζων σε, τῇ χάριτι τῇ θείᾳ, τηρεῖν σε κατέπεισε
Νόμου προστάγματα.

Τοὺς σὲ καταστέφοντας νῦν ἐγκωμίων τοῖς ἄσμα-
σιν ἐν θρόνῳ τῆς χάριτος παρεστηνῶς, ἐφ' ἡμᾶς
ταῖς πρεσβείαις σου ἐπίβλεψον καὶ ῥῦσαι παντοίων
ἐκ θλίψεων, Μάκαρ Γεράσιμε.

Κανὼν δευτέρως,

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς. Ἐδω σοι τὸν ὕμνον ὁ δοῦλός σου.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

ᾠδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Ασματικῶς μετ' εὐφροσύνης, Ὅσιε, σὲ καταστέφομεν νῦν ὕμνοις εὐχαρίστοις, τῆς χαρᾶς ὡς πρόξενον· σὲ γὰρ φρουρὸν θερμότατον καὶ προστατήν καὶ ῥύστην ὁ στεφοδότης ὁ πάνσοφος κρίμασιν ἀρρήτοις κατέστητε.

Δῶρον σεπτὸν καὶ προφανῶς ὑπέρτιμον παρὰ Θεοῦ θησαυρὸν ἐπλουτήσαμέν σε καὶ αἰεὶ πλουτοῦμέν σε περιχαρῶς, Γεράσιμε, καλλονὴ Μοναζόντων καὶ Ἀσκητῶν ἡ εὐπρέπεια καὶ τῶν ἱερέων τὸ καύχημα.

Δόξα.

Ως ὄντως ῥόδον θαυμαστὸν καὶ εὖοσμον, Μάκαρ, ἐξήνησας καὶ λιπὼν τὰ πάντα τὴν ψυχὴν τοῖς ἄνθεσι τῶν ἀρετῶν ἐστόλισας τῇ τοῦ πνεύματος αἴγλῃ, εὐωδιάζων πληρέστατα ἅπαντα τὰ σὰ αἰσθητήρια.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δεῦρο ψυχὴ μου ταπεινὴ καὶ βόησον τῇ Θεομήτορι, Χριστιανῶν σκέπη μὴ ἐγκαταλίπης με, ἀντιλαβοῦ καὶ σῶσόν με καὶ τῆς αἰωνιζούσης κολάσεως ἐλευθέρωσον ἢ τῶν ἀνελπίστων ἀντίληψις.

Καταβασίαι.

Πεποικιλμένη τῇ θεᾷ δόξῃ.

Καὶ ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Η δημιουργικὴ καὶ συνεκτικὴ τῶν ἀπάντων Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις ἀκλινῇ, ἀκράδαντον τὴν Ἐκκλησίαν στήριζον, Χριστέ· μόνος γὰρ εἰ Ἅγιος, ὁ ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

Γυναῖκά σε θνητὴν, ἀλλ' ὑπερφυῶς καὶ Μητέρα Θεοῦ εἰδότες, πανάμωμε, οἱ κλεινοὶ Ἀπόστολοι πεφρικεῖαις ἤπτοντο χερσί, δόξῃ ἀπαστράπτουσαν, ὡς θεοδόχον σκῆνος θεώμενοι.

Υπέφθασε χερσὶ ταῖς ὑβριστικαῖς τοῦ αὐθάδους τομῆν ἡ δίκη ἐπάξασα, τοῦ Θεοῦ φυλάξαντος τὸ σέβας τῇ ἐμφύχῳ κιβωτῷ δόξῃ τῆς θεότητος, ἐν ἧ ὁ λόγος σὰρξ ἐ χρημάτισεν.

Τοῦ Ἀγίου. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Ην σὺ ἐξελέξω παιδιόθεν ὁδὸν μετανοίας τὴν τερπνὴν γενναίως ἀπετέλεσας, μηδὲν προκρίνας, Ὅσιε, τοῦ πρὸς τὸν Κτίστην ἔρωτος, ἀγγελικῆς τε βιώσεως.

Τὸ τίμιον Σκῆνός σου, Θεόφρων Γεράσιμε, βρύον τοῖς πιστοῖς τὰ ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, τῆς χάριτος τεκμήριον ὑπάρχει, δι' ἧς γέγονας σεπτὸν δοχεῖον τοῦ πνεύματος.

Επίκουρος μέγιστος ἐφάνης δεινῶν περιστάσεων
λοιμοῦ τὴν Νῆσόν σου ῥύόμενος, ὡς φύλαξ συμ-
παθέστατος, ἣν περιφρούρει πάντοτε παντὸς κινδύνου
ἀπήμονα.

Ποικίλων ἡμᾶς πειρατηρίων, κινδύνων καὶ θλίψεων
δεινῶν, τῇ σκέπῃ σου προσφεύγοντας, Γεράσιμε
θεόληπτε, ταῖς σαῖς θερμαῖς δεήσεσι, ὡς συμπαθὴς
ἐλευθέρωσον.

Ἄλλος. Οὐρανεῖας ἀψίδος ὀροφουργέ Κύριε.

Σέ θησαύρισμα θεῖον οἱ εὐσεβεῖς Πνεύματος καὶ τῆς
Ἐκκλησίας φωστῆρα ἐπιγινώσκουμεν, νεοφανέντα
ἡμῖν, ἔθεν σέ ὕμνοις τιμῶμεν καὶ πιστῶς δοξάζομεν,
Μάκαρ Γεράσιμε.

Ολοφύχως ποθήσας τὸν πρὸς Θεὸν ἔρωτα καὶ τῆς
οὐρανίου πατρίδος τὴν ὠραιότητα ἐν τῇ καρδίᾳ
τῇ σὴ ἀνελλιπῶς ζωγραφίσας, κατὰ Παῦλον, ἔκρινας
σκύβαλα ἅπαντα.

Δόξα.

Ικετήριον ὕμνον χαρμονικῶς ἄδοντες καὶ τῷ σῶ
τιμίῳ Λειψάνῳ δόξαν προσνέμοντες, θερμῶς αἰ-
τοῦμέν σε οἱ σέ πλουτοῦντες προστάτην τῶν δεινῶν
τὴν Νῆσόν σου ῥῦσαι, Γεράσιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ανεξάλειπτον πένθος, διηνεκές δάκρυον, θεῖον ἐνδιά-
θετον φόβον, θερμὴν κατάνυξιν, ἀγνὴν ταπείνω-
σιν καὶ συντριβὴν τῆς καρδίας, Θεοτόκε Δέσποινα, δός
μοι καὶ σῶσόν με.

Καταβασίαι.

Ἡ Δημιουργικὴ καὶ συνεκτικὴ τῶν ἁπάντων.

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους, Θεοτόκε.

Κάθισμα. Ἦχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα τῆς Παρθενίας Σου.

Σὲ τὸν ἰσάγγελον τῇ πολιτείᾳ σου, Χριστοῦ δὲ γνή-
σιον δοῦλον, Γεράσιμε, ὕμνολογίαις ἱεραῖς ἐν πί-
στει ἀνευφημοῦμεν, πόθῳ ἀσπαζόμενοι τὸ σεβασμιον
Σκῆνός σου. Ὅθεν δῶρον τίμιον καὶ πηγὴ τῶν ἰάσεων
εὐρόντες αὐτό, Μάκαρ, βοῶμεν· δόξα Θεῷ τῷ στε-
φοδότη.

Δόξα. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ πάνσεπτος ἡμῖν τῆς τιμίας σου μνήμης ἐπέστη
Ἑορτή, ἣν τιμῶμεν προθύμως, τὸ Σκῆνός σου
τὸ ἄχραντον, ὦ Γεράσιμε, σέβοντες, ὃ δοξάζουσι καὶ
τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, εὐφραίνόμενα τῇ σωτηρίᾳ
ἀνθρώπων, Θεὸν μεγαλύνουσι.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Ο πάντιμος χορὸς τῶν σοφῶν Ἀποστόλων ἡθροί-
σθη θαυμαστῶς τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως τὸ Σῶμα
σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε· εἰς συνύμνη-
σαν καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη τὴν Μετάστασιν
τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες, ἣν πίστει ἐορτάζομεν.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ρήσεις Προφητῶν καὶ αἰνίγματα τὴν σάρκωσιν
ὑπέφηναν τὴν ἐκ Παρθένου σου, Χριστέ, φέγγος
5

ἀστραπῆς σου εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελεύσεται· καὶ φωνεῖ σοι ἄβυσσος ἐν ἀγαλλιάσει· τῇ δυνάμει σου δόξα, φιλάνθρωπε.

Ιδετε, λαοί, καὶ θαυμάσατε· τὸ ὄρος γὰρ τὸ ἅγιον καὶ ἐμφανέστατον Θεοῦ τῶν ἐπουρανίων βουνῶν ἐφ' ὑπερθεῖν αἱρεται, οὐρανὸς ἐπίγειος ἐν ἐπουρανίῳ καὶ ἀφθάρτῳ χθονὶ οἰκίζομενος.

Ζωῆς τῆς αἰδίου καὶ κρείττονος ὁ θάνατός σου γέγονε διαβατήριον, Ἀγνή, ἐκ τῆς ἐπικήρου πρὸς θεῖαν ὄντως καὶ ἄρρευστον μεθιστῶν σε, ἄχραντε, ἐν ἀγαλλιάσει τὸν Υἱὸν καθορᾶν σου καὶ Κύριον.

Επλήρθησαν πύλαι οὐράνιαι καὶ Ἀγγελοι ἀνύμνησαν καὶ ὑπεδέξατο Χριστὸς τὸ τῆς παρθενίας αὐτοῦ μητρῶον κειμήλιον· Χερουβὶμ ὑπεῖρξε σοι ἐν ἀγαλλιάσει, Σεραφίμ· δὲ δοξάζει σε χαίροντα.

Τοῦ Ἀγίου. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν.

Οἶκος σὺ γεγένησαι τῶν δωρεῶν τῶν ὑπερφυῶν, τῶν τοῦ πνεύματος, ὑφηγητὴς τε ἐναρέτου ἀγωγῆς καὶ πρακτικὸς διδάσκαλος τῆς ὑπερκοσμίου ἀσκήσεως.

Σοῦ τὴν πανευφρόσυτον νῦν ἐορτὴν καὶ φαιδρὰν, τρισμάκαρ, πανήγυριν ἐπιτελοῦσα ἡ σὴ Νῆσος, ὡς φρουρὸν σὲ προσκαλεῖται κράζουσα, σκέπη μοι γενοῦ, ὦ Γεράσιμε.

Αἰγλή θείας χάριτος σοῦ τὸ σεπτὸν Σκῆνος λαμπρυνθέν, ὦ Γεράσιμε, ὁ στεφοδότης θαυματόβρυτον ἡμῖν, ὡς θησαυρὸν παρέθετο, θείας εὐωδίας ἀνάπλεων.

Πίστειτε καὶ πόθῳ σοῦ ἅπαντες νῦν, Θεοφόρε Πάτερ, δεόμεθα, πρόφθασον ῥῦσαι τὴν σὴν Νῆσον τῶν δεινῶν· σὲ γὰρ προστάτην κέκτεται πρὸς τὸν πανοικτίρμονα Κύριον.

Ἄλλος. Σὺ μου ἰσχυὸς Κύριε.

Τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄντως σεπτὸν Εὐαγγέλιον περιφέρων ἐν τῇ διανοίᾳ σου καὶ τῇ τοῦ Πνεύματος ὀπλισθεὶς χάριτι, μετέβης ἐπὶ τὸ Ὅρος τοῦ Ἀθωνος, ἰσάγγελον τὸν βίον καθαρῶς ἐκτελέσας, καὶ πανσόφως Θεῷ εὐηρέστησας.

Οντως Θεῷ εὐχαῖς συντόνως ἐνούμενος καὶ ἀγρόπνοις στάσεσι, δακρύων τε τοῖς ὀχετοῖς ὅλως ἀγνισθεὶς, καὶ λελαμπρυσμένος τοῖς θείοις σου κατορθώμασιν, ὡς ἔλαφος διψῶσα ἡρετίσω τοὺς τόπους τοὺς ἁγίους, δοξάσαι τὸν Ἅγιον.

Δόξα.

Νοῦς τῷ νοί ἐνατενίζων γενόμενος ἐλαμπρύνθης φωτισμῷ τοῦ Πνεύματος, Ἱερωσύνης τῇ δωρεᾷ τῇ φρικτῇ, ὡς σκεῦος τῆς ἀρετῆς ὑπερθαύμαστον, θυσίας ἀναφέρων ἀναιμάκτους τῷ Κτίστῃ, παραδόξως τῷ σὲ καταστέψαντι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Διὰ παντός μὴ διαλείπης με σκέπουσα, σὲ γὰρ ἔχω μόνην καταφύγιον, ἐν πειρασμοῖς ὑπερασπιστήν, ῥύστην ἐν κινδύνοις, ἐν συμφοραῖς παραμύθιον, προστάτην ἐν ἀνάγκαις, εὐθυμίαν ἐν λύπαις, καὶ χαρὰν ἐν ταῖς θλίψεσι, Δέσποινα.

Καταβασίαι.

Ῥήσεις προφητῶν καὶ αἰνέγματα.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν.

Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός

Τὸ θεῖον καὶ ἀρρόητον κάλλος τῶν ἀρετῶν σου, Χριστέ, διηγῆσομαι· ἐξ αἰδίου γὰρ δόξης συναΐδιον καὶ ἐνυπόστατον λάμπας ἀπαύγασμα παρθε-νικῆς ἀπὸ γαστροῦ, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ σωμα-τωθεῖς ἀνέτειλας ἥλιος.

Ως ἐπὶ νεφέλης, Παρθέने, τῶν Ἀποστόλων ὁ δῆμος ὀχούμενος πρὸς τὴν Σιών ἐκ περάτων λειτουρ-γῆσαι σοι, τῇ νεφέλῃ τῇ κούφῃ ἡροίζετο, ἀφ' ἧς ὁ Ὑψιστος Θεὸς τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ δικαιοσύνης ἐλαμψεν ἥλιος.

Σαλπίγγων θεόληπτοι γλῶσσαι τῶν Θεολόγων ἀνδρῶν· εὐχέστερον τῇ Θεοτόκῃ ἐβόων τὸν ἐξό-διον ἐνηκούμεναι ὕμνον τῷ Πνεύματι· Χαίροις ἀκή-ρατε, πηγὴ τῆς τοῦ Θεοῦ ζωαρχικῆς καὶ σωτηρίου πάντων σαρκώσεως.

Τοῦ Ἀγίου· Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ρευστὴν καὶ εὐμάραντον ἡγήσω, Πάτερ, τερπνό-τητα πᾶσαν τὴν τοῦ κόσμου, ἀτενίσας πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ βασιλέως Χριστοῦ· νῦν δὲ τῆς ἀλήκειου χαρμονῆς θείοις ἐν σκηνώμασιν ἐντροφᾶς ἀγαλ-λόμενος.

Ιθύνεις πρὸς ἔνθεον ὁλοσχερῶς, Θεσπέσιε, ἔρωτα τὸ Πνεῦμά σου, νηστεῖαις συντονοτάτοις καὶ ἐπιμόνοις

εὐχαῖς, τοῦ τῆς ἀπαθείας ἀκλινῶς κάλλους ἐφιέμενος καὶ τῆς θείας ἐλλάμψεως.

Σειμνὸς καὶ ἡσύχιος, πιστὸς, ἄγνους καὶ κόσμιος, ὁσιος καὶ πρᾶος καὶ ἀνδρεῖος, μέτριος, σώφρων καὶ ἀνε-πίληπτος ὦφθης, τῆς Τριάδος γεγονὼς θεῖον οἰκητήριον καὶ τῆς χάριτος ὄργανον.

Γεράσιμε Ὅσιε, ἡμῶν τῶν δεομένων σου δέξαι τὰς αἰτήσεις ἐν ἡμέρᾳ τῶν πειρασμῶν τε καὶ περιστά-σεων, θλίψεων, παντοίων τε δεινῶν καὶ θερμῶς προσά-γαγε τῷ τῶν ὅλων δεσπόζοντι.

Ἄλλος· Ἵνα τέ με ἀπόσω.

Υμνητὴς χορηγίσας θείοις ἀπαυγάσμασι καὶ πρὸς τὸ Σίναϊον χαίρων ἀνυψώθης, ὡς ὑπόπτερος χά-ριτι, ἐνδοξε, ἵνα σου τὸν πόθον πόθῳ προσθεῖς τὴν πρὸς τὰ θεῖα ἐνισχύσης, Γεράσιμε, ἔφρουν.

Μυηθεῖς ἀπορρήτως τὴν πρὸς τὰ Οὐράνια ἔνθεον ὕψωσιν, τὴν Μωσέως χάριν Ἡλιοῦ τε πλουσίως ἀπείληφας ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, θαυμαστωθεῖς τῇ τοῦ Δε-σπότητος παραδόξῳ νηστείᾳ, πανόλβιε.

Δόξα.

Νοῦς ὁρῶν ὦφθης, Μάκαρ, τὸν σαῖς ἐπιλάμψεσι ψυχᾶς αὐγάζοντα, καὶ σπηλαίοις μόνος ἀπα-θείᾳ ἠϋλίσθης, γενόμενος ὁπαδὸς Προδρόμου, Θεοδοσίου τε, νηστείας φοιτητῆς, μιμητῆς τε Γεράσιμε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Παρθέναν μεγίστην πρὸς τὸν ἐκ λαγόνων σου
τεχθέντα Κύριον κεκτημένη, Κόρη, ὅσα θέλεις
ἀνύεις ἐκάστοτε, καὶ ἰσχύεις πάντα Παντοδυνάμου
Θεοῦ Μητρη, διὸ θέλησον μόνον καὶ σώζεις με.

Καταβασίαι.

Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος
Ἐξέστη τὰ σύμπαντα
ᾠδὴ 5. Ὁ Βῆρυμός.

Αλιον ποντογενές, κητῶν ἐντόσθιον πῦρ, τῆς τρι-
μέρου ταφῆς σου τι προεικόνισμα, οὗ Ἰωνᾶς ὑπο-
φῆτης ἀνεδέδεικται· σεσωσμένος γὰρ ὡς καὶ προῦπέ-
πωτο, ἀσινῆς ἐβόα· θύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως
Κύριε.

Νέμει σοι τὰ ὑπὲρ φύσιν Ἄναξ ὁ πάντων Θεός· ἐν
γὰρ τῷ τίκτειν Παρθένον ὥσπερ ἐφύλαξεν, οὕτως
ἐν τάφῳ τὸ σῶμα διετήρησεν ἀδιάφθορον καὶ συνεδόξασε
θεῖα μεταστάσει, γέρα σοι ὥσπερ Υἱὸς Μητρὶ χαρί-
ζόμενος.

Οντως σε ὡς φαεινὴν λυχνίαν αὐλοῦ πυρός, θυ-
μιατήριον θείου χρύσειον ἀνθρακος, ἐν τοῖς Ἀγίῳ
Ἀγίοις κατεσκήνωσε, στάμνον, ράβδον τε, πλάκα θεό-
γραφον, κιβωτὸν ἁγίαν, τράπεζαν λόγου ζωῆς, Παρ-
θένε, ὁ τόκος σου.

Τοῦ Ἀγίου, Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Τὴν χάριν ὄντως θαυμάζομεν, τὴν ἄλλον Μωϋσῆν
ἀναδείξασαν καὶ σέ, Γεράσιμε· καὶ γὰρ καὶ σύ
τεσσαράκοντα νυχθημερὸν νηστείαν σαφῶς διήνυσας.

Αὐχμὸν τῆς γῆς ἐτι ζῶντός σου ταχέως σαῖς
εὐχαῖς λύεις, ἐνδοξε, καὶ μετὰ θάνατον ἐξάγεις
φρέατος γύναιον, καταπεσὼν ὠθήσει τῇ τοῦ ἀλάστορος.

Αφθάρτου δόξης, Γεράτιμε, καρπούς θεοπρεπεῖς ζῶν
ἐξήνησας, θανὼν δὲ ἀφθαρτος ψυχῇ τε ζῆς καὶ
τῷ σώματι, ἐν Οὐρανῷ καὶ γῇ τε στέφει κοσμού-
μενος.

Πεποικιλμένος τῇ χάριτι ποικίλων συμφορῶν ἐλευ-
θέρωσαν, θεῖε Γεράσιμε, τὴν Νῆσον ταύτην, ἣν
κέκτηται τὸ ὄνομά σου, Πάτερ, μέγιστον καύχημα.

Ἄλλος. Ἰλάσθητέ μοι Σωτήρ.

Οτὴν στολὴν τοῦ φωτός καὶ τὴν δι' ἔργων εὐπρέ-
πειαν, περιβολὴν σεαυτῷ λαμπρὰν περιθέμενος, τοῦ
Κόσμου φῶς γέγονας καὶ τῆς γῆς τὸ ἅλας, ὡς Χρι-
στοῦ θεράπων γνήσιος.

Νοήμων σὺ γεγονώς σαυτὸν Χριστῷ καθιέρωσας,
καὶ πάσας τὰς ἀρετὰς γενναίως κατώρθωσας· διὸ
σε ἐδόξασεν ὁ Δεσπότης πάντων, ὡς πιστῶς αὐτὸν
δοξάσαντα.

Δόξα.

Ολολαμπῇ δωρεαῖς παγυχρύσοις ὄντα, Γεράσιμε, ὡς
θησαυρὸν ὁ Θεὸς δι' ἄφατον ἔλεος ἡμῖν σε ἀπέ-
στειλε· διὸ γεγηθότες ὕμνοις τοῦτον μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένον πολλαῖς, Παρθένε, μὲ παραδάσειν
ἢ τὴν ζωὴν τοῖς βροτοῖς ἀρρήτως κῆσας, Θεο-
τόκε, ζώωσον καὶ ποιεῖν Κυρίου τὰ θελήματα ἐνίσχυσον.

Καταβασίαι.

Ἄλιον ποντογενές

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντεμον

Κοντάκιον Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον

Σκέπε, φρούρει, φύλαττε ἀπὸ παντοίων κινδύνων τὴν σὴν Νῆσον, Ὅσιε, σαῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις· ἄσυχον γὰρ θησαυρόν σε πλουτισαμένη, πρόμαχον θερμόν σε ἔχει ἀγαλλομένη, διὰ τοῦτο καὶ βοᾷ σοι· καύχημα χαίροις ἐμὸν Γεράσιμε.

Ἔτερον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Ως ἀντιλήπτωρ καὶ θερμός προστάτης, ἐνδοξε, αἰεὶ προφθάνεις βοηθὸς ἐν περιστάσεσι· διὸ ἄσπμασι, Γεράσιμε Θεοφῶρε, εὐφημοῦμέν σε πιστῶς καὶ ἐπιγράφουμεν τῆς σῆς Νήσου τὸν προστάτην συμπαθέστατον, ἀνακράζοντες, Χαῖρε Πάτερ αἰοῖδιμε.

Ὁ Οἶκος.

Εὐφρανθῶμεν ἐνθέως ἐν τῇ πανσέπτῳ καὶ χαρμόσυνῳ Ἑορτῇ τοῦ νεοφανέντος Ὁσίου καὶ πόθῳ πρὸς αὐτὸν ἐκδοήτωμεν· Θεοδόξατε Πάτερ καὶ Θεοφῶρε Γεράσιμε, ὁ τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν πανσόφως ἐν τῇ γῇ μετελθὼν, καὶ τὸ στέφος ἐν Οὐρανῷ δεξάμενος παρὰ Θεοῦ, καὶ τῇ ἀφθαρσίᾳ τοῦ σώματος θείᾳ χάριτι λαμπρυθεὶς, ρῦσαι πρεσβείαις σου τὴν Μονὴν καὶ τὴν Νῆτόν σου πάσης ἐπηρείας τε καὶ κακώτεως, καὶ τῆς ἐνεσιώσης ἀνάγκης ἐλευθέρωσον. Ἐκατέρω γάρ σε θερμότατον κεκτημένη προστάτην οὐ παύει τοῦ βοᾶν σοι· Χαίροις Πάτερ αἰοῖδιμε.

Τῇ 16ῃ Αὐγούστου μνησὶν ποιούμεθα τῆς Κοιμήσεως τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφῶρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ Νέου Ἀσκητοῦ καὶ προστάτου Κεφελληνίας.

Στίχ. Γέρα πρόπουσι Γερασίμῳ τῷ Νέῳ.

Τῷ τοῖς γέρασι τῶν πηλαγίων στεφθέντι.

Σημ. Ὁ βίος τοῦ Ἁγίου κεῖται ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης βίβλου. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφῶρου Πατρὸς Γερασίμου πρεσβείαις, Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. ὁ Εἰρμός.

Ιταμῷ θυμῷ τε καὶ πυρί θεῶς ἔρως ἀντιταττόμενος, τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῷ θυμῷ δὲ ἐγέλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ τῇ τῶν Ὁσίων τριφθόγγῳ λύρα ἀνιφθεύγόμενος μουσικοῖς ὄργάνοις ἐν μέσῳ φλογός· ὁ δεδοξασμένος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Θεοτεύκτους πλάκας Μωϋσῆς, γεγραμμένας τῷ θείῳ Πνεύματι, ἐν θυμῷ συνέτριψεν· ἀλλ' ὁ τούτου δεσπότης τὴν τεκοῦσαν ἀσινῇ τοῖς Οὐρχνίοις φυλάξας δόμοις νῦν εἰσώκιστα· σὺ αὐτῇ σκιρτῶντες βοῶμεν Χριστῷ· ὁ δεδοξακτός τῳ Πατέρω καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Εν κυμβάλοις, χεῖλεσιν ἀγνοῖς, μουσικῇ τε καρδίᾳ φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ τάλπιγγι ὑψηλῇ· διανοίᾳ, τῆς Παρθένου καὶ ἀγνῆς ἐν τῇ εὐτήμῳ κλητῇ ἡμέρᾳ τῆς μεταστάσεως πρακτικῆς κροτοῦντες βοῶμεν χερσίν· ὁ δεδοξασμένος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Ο θεόφρων ἡθροισται λαός· τῆς γὰρ δόξης Θεοῦ τὸ σκῆνωμα ἐκ Σιών μεθίσταται πρὸς οὐράμιον δόμον, ἐνθα ἦχος καθαρὸς ἐρταζότιων, φωτὶ ἀφρά-

στου ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ βοᾷ τῷ Χριστῷ ὁ δεδοξασμένος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Τοῦ Ἀγίου. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Σωτηρίας αἰωνίου τὴν ἀπόλαυσιν δεικνύων, Ὅσιε, σφωτολαμπάσιν αὐγαῖς ἐνθέων σου πράξεων καὶ ἰσαγγέλου ζωῆς, χαίρων ἔψαλλες, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Κροτηράτωσαν Μονάζοντες τῷ Πνεύματι καὶ ἡ ὁμήγυρις τῶν Ἱερέων τερπνῶς, καὶ σὲ δοξαζέτωσαν, Θεῖε Γεράσιμε, ὡς πλουτοῦντές σε καύχημά τε καὶ κλέος ἅπαντες καὶ εὐσεβείας ὑπόδειγμα.

Ηστράψάν σου, Θεοφόρε, τὰ παλαίσματα, δι' ὧν ἐπέλαμψας, Θεοῦ δοχεῖον σεπτόν, ἐπίγειος Ἀγγελος, βροτὸς Οὐράνιος· καὶ γὰρ ἄσαρκον σοῦ τὴν ζωὴν διανύσας ἐν ἐρήμοις ὕμνησας Θεόν, Γεράσιμε.

Τὴν σωτήριον βοήθειαν, Θεόληπτε, τὴν σὴν αἰτούμεθα καταπεμφθῆναι ἡμῖν ἐν ὥρᾳ τῶν θλίψεων, ἡνίκα ταύτης πιστῶς σοῦ δεόμεθα, Θαυματουργέ Γεράσιμε, δεομένων ὁ προστάτης.

Ἄλλος. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καρμένῳ.

Δῶρον δοθέν μοι εὐρανόθεν, Πάτερ, ἐγνων σε, ἡ Νῆσός σου βοᾷ σοι χαρμωδύνως· διὸ Θεόπεμπτον κηρύττω τὴν ἔλευσίν σου, Ὅσιε, καὶ δοξάζω τὸν δοτῆρα.

Ολη στοργῇ καὶ διαθέσει μεγαλύνω σε, Γεράσιμε Τρισμάκαρ· εὐλογίαν μοι γὰρ κομίζειν ἀπεστάλης, ὡς Ἀβραάμ ὁ δίκαιος, Ἰωσήφ καὶ Ἐλισσαῖος.

Δόξα.

Υμνον παννύχιον προσφέρω κεκτημένη σε θερμότητα προστάτην, καὶ δοξάζω θερμῶς τὸν Κύριον τῆς δόξης, τὸν σὲ θαυμάτων χάριτι καταστέψαντα, Θεόφρων.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ηνοιζας πύλας Παραδείσου, ἃς ἀπέκλεισεν ἀνθρώποις ἡ προμήτωρ, Θεομήτωρ, διὸ καί μοι τῆς μετανοίας ἀνοιξον πύλας, πύλην μοι ἀνοιγούσας Παραδείσου.

Καταβασαίαι.

Ἰταμῷ θυμῷ τε καὶ πυρὶ
Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει
ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Φλόγα δροσίζουσαν Ὅσιους, δυσσεβεῖς δὲ καταφλέγουσαν, Ἀγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενὴς ἔδειξε παισί· ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν εἰργάσατο τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου καὶ ζωὴν βλυστάνουσαν τοῖς μέλπουσι· τὸν δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρήμασιν εἶχοντο τῆς θείας κιβωτοῦ τοῦ ἀγιασματος πᾶσα ἡ πληθὺς τῶν θεολόγων ἐν τῇ Σιών, Ποῦ νῦν ἀπαίρεις, Σκηνή, κραυγάζοντες, Θεοῦ τοῦ ζώντος· μὴ διαλείπης ἐποπτεύουσα τοὺς πίστει μέλποντας· τὸν δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οπως ύψώσασα τὰς χεῖρας ἐκδημοῦσα ἡ Πανάμωμος, χεῖρας τὰς Θεὸν ἡγκαλισμένας σωματικῶς, ἐν παρρησίᾳ ὡς Μήτηρ ἔφησε πρὸς τὸν τεχθέντα· οὐς μοι ἐκτίσω, εἰς αἰῶνας φύλαττε, βοῶντάς σοι· τὸν δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀγίου. Παῖδας εὐαγεῖς.

Τίς μὴ ἐκπλαγεῖ τὸς ἀγῶνας, τοὺς μόχθους, τὰς κακουχίας τοῦ σοῦ σώματος, εἰς περ ἀγαλλόμενος μόνῃς ἐπεπόθητας τῆς φεγγαροδόλου λάμπειος τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, τὸν Κύριον δοξάζων ἀπαύστως, τὸν δοξάσαντά σε τῷ στέφει ἀφθαρσίας.

Ηρως ἐκ τῶν ἔργων ἀπεφάνθης, ἐν σοὶ σκηνωσάτης θείας χάριτος· ὅθεν θεραπεύονται πάθη τὰ δυσίατα, δαιμόνων τὰ ἐπὶ ῥεία ἀποδιώκεται, Γεράσιμε· διό σε ὑμνοῦμεν καὶ δοξολογοῦμεν τὴν πάνσεπτόν σου μνήμην.

Σκεῦος ἐκλογῆς σεπτὸν ἐδείχθης τὴν ἄνω φαιδρῶς λαμπρότητα δεξάμενος, καὶ πρὸς τὰ σκηνώματα θεῖα καὶ οὐράνια περιχαρῶς ἀνέδραμες, καταστραπτόμενος τῇ χάριτι τῆς θείας Τριάδος, ὕμνοις ἦν δοξάζεις εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κηρύττομεν πάντες χαρμωσύνως θεόπεμπτον ἀληθῶς σὴν, Μάκαρ, ἔλευσιν· ὥφθης γάρ σωτήριος ἐν ταῖς περιστάσεσι τῶν συμφορῶν καὶ θλίψεων ταῖς σαῖς ἐντεύξεσι πρὸς Κύριον· ὃν νῦν μὴ ἐκλείπης δυσωπεῖν ἀπαύστως ἡμᾶς ἐλεηθῆναι.

Ἄλλος. Τὸν ἐν ὄρει Ἀγίῳ δοξασθέντα.

Λαοῦ λύπην ἠφάνισας εὐχῇ σου, ἀνομβρίαν λύσας σῇ, Μάκαρ, παρρησίᾳ πρὸς τὸν Θεόν, Γεράσιμε Θεόληπτε, Κύριον δοξάζων καὶ δεδοξασμένος φανείς παρὰ Κυρίου.

Οτῇ αἵγλῃ τοῦ πνεύματος ἀστράψας, τὸ εἰς φρέαρ πεσόν τοῦ δαίμονος ὠθήσει, ὡς ἀντιλήπτωρ, γύναιον ἐξήγαγες, δοξάζων καὶ δεδοξασμένος φανείς παρὰ Κυρίου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Σωτήρ ὥφθης δεινῶν, λοιμοῦ, κινδύνων, τὴν σὴν Νῆσον ὄντως ἐκλυτρούμενος, καὶ πατρικὴν συμπάθειαν πιστούμενος, Κύριον δοξάζων καὶ δεδοξασμένος φανείς παρὰ Κυρίου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υμνον δέχου ἐξ ἐναγῶν χειλέων, Δέσποινα Ἀγνή, καὶ ρῦσαι με κινδύνων καὶ μολυσμοῦ τοῦ σώματος, Ἀμόλυντε, καὶ καθάρισόν με, τὸν μεμολυσμένον παντοίαις ἁμαρτίαις.

Καταβασίαι.

Φλόγα δροσίζουσαν Ὁσίους

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

ᾠδὴ θ'.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε, τὴν μόνην θεοτόκον.

Ὁ Εἰρημός.

Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι ἐν Σοί, Παρθένε ἄχραντε· παρθενεύει γὰρ τόκος καὶ ζωὴν προ-

μνηστεύεται θάνατος· ἡ μετὰ τόκον Παρθένης καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα σῶζοις αἰεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου.

Εξίσταντο Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις ἐν τῇ Σιών σκοπούμεναι τὸν οἰκεῖον Δεσπότην γυναικείαν ψυχὴν χειριζόμενον· τῇ γὰρ ἀχράντως τεκούσῃ υἱόπρεπῶς προσεφώνει· Δεῦρο, σεμνή, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ συνδοξάσθητι.

Συνέστειλε χορὸς τῶν Ἀποστόλων τὸ θεοδόχον σῶμά σου, μετὰ δέους ὀρῶντες καὶ φωνῇ λιγυρᾷ προσφθεγγόμενοι· εἰς οὐρανίους θαλάμους πρὸς τὸν Υἱὸν ἐκφοιτῶσα σῶζοις αἰεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου.

Καὶ εὐθὺς ψάλλεται ἡ θ'. ᾠδὴ τοῦ Ἀγίου.

Ἀπας γηγενής.

Στέψωμεν τοῖς ἁσμασιν ἐγκωμίων τὸν ῥύστην ἐν ταῖς θλίψεσι, καὶ ἐν κινδύνοις προστάτην, πόθῳ αὐτὸν εὐφημοῦντες.

Εθετο Θεός σε ὄντως τῆς πίστεως ὡς ἀδιάσειστον στύλον καὶ ἐδραῖωμα, καιροῖς ἐσχάτοις, κατ' ἐχθρῶν, Ὅσιε, Σκῆνος σεπτὸν καὶ θεῖόν σου, λίθον προσκόμματος ἐναντίοις δούς, ὁμολογίαν τε ἐνισχύων αἰεὶ τὴν Ὁρθόδοξον.

Στέψωμεν τοῖς ἁσμασιν ἐγκωμίων τὸν ῥύστην ἐν ταῖς θλίψεσι, καὶ ἐν κινδύνοις προστάτην, πόθῳ αὐτὸν εὐφημοῦντες.

Ολη νῦν θερμῶς ἡ Νῆσός σου κράζει σοι, φύλαξ σωτήριε, φρούρει με ἀπήμονα λοιμοῦ κινδύνων, σεισμοῦ κακώσεως σαῖς προσευχαῖς, Γεράσιμε, ταῖς

εὐπροσδέκτοις Θεῷ, καὶ προστάτης φάνηθι θερμῆς τοῖς πιστῶς ἀνυμνοῦσι σε, Ὅσιε.

Στέψωμεν τοῖς ἁσμασιν ἐγκωμίων τὸν ῥύστην ἐν ταῖς θλίψεσι, καὶ ἐν κινδύνοις προστάτην, πόθῳ αὐτὸν εὐφημοῦντες.

Πάντας τοὺς τὴν σὴν τελοῦντας, Γεράσιμε, μνήμην πανίερων λύτρωνσαι πρεσβείαις σου κινδύνων νόσων, πάσης κακώσεως, ὡς ῥύστης τῶν ἐν θλίψεσι λιτατευόντων σε, καὶ τὴν Νῆσον ταύτην σὺν τῇ ποιμνῇ σου βλάβης πάσης ἀλώβητον τήρησον.

Ἄλλος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Γεράσιμον ἐν ὕμνοις τὸν νεοφανέντα
δοξάσωμεν ἐνθέως.

Σὲ πάντες μεγαλύνομεν εὐσεβῶς, τὰ σεπτὰ σου δοξάζοντες θαύματα, τὰς ἀρετάς καὶ τὰ κατωρθώματα τὰ λαμπρά καὶ τοὺς ἀγῶνας, Ἀγιε, οὓςπερ ἐξελέξω διὰ Χριστόν· διό νῦν, Θεοφόρε Γεράσιμε, παράσχου σοῖς ὑμνηταῖς τὴν προστασίαν σου.

Γεράσιμον ἐν ὕμνοις τὸν νεοφανέντα
δοξάσωμεν ἐνθέως.

Οσμῆς καὶ εὐφροσύνης πνευματικῆς, τῷ σεπτῷ σου λειψάνῳ ἱστάμενοι πανευλαβῶς, θείαν προσλαμβάνομεν δωρεάν, καὶ σοῦ τὴν πανευφρόσυτον μνήμην ἐκτελοῦμεν περιχαρῶς· διό σε, Θεοφόρε Γεράσιμε, αἰτοῦμεν, σκέπε καὶ φρούρει τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ἐν πίστει προσκυνούμεν τῆς Τριφυποστάτου
Θεότητος τὸ Κράτος.
Δόξα.

Υπέρμαχον προστάτην καὶ βοηθὸν καὶ φρουρόν,
ἀντιλήπτορα καὶ ἱατρὸν σὲ πλουτισαμένη, χαρ-
μονικῶς ὡς θησαυρόν ὑπέρτιμον κόλποις περιφέρω ἐν
τοῖς ἐμοῖς, Γεράσιμε παρμάκαρ, ἡ Νῆσός σου βεῖᾶ σοι,
ἣν περιφρούρει ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἐν πίστει ἀνυμνοῦμεν τὴν Ἀγνὴν Παρθένον
καὶ μόνην Θεοτόκον.
Καὶ νῦν.

Παραδόξον εἰργάσω πρᾶγμα, Σεμνή, τὸν σὸν Πλάστην
τεκοῦσα καὶ Κύριον, πρὸς δὲ καὶ νῦν ἕτερον τερά-
στιον ἐν ἐμοί, ἁμαρτωλόν, κατὰκριτον οἰκτερον, ἐλέησον
εὐμενῶς καὶ σῶσον φιланθρώπως, ὡς Μήτηρ φιλαν-
θρώπου, φιλανθρωπίας τὸν ἀνάξιον.

Καταβασίαι.
Νενέκηνται τῆς φύσεως.
Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Ο σύλλογος Μοναζόντων, τῶν Ἱερέων ὁ χορὸς καὶ
ἡ πληθὺς φιλεέρτων θεῖον Γεράσιμον φαιδρῶς,
τὸ νεοστήρικτον κλέος, ὠδαῖς ὑμνήσωμεν πάντες.

Ὁμοιον.

Τὸ σκῆνός σου, Θεοφόρε, τὸ δοξασθὲν παρὰ Θεοῦ
καὶ ἀρετῶν θεῖον σκεῦος καὶ θαυματόβρυτον δοθέν,
σέβομεν πόθῳ, τελοῦντες τὴν σεβασμίαν σου μνήμην.

Ὁμοιον.

Υπέρμαχον ἐν κινδύνοις καὶ ἀντιλήπτορα θερμόν
ἐν θλίψεσι, Θεοφόρε Γεράσιμε, καὶ προστάτην
πρὸς τὸν Θεὸν σὲ πλουτοῦντες, τὸν Στεφοδότην
ὑμνοῦμεν.

Καὶ τῆς ἑορτῆς.

Απόστολοι ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε,
Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ Σῶμα
καὶ σύ, Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ Πνεῦμα.

Εἰς τοὺς Αἵνους ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ θεόφρων Γεράσιμε, τῆς ἰσαγγέλου ζωῆς τὸ
νεόσδοτον δώρημα, καὶ τὸ νεοκόσμητον μοναζόν-
των θησαύρισμα, τῶν Ἀσκητῶν τε τὸ νεοστήρικτον
καύχημα, πέλων πάντας πρὸς αἴνεσιν προσκαλεῖς,
Θεσπέσιε· διὸ τὴν σὴν μνήμην ἑορτάζοντας ἡμᾶς πε-
ρίσωζε.

Πάτερ Θεόφρων Γεράσιμε, τῆς ἀρετῆς ἐραστὴς γε-
γονώς ὥφθης ἅπασι δωρεῶν τοῦ Πνεύματος
ιερόν οἰκητήριον, κατορθωμάτων θαῦμα ἑξαίσιον, προ-
τερημάτων θησαυρὸς μέγιστος· ὅθεν τελοῦμέν σου ἐν
ὠδαῖς νῦν, χαίροντες πανευλαβῶς, τὴν ἡμᾶς εὐφραίνου-
σαν θεῖαν πανήγυριν.

Οσιε Πάτερ Γεράσιμε, σὲ καὶ προστάτην θερμόν
καὶ ὑπέρμαχον ἔχομεν ἐν κινδύνοις πάντοτε πρὸς
Θεόν, τὸν φιλάθρωπον· διό σου Σκῆνος τὸ θαυματόβρυ-

τον περικυκλοῦντες καθικετεύομεν· πρόφθασον, Ἁγιε, τῶν δεινῶν καὶ θλίψεων ῥῦσαι ἡμᾶς, τοὺς προσκαλουμένους σε θερμῶς ἐκάστοτε.

Οσιε Πάτερ Γεράσιμε, ἐναπεφάνθης φωστήρ Ἐκκλησίας νεόδμητος ἀρετῶν φαιδρότητι καὶ θαυμάτων λαμπρότητι, ὡς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὄργανον, ὡς τοῦ Δεσπότης θεράπων γνήσιος, σκεῦος ὡς τίμιον χάριτος, θεσπέσιε, τῆς τοῦ Θεοῦ, ὡς χρυσίον δόκιμον τῆς Ἀγιότητος.

Δόξῃ. Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, χορεύσωμεν ἑόρτια καὶ σκιρτήσωμεν ἀγαλλόμενοι ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τοῦ Θεοφόρου Πατρός. Ἱερεῖς, Μονάζοντες καὶ φιλέορτοι τὸν νεοφανέντα κροτήσωμεν ἐν ὕμνοις, ὡς χαρίτων ἔμπλεων θαυμαστῶς γεγεννημένον, καὶ οὐρανίων δωρεῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, ἐπαίνων τοῖς ἄνθεσι τὸν τῆς σεπτῆς Τριάδος πιστὸν Ἱερομύστην συνελθόντες καταστέψωμεν τὸν ἀσκήσεως ὁδηγόν, πρὸς ἀρετὴν ἐπισπῶντα, τοῦ Εὐαγγελίου ἐργάτην τελειότητι τῆς ζωῆς, τὸν τῆς χάριτος στολὴν κεκοσμημένον, τὸν τοῦ Δεσπότης γνήσιον δοῦλον, τὸν θησαυρὸν τὸν αἰὶ πλουτίζοντα, τὸν πάντας ἐκ τῶν δεινῶν αἰὶ λυτρούμενον θεόσδοτον προστάτην ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἵπωμεν· Θεόληπτε Γεράσιμε, πρόφθασον, ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης καὶ ῥῦσαι τὴν Νῆσόν σου πάσης κακώσεως.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ασατε, λαοὶ, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἄσατε· σήμερον γὰρ τὴν ὀλόφωτον ψυχὴν αὐτῆς εἰς τὰς ἀχράντους παλάμας τοῦ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος ἄνευ σπορᾶς ἀνατίθουσιν, ὧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως δωρηθῆναι τῇ οἰκουμένη εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Τὰ Τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὡδὴ γ'.

Καὶ τοῦ Ἁγίου Ὡδὴ δ'

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον εἰς Ὅσιον.

Κοινωνικὸν

Εἰς Μνημόσυνον αἰώνιον.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ

ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 20ῃ Ὀκτωβρίου

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΒΡΥΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΟΥ

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ, εἰς τὸ Κύρις ἐκέκραξα ἰστώμεν
στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμια Ἦχος α'.

Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων τὸ ἀγαλλίαμα.

Τῶν Μοναστῶν ποδηγέτης καὶ Ἀσκητῶν ἡ κρηπίς,
τὸ τῆς Πελοποννήσου ἐγκαλλώπισμα Θεῖον, Γε-
ράσιμος ὁ μέγας, ὁ νῦν παρ' ἡμῶν εὐφημούμενος
ἄριστα· πρόκειται γὰρ πανδαισία πνευματικῇ τοῖς
πιστοῖς πᾶσιν ἀκόρεστος.

Δεῦτε χορὸς τῶν ἀζύγων καὶ Μοναστῶν ἡ πληθὺς
ἐν τῇ Μονῇ τῇ Θεῇ Ὀμαλῶν, ἐνθα κεῖται τὸ
Σκήνος τοῦ Ὁσίου τοῦ θαυμαστὸν Γερασίου καὶ
πάνσεπτον, καὶ δαφιλῶς ἐμφορεῖσθε τῶν ἐξ αὐτοῦ τε-
ραστίων τὰ παράδοξα.

Επὶ τῆς γῆς ἀμυθήτους, Μάκαρ, διήνυσας ὡς ἀλη-
θῶς ἀγῶνας, δυναμούμενος σθένει ἄνωθεν τοῦ
πάντων προνοητοῦ, τοῦ καὶ σὲ ἀναδείξαντος ἐν τοῖς
καιροῖς τοῖς ἐσχάτοις, ὡς ἀληθῶς, εὐσεβείας εἰς ἀπό-
δειξιν.

Τῶν Κεφαλλήνων προστάτης καὶ Ὁρθόδοξων κρη-
πίς σὺ ἐκ Θεοῦ ἐδόθης, ὦ Γεράσιμε, ὄντως·
φάνηθι οὖν, Μάκαρ, πᾶσιν ἡμῖν, τοῖς εἰς σὲ καταφεύ-
γουσιν, ἀπὸ παντοίων κινδύνων καὶ πειρασμῶν κα-
θεκάστην ἐκλυτρούμενος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ὅτε ἐξεδήμησας πρὸς τὸν σὸν ποθούμενον Χρι-
στὸν, τότε οἱ θεοὶ Νόες τὴν ἱεράν σου Ψυχὴν
ἀνελάμβανον, Γεράσιμε Θεόληπτε, καὶ πρὸς τὰς
ἐκεῖσε καταπαύσεις γηθυσύνως κατεσκήνωσας, ἐνθα
Ὁσίων πάντων τὸ πολίτευμα, ὦν καὶ τοὺς ἰσους
ἀγῶνας ἐπὶ γῆς ἐξετέλεσας· ἔθεν σὺν αὐτοῖς μὴ παύσῃ
πρεσβεῦων Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ
πόθῳ τελούντων τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Καὶ νῦν Θεοτοχέον.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε,
εὐλόγημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ, Ἦχος β'.

Ὁἶκος τοῦ Εὐφροθᾶ.

Χαίροις τῶν Μοναστῶν καὶ Ἱερέων κλέος· σοῦ
γὰρ τὴν πολιτείαν, Γεράσιμε Θεόφρων, καὶ
Ἄγγελοι ἐθαύμασαν.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Δόξα σοι Βασιλεῦ, ὁ τῶν ἀπάντων Κτίστης, ὁ ἀνα-
δείξας κόσμῳ Γεράσιμον τὸν θεῖον, ὡς ἄλλον
λαμπρὸν ἥλιον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Μέγιστον θησαυρόν πλουτοῦμέν σε, Τρισμακάροφρουρός γάρ καὶ προστάτης ἐδόθης τῇ σῇ Νήσῳ, πηγή τε θαυματόδρυτος.

Δόξα καὶ νῦν. Ὁμοιον.

Σέλας τὸ τριλαμπές, Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου καὶ τῆς Πανάγνου Κόρης ἐλέησον τοὺς δούλους σου.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις. Τὸ Τρισάγιον καὶ τὰ Ἀπολυτίκια, ὅπερ ζήτηί εἰς τὸν Μέγαν Ἑσπερινόν, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπεριῳ μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχους η' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος α'.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς.

Πάτερ Γεράσιμε, τὰ σὰ θεία κατορθώματα ἀνθρώπων γένος ἐξέστησαν, καὶ κατεπλάγησαν ἅπαντα Ἀγγέλων τὰ σεπτὰ στρατεύματα· μεθ' ὧν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων σου αἰεὶ τὴν ἔνδοξον, θείαν μνήμην καὶ σωτήριον μνημονεύων μὴ παύσῃ πρὸς Κύριον.

Πάτερ Γεράσιμε, ἡ σὴ στάσις ὁλονύκτιος καὶ τῶν δακρύων ἡ ἐκβλυσις πάσας κατέσβεσε σαρκικὰς ὀρέξεις, πρὸς Θεὸν πτερούμενος καὶ νοῦν καὶ τῆς καρδίας τὰ ὄμματα, ὃν καθικέτευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Γεράσιμε, φωτὸς Θεοῦ ἐμφορούμενος, κατὰ τρυφᾶς τελεώτατα τῶν ἐπιλάμψεων, καλλο-

νῆς ἀρρήτου καὶ θείας μεθέξεως· ἡ νῦν λαμπροφανῶς παριστάμενος, Χριστὸν δυσώπησον δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πάτερ Γεράσιμε, Θεοῦ ὠφθης οἰκητήριον, διὸ τὸ Σκῆνός σου, Ἄγιε, τὸ ἀδιάφθορον εὐωδία βρύει τοῖς πιστῶς πελάζουσι ψυχῶν τε καὶ σωμάτων τὴν ἰασιν· οὕτω γὰρ Κύριος μεγαλύνει τοὺς δοξάζοντας ἐναρέτως αὐτὸν καὶ λατρεύοντας.

Ἔτερα στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις οἱ εὐσεβεῖς ἄσμασιν ἐπαινέσωμεν τὸν Θεοφόρον, τὸν νεοφανέντα τοῖς πέρασι καὶ φωτὶ θαυμάτων αὐγάζοντα τῶν πιστῶν ψυχὰς τε καὶ καρδίας, ἀστέρα ἀειλαμπῇ, θεῖον Γεράσιμον, φωστῆρα τῆς ἐκκλησίας διαυγέστατον, τῶν μοναζόντων τὸ κλέος, ὃν τῷ στέφει νίκης, ὡς νικήσαντα τὸν ἐχθρόν, Χριστὸς ἐστεφάνωσεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι καταστέψωμεν τὸν Θεοφόρον, τὸν Κεραλληνίας ὑπέρμαχον, θησαυρόν τε ὄντως ἀσύληπτον καὶ αἰεὶ θερμότατον προστάτην, κινδύνων καὶ δεινῶν αὐτὴν ῥύόμενον, λοιμοῦ τε τὴν ἀπειλὴν ἐξαφανίζοντα ταῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις, δι' ὧν ἡμῖν ἔλεων ἀπεργάζεται τὸν Χριστόν, τὸν παρέχοντα τῷ Κόσμῳ εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ὑμνωδιῶν κάλλεσιν ἀναδύσωμεν τὸν Θεοφόρον, τὸν οὐρανομύστην τῆς χάριτος καὶ σεπτὸν δοχεῖον τοῦ Πνεύματος, τὸν στερρόν ἀσκήσεως ὀπλί-

την, τὸν πάντας τοὺς δαιμονῶντας σωφρονίζοντα, καὶ πάντας τοὺς ἀσθενοῦντας θεραπεύοντα, ὀρθοδοξίας φωστῆρα, οὐ τὸ Σκῆνος βρῦει ἰχματα τοῖς πιστοῖς, ψυχῆς ἀγαλλίασιν, εὐφροσύνην τε καὶ ἔλεος.

Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα νῦν προσάξωμέν σοι, Θεοφόρε· βίον γὰρ ἀσκήτας ἰσάγγελον καὶ Θεῷ ἀπαύστως ἐνούμενος πρὸς τὰ ὑπερκόσμια μετέδης, τὴν δόξαν κατανοεῖν τὴν ἀνεκλάλητον, ταμεῖον κατασκευάσας θαυματόδορυτον τὸ σὸν σεβάσιμον Σκῆνος, εὐφροσύνης πλήρες τοῖς πιστεύουσι παρασχών, ἐν ᾧ καὶ προστρέχοντες θείαν χάριν ἀρρῶμεθα.

Δόξα καὶ νῦν. *Ηχος α'.

Εὐχαρίστω πνεύματι χαίροντες, ᾧ Κεφαλλῆνες, συνδράμωμεν ἀπὸ οἰκείων δωμάτων φερόμενοι. πλ. α'. Ἐπαπολαῦσαι ἐπισπεύσωμεν τοῦ νεοφανοῦς φωστῆρος Ἐκκλησίας τὰ θαύματα. β'. Τὴν δὲ πάντιμον περικυκλοῦντες θήκην εὐφροσύνως τῇ χάριτι εὐωχῆσωμεν. πλ. β'. Τὸ θεοβράβευτον καὶ πανσέβαστον Σκῆνος θεώμενοι, τῷ δέει κρατούμενοι, εὐσεβοφρόνως τε γεραίροντες τὸν τοῦ Χριστοῦ ὑπηρέτην, τὸν ὕμνον σπεύσωμεν ἐκδοῆται· ἰδοὺ ὁ πανθαύμαστος Γεράσιμος προτίθεται. γ'. Ἀρωμεν τοίνυν τὰς χεῖρας καὶ τοῦτον εὐχαρίστως ὑποδεξώμεθα, ὡς εὐρανόθεν ἡμῖν πεμφθέντα. Βαρύς. Δι' αὐτοῦ γὰρ πᾶσιν ἡμῖν πλουσίως εὐεργεσίαι νέμονται, ᾧ προσπελάζειν οὐ παυσόμεθα, κἄντι ἄξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον δ'. ζῶντα γὰρ καὶ

* Ὅρα ὑποσημείωσιν ἐν σελ. 49.

μετὰ πότμον θησαυρὸν αὐτὸν κεκτήμεθα. πλ. ε'. Διό, Ὅσιε Θεοφόρε, Χριστῷ σὺν Θεοτόκῳ Μαρίας, Ἀχράντῳ Κόρῃ, πρέσβευε διηνεκῶς περιφρουρῆται καὶ σῶσαι ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου· τὴν γὰρ σὴν προστασίαν κεκτήμεθα. α'. Εἰς τοὺς αἰῶνας ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες.

Εἵσοδος. Τὸ φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα,

ἅπερ ὄρα ἐν σελίδι 50 τῆς παρούσης βίβλου.

Εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιόμελα ἤχος α'.

Τὸν θεοειδῆ Ἀσκητὴν καὶ νεοφανῆ ἐκ τῆς Ἑώας ἀστέρα, Θεῖον Γεράσιμον, εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ἔτι ζῶν μεγάλως ἠγωνίστατο, ταῖς ἐπαγρύπνοις αὐτοῦ στάσεσιν ἀμέσως παριστάμενος τῷ Κυρίῳ· διὸ καὶ μετὰ θάνατον ἡ θεία Σορὸς αὐτοῦ τοῖς προσιοῦσι πηγάζει ἀενάως τὰ θαύματα, ὑπὲρ ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως Χριστῷ τῷ Θεῷ, δωρηθῆναι αὐτοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Εν τοῖς ἐπουρανίοις σκηνώμασιν, Ὅσιε, σὺν ταῖς Ἀγίων χορείαις τὸ πνεῦμά σου αἰωνίως ἀγάλλεται, λαμπρῶς δὲ σου τὸ Σῶμα, τὸ θεῖόν τε καὶ σεβάσιμον, ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ διατῶζεται θαυματόδορυτον· δόξης γὰρ παρὰ Θεοῦ οἱ δοξάζοντες αὐτὸ τῷ στέφει λαμπρύνονται· διὸ πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, Θεοφόρε Γεράσιμε, ἐλέους τυχεῖν τοὺς εὐτεδῶς ἐκτελοῦντας τὴν σεβάσιμον μνήμην σου.

•Ο αὐτός.

Εθαυμάστωσεν ὄντως ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος, Ὅσιε Πάτερ, τὸν βίον σου, ὅτι καὶ ζῶν, Θεοφόρε Γεράσιμε, τὸν τῆς γῆς ταῖς εὐχαῖς σου αὐχμὸν διέλυσας τῇ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ σου, καὶ τῆς ζω-
ρεᾶς τῶν προκρίτων ἀξιώθεις νηστείαν ἐτέλεσας τεσσαρακονθήμερον, εὐδόλως βρώσεως μετασχών· καὶ μετὰ θάνατον αὖθις τὸ γύναιον ἔσωσας τοῦ βυθοῦ καὶ τοῦ δαίμονος, καὶ ταῖς πᾶσι τρανῶς διαβεβαιοῖς τὴν χάριν τὴν ἐνθεον, τὴν ἐν σοὶ ἐνεργοῦσαν, ἀείμνηστε, τοῖς αἰτοῦσι προχέων ἀενάως τὰ θαύματα καὶ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

•Ο αὐτός.

Σὺν ταῖς ἄνω χορείαις ἐν Οὐρανοῖς τὸ πνεῦμά σου ἀγάλλεται, Γεράσιμε Ὅσιε, σῶμά σου δὲ τὸ θεῖον ἐν τῇ τῶν Ὁμαλῶν Μονῇ διασώζεται θαυματό-
βρυτον, εὐωδιάζον καὶ εὐλογοῦν τοὺς προσπελάζοντας καὶ μετ' εὐλαβείας τοῦτο ἀσπαζομένους· οὕτω γὰρ Θεὸς τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζει δοξάζοντας· ὃν ἰκέτευε, Θεοφόρε, ἐκ κινδύνων ἡμᾶς ῥυθῆναι καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

•Ηχος δ'.

Οτε ἐξεδήμησας, Θεοφόρε Γεράσιμε, πρὸς τὸν σὸν πλάστην καὶ Δημιουργὸν Χριστὸν τὸν Θεόν, παρῆσαν αἱ Ὅσιαι Μονάζουσαι, θρηνοῦσαι καὶ λέγουσαι· Διδάσκαλε, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρφανὰς, ὧν δι' οἶκτον

ἐδόμησας τὸ θεῖον Μονήδριον, ἐν ᾧ αἱ προστρέχουσαι τῶν βιωτικῶν θηρύβων διασώζονται· διὸ πρέσβευε, θεομακάριστε, Χριστῷ τῷ Θεῷ, τοῖς εὐσεβῶς ἐκτελοῦσι τὴν μνήμην σου δωρηθῆναι ἱλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

•Ο αὐτός.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοὶ πρὸς τὸν Ὅσιον δράμωμεν Γεράσιμον, οὗ τὰ παλαίσματα καὶ τὰς θείας ἀριστείας ἐκμιμούμενοι, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς αὐτὸν καταστέφωμεν, βοῶντες πρὸς αὐτὸν ἐκτενῶς· μὴ ἀποκάμης ταῖς πρεσβείαις σου, Πάτερ, δεόμεθα πρεσβεῦειν τῷ πάντων δοτῇρι Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως τελούντων τὴν θείαν καὶ πανίερον μνήμην σου.

•Ο αὐτός.

Πάτερ Γεράσιμε, νέος ἀθλητὴς τοῖς παλαίσμασι τῆς συνειδήσεώς σου ἀναδειχθεὶς, ὄργανον γέγονας τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, οὗ τῇ ἐλλάμψει ἐμπνευσθεὶς Μονὴν ἐκ βάθρων θείαν ἀνήγειρας καὶ ᾠκοδόμησας, ἐν ἣ τὰς εὐχὰς σου προσανεπέμψω Θεῷ· διὸ αἱ ἐν αὐτῇ ἀσχοῦσαι Μονάστριαί, τὴν σὴν ἐτήσιον ὀλοσχερῶς ἐκτελοῦσαι μνήμην, γεραίρουσι τὸν σὲ δοξάσαντα Κύριον, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως ἐκτελούντων σου τὸ μνημόσυνον.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Βασιλεῦ Οὐράνιε, οἶδα πόσα δύνασαι ἐκτελεῖν θαυμάσια, τὸν θεῖόν σου καταπλουτίσας Γεράσιμον τὸν θεόφρονα· πεφυτευμένος γὰρ ἐν τῷ εἰκῷ σου ἐξήνθησε δικαίως, καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἐπλήθυνε τὰ πνευματικὰ σπέρματα, ὑπογραμμὸς καὶ τύπος αὐτῇ τε καὶ ἡμῖν ταῖς θείαις ἀρεταῖς γενόμενος· διὸ ταῖς τοῦ Ὁσίου ἱκεσίαις, ὡς παρρῳσίαν ἔχοντας πολλήν, τῆς Βασιλείας σου ἀξιώσον ἡμᾶς, τοὺς πίστει καὶ πόθῳ ἐορτάζοντας τὴν ἀεισέβαστον μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν Πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρραγῇ προστασίαν καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Κεφαλληνίας στερρόν Θεοῦ προνοία καὶ ἐδραῖον κραταίωμα, ὁ ῥύστης ἐμοῦ καὶ φύλαξ καὶ ἀντιλήπτωρ θερμός, ὁ παρέχων πᾶσι τὴν βοήθειαν· αἶ γὰρ πλουτεῦμέν σε ἐν κινδύνοις ὑπέρμαχον, ἐπικούρον τε συμπαθῆ ἐν ταῖς θλίψεσι, περιστάσεων τοῦ λοιμοῦ ἡμᾶς σώζοντα· φρούρει οὖν δυσωποῦμέν σε, Γεράσιμε Ὅσιε, τὴν νῆσον ταύτην καὶ πάντας, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου, ἐκ πάσης ἀνάγκης καὶ Χριστὸν αἶ δισώπει ὑπὲρ τῆς ποίμνης σου.

Στίχ. Τέμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Χαίροις τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ ἀστήρ ὁ νέος, ὁ αἶ διουγέστατος, τῷ κάλλει ωραῖσμένος τῆς ἰσαγγέλου ζωῆς, ἀρετῶν τε θείαις λαμπηδόσεσι, ψυχῇ τε καὶ σώματι καθαρὸς δι' ἀσκήσεως, Τριάδος ὄντως τῷ φωτὶ λαμπρυνόμενος· ὁ ταῖς λάμψεσι τῶν ἐνθέων σου πράξεων ἅπασι τὴν ἐράσιμον ἐμφαίνων ἀπόλαυσιν, διαγωγῆς ἐναρέτου, κατευφραϊνούσης τὸν Κύριον· αὐτὸν ἐκδυσώπει παρασχεῖν τοῖς σὲ τιμῶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος.

Πλοῦτος καὶ θησαυρὸς ἀρετῶν καὶ τῆς ἀγάπης θεῖος μύστης γεγένησαι, δοξάζων μόχθοις καὶ πόνοις τὸν ἐν ὑψίστοις Θεὸν εὐκλεῶς, διὸ σε ἀντεδόξασε θαυμάτων φαιδρότητι στεφοδότης ὁ πάνσοφος, πηγὴν τοῖς πᾶσι καθιστῶν σε ἀκένωτον, τὰ ἰάματα τοῦ παρέχειν τοῖς χρήζουσι, δαίμονας ἐκδιώκειν τε, Γεράσιμε Ὅσιε, καὶ σοῦ τὸ πάνσεπτον Σκῆνος εἰς εὐωδίας ἀπόλαυσιν πιστοῖς παρασχεῖν σε, πρεσβευτὴν τε καὶ προστατὴν καὶ ἀντιλήπτορα.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν μοναστῶν τὰ πλήθη τὸν καθηγητὴν σε τιμῶμεν, Πατὴρ ἡμῶν Γεράσιμε· διὰ γὰρ σου τὴν τρίβον τὴν ὄντως εὐθεῖαν πορεύεσθαι ἐγνώμεν· μακάριος εἰ τῷ Χριστῷ δουλεύσας καὶ ἐχθροῦ θριαμβεύσας τὴν δύναμιν· Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὅσιων ὁμό-

σκηνη καὶ δικαίων· μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ἔλεη-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλ-
λαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν
οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου, πανάμωμε· ἡ πᾶσι χορη-
γοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν
ἱκεσίας προσδεχομένη δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τῶν ὀρθοδόξων προστάτην καὶ ἐν σώματι Ἀγγε-
λον καὶ θαυματουργόν Θεοφόρον νεοφανέντα
ἡμῖν ἐπαινέσωμεν, πιστοί, θεῖον Γεράσιμον, ὅτι ἀξίως
παρὰ Θεοῦ ἀπέληφεν ἱαμάτων τὴν ἀένναον χάριν·
ῥώννυσιν τοὺς νοσοῦντας, δαιμονῶντας ἰᾶται, διὸ καὶ
τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βρῦει ἰάματα.

Ἔτερον ὅμοιον.*

Τῆς σαρκὸς χαλινώσας τὰ σκιρτήματα ἅπαντα,
καὶ τὰ ταύτης πάθη νεκρώσας ἐγκρατείας τοῖς

* Σ. Ε. Τὸ παρὸν Ἀπολυτίκιον, ὡς καὶ τὰ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ ὑπο-
σημειούμενα Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον, ἀπεσπᾶσθησαν ἐκ τινος
Ἀκολουθίας εἰς τὸν Ὅσιον, ψαλλομένης τῇ Κ'. Ὁκτωβρίου, συγγραφείσης
μὲν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Ζακυνθίου ἱερέως Νικολάου τοῦ Γαβριηλοπούλου,
ἐκδοθείσης δ' ἐν Βενετίᾳ τῷ 1718 παρὰ Νικολάῳ τῷ Σάραφ. Τὴν ἱεράν
ταύτην ἀκολουθίαν, ἣν δὲν περιέχουσιν αἱ ἐν χρήσει ἐκδόσεις, εὑρομεν
ὅλως τυχαίως καὶ ἀνεπίστως ἐν τινι τῶν ἐνταῦθα παλαιοβιβλιοπωλείων
μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ α'. τυπογραφικοῦ φύλλου τῆςδε τῆς βίβλου, ἐνθα
(ἐν σελ. ε') ἐκφράζομεν τὴν εἰκασίαν ὅτι καὶ ἄλλη τις ἐκδοσις ἐγένετο.

βέλεσιν, ἀνήχθης πρὸς ἀπάθειαν, σοφέ, ὡς ἄσαρκος
βιώσας ἐπὶ γῆς· διὰ τοῦτο καὶ θαυμάτων πηγὰς
προχέεις ἡμῖν, τοῖς κραυγάζουσι· Δόξα τῷ Σε ἐνι-
σχύσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ Σε μεγαλύναντι, δόξα τῷ
δωρησαμένῳ Σε ἡμῖν φρουρόν, Γεράσιμε.

Δόξα.

Τῶν Τρικκάλων τὸν γόνον, Κεφαλλήνων τὸ κλέι-
σμα, Ὁμαλῶν Μονῆς τὸν Προστάτην, Σε εὐφη-
μοῦμεν, Γεράσιμε. Ἐβίωσας γὰρ ἐν τῇδε τῇ ζωῇ ὡς
Ἀγγελος οὐράνιος Θεοῦ· διὸ δόξης ἡξιώθη καὶ ἀφθαρ-
σίας Σῶμά Σου τὸ πάντιμον· δόξα τῷ Σε δοξάσαντι
Χριστῷ, δόξα τῷ Σε ἀφθαρτώσαντι, δόξα τῷ δωρη-
σαμένῳ Σε πιστοῖς πρέσβυν ἀκοίμητον.

Καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριήλ φθεγγεμένου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὰ Ἀπολυτίκια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, τὰ Καθίσματα.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ. Ἦχος α'.

Τὸν νέον Ἀσκητὴν καὶ Χριστοῦ ὑπηρέτην, Ὁσίῳ
καλλονῇ, ἱερέων τὸ κλέος, Γεράσιμον ὑμνήσω-
μεν καὶ ὠδαῖς μεγαλύνωμεν, οὗτος ἐφθασεν εἰς οὐ-
ρανίους θαλάμους καὶ ἀπέληφε τὰ τῶν καμάτων
ἀφθόνως βραβεῖα τὰ τίμια.

Δόξα, "Ομοιον.

Τὸν βίον εὐσεβῶς ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας, δοχεῖον καθαρόν σὺ τοῦ Πνεύματος ὤφθης, φωτίζων τοὺς πίστει σοι προσιόντας, Μακάριε· ὅθεν αἴτησαι τὸν σὸν Δεσπότην φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἀνυμνούντων σε, Πάτερ Θεόφρων Γεράσιμε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον "Ομοιον.

Παρθένος ἀληθῶς πρὸ τοῦ τόκου, Παρθέने, Παρθένος ἀληθῶς ἐν τῷ τόκῳ, Παρθέने, Παρθένος, Ἀειπάρθενος μετὰ τόκον διέμεινας. Ὅθεν δέομαι, ὡς Ἑγεμῶν τῶν παρθένων παρθενεύειν με νοί, ψυχῇ, σώματί τε ἐνίσχυσον, Δέσποινα.

Αὐλῶν στρατιῶν ὑπερέχουσα, Κόρη, καὶ τάξεις Οὐρανῶν ὑπερβαίνουσα μόνη, ἐπάξιον τὴν αἰνεσιν παρ' αὐτῶν δέχη, Πάναγνε· ἀλλὰ πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ σὺν Ἀγγέλοις τοῦ ῥυσθῆναί με τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, τὸν μόνον κατάκριτον.

Μετὰ τὴν β'. Σιχολογίαν. Ἦχος Γ'.

Τὴν ὥραιότητα.

Τρίξον διώδευσας τοῖς πλείστοις ἄβατον, εἰς τεσσαράκοντα ἡμέρας ἄσιτος, ὡς ὁ Δεσπότης γὰρ καὶ σὺ διήνυσας, Θεοφόρε, ὅθεν καὶ ἡξίωσαι χαρισμάτων ἀντάξια· τὸ σκῆνος γὰρ σου, Ἄγιε, ἀφθαρσία δεδοξασται· διὸ εὐχαριστοῦντες βοῶμεν, δόξα Θεῷ τῷ στεφοδότη.

Δόξα, "Ομοιον.

Απαν τὸ φρόνημα σαρκὸς ἐμάραντας, βίου ὀρθότητα ἀσκήσας ἄριστα, καὶ τῶν καμάτων ἀμοιβὴν τὰ θαύματα ἐκομίσω· ὅθεν καὶ τὸ Σκῆνος σου, τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσμιον, βρῦει τὰ ἰάματα τοῖς πρὸς σέ μετὰ πίστεως προσπίπτουσι τῇ θεῇ σου σκέπῃ, Πάτερ Θεόφρων Γεράσιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. "Ομοιον.

Θεομακάριστε, Μήτηρ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς ἐν πταίσμασι, Θεοτόκε· ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι στεναγμῷ τῆς καρδίας μου, δέξαι με, Πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἁμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ βοῶ σοι, χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Καθίσμ. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Εγκρατεία καὶ πόνοις καὶ προσευχαῖς τὴν ψυχὴν σου κοσμήσας θεοπρεπῶς, γέγονας συμμέτοχος τῶν Ἀγγέλων, Μακάριε, καὶ τῶν θαυμάτων ὄντως χαρίσματα ἔλαβες, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους τῶν πίστει τιμώντων σε· ὅθεν καὶ δαιμόνων ἀπελαύνεις τὰ πλήθη, καὶ παρέχεις ἰάματα τοῖς ἀνθρώποις, Μακάριε, Θεοφόρε Γεράσιμε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ιορδάνης ἐμφαίνει τὸ θαυμαστὸν καὶ περίδοξον ὕψος τῆς σῆς ζωῆς· τῷ κάλλει γὰρ ἔλαμψας τῆς νηστείας, πανόλβιε, τὴν Μωϋσέως χάριν πλουτήσας ὡς ἄριστος, καὶ Ἑλίου γενναίως ἰχνῶν ἐραψάμενος· ὅθεν τοῦ Δεσπότης μιμητῆς ἀνεδείχθης, φαιδρῶς δοξαζόμενος πολιτείας λαμπρότητι, καὶ τῷ Κόσμῳ φαινόμενος ἀριστεύς ἐπουράνιος, Ὅσιε· διό σε πιστῶς εὐφημοῦμεν, πόθῳ ἱκετεύοντες τῶν δεινῶν περισώζειν τὴν σὴν Νῆσον, Γεράσιμε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τοῦ Ἑλίου νεφέλη τοῦ νοητοῦ, θείου φέγγους λυχία χρυσοφαῆς, ἀσπिलε, ἀμόλυντε, παναμώμητε Δέσποινα, τὴν σκοτεινὴν ψυχὴν μου, τυφλώτουσαν πάθεσι, τῆς ἀπαθείας αἰγλή καταύγασον δέομαι, καὶ μεμολυσμένην τὴν καρδίαν μου πλῦνον ῥοαῖς κατανύξεως, μετανοίας τε δάκρυσι, καὶ τοῦ ῥύπου με κάθαρον, ἵνα πόθῳ κραυγάζω σοι, Θεοτόκε πανύμνητε· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι τὸν πανάγιον τόκον σου.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἦχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ

ἦσθη ὁ Ἰησοῦς. Ζήτει Δεκεμβρίου ε'.

Εἶτα ὁ Ν', Δόξα. Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου πρεσβείαις. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Γεράσιμε Ὅσιε, τῇ πολιτείᾳ ἰσαγγελε καὶ πιστῇ Θεράπων, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, περίσωζε ἡμᾶς ταῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου ἀπὸ παντοίων κινδύνων, ὅτι σου ἐσμέν ποίμνιον.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ς'.

Καὶ τοῦ Ἀγίου Κανόνες οἱ δύο εἰς διτῷ.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ὡδὴ α'.

Ἦχος πρῶτος. Ὁ Εἰρμός.

Ωδὴν ἐπινίκιον ἄνωμεν πάντες Θεῷ, τῷ ποιήσαντι θαυμαστά τέρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σώσαντι τὸν Ἰσραήλ, ὅτι δεδοξασται.

Τροπάριον.

Ως Μόνη τὸν ἄχρονον Υἱὸν ἐν χρόνῳ τεκοῦσα σαρκούμενον, Παναγία Ἀχραντε, πάντα τὰ χρόνια τῆς παναθλίας μου ψυχῆς πάθη θεράπευσον.

Τὰ τραύματα, Πάναγνε, τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν πώρωσιν, λογισμοῦ τὴν σκότῳσιν, καὶ τοῦ νοός μου ἐκτροπὰς ἀφάνισον ὡς ἀγαθὴ ταῖς σαῖς δεήσεσι.

Τὸ φῶς ἡ κυήσασα, τὸν λυτρωτὴν μου, τοῦ σκότους με λύτρωσαι καὶ βασάνων, Ἀχραντε, τῶν αἰώνιων ἐκεῖ, ὅπως σωζόμενος ὑμῶν τὰ μεγαλεῖά σου.

Νοός μου, Πανάμωμε, τὰς ἀμαυρώσεις φωτί σου ἀπέλασον ἢ τὸ φῶς κυήσασα τὰ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ δώρησαί μοι, Ἀγαθὴ, τὸ φῶς προσβλέψαι τὸ ἐκ σου ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Ωδὴν κατανύξεως τῇ Θεοτόκῳ θερμῶς προσενέγκω-
μεν, ὦ ψυχὴ μου τάλαινα, βεβηλωθεῖσα κακῶς,
ἵνα ῥυσθῶμεν ἐκ πυρὸς τοῦ αἰωνίζοντος.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Μέλω γέρας τιμῆεν Ἀσκητὴν νέον.

Μητροφάνους Ναυπλιώτου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε.

Μηδεὶς σου ἄλλος, Γεράσιμε, νεοφανεὶς ἐφάμιλ-
λος γέγονε, βίον ἐναθλῶν ἀσκήσεως ἐνθεον,
θεωρίας ἀξιωθείς, θείαις ἐπιπινοίαις, ὡς ὁ θεὸς Μωϋσῆς
πανσόφως, ἐνδοξε.

Ενθους ἐγένου, πανόλβιε, ἐν θείαις προσευχαῖς σου
εἰστάμενος, Θεὸν ἐνορῶν παντέλειον, ὁμματα δια-
νοίας καθαρτικῶ· ὁθεν συναυλίζῃ τοῖς Ὁσίων Ἀσκη-
τῶν, Πάτερ, σκηνώμασι.

Λαμπρὸς ὁ βίος σου, ἐνδοξε, εἰς ἅπαντα τὸν Κόσμον
ἐξέλαμψε φαιδρός, καταστίλθων, Ὅσιε, θείαις
σου ἀριστεταῖς, πλουτοποιέ, τῶν ἀπαυγασμάτων τῶν
ἐκ Θεοῦ, τοῦ πάντα λόγῳ τεκτῆναντος.

Θεοτοκίον.

Σαρκὸς φανεὶς ὁμοιώματι ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς,
Παναμώμητε, ἐκ σοῦ τεχθῆναι ἠυδόκησε, πᾶσαν
τὴν ἁμαρτίαν τὴν τοῦ Ἀδάμ, Πάναγνε, καὶ Εὐας
ἀπέτεμε διὰ σοῦ, Θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Ἄλλος Κανὼν τοῦ Ἀγίου, φέρων ἀκροστιχίδα
ἐν τῇ Η'. καὶ Θ'. ᾠδῇ, Ὁ Ἰωάννης.

ᾠδὴ, α'. Ἦχος δ'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Τὸν νοῦν μου ταῖς σαῖς πρεσβείαις, Ἀγιε, λαμ-
πρῶς ὁδήγησον, καὶ τὸ τῆς γλώττης ἄμουσον,
Σοφέ, ἐν' ἀξίως ἀγῶνας τοὺς σοὺς καὶ διαυγῇ πα-
λαίσματα κροτῶν αἰνέσω ἀγαλλόμενος.

Τὸν πόθον τῶν γεννητόρων, Ἐνδοξε, οὐδὲν λελό-
γισαι, τὴν πρὸς Θεὸν προκρίνας βιωτὴν, ἐξ ὀνύ-
χων δ' ἀπαλῶν πάντα λιπών, Γεράσιμε, Χριστοῦ
τοῖς ἰχνεσιν ἐξάδιδας.

Τερπνό-ης, ἡ τῶν παρόντων ῥέουσα, οὐδ' ὅλως
ἴσχυσε τὸ στιβαρὸν ἀμβλύναί σῃς ψυχῆς, καὶ
τὸ φίλτρον τὸ πρὸς τὸν Χριστόν, ὦ κολληθεὶς κατέ-
λιπες πᾶσαν ἐπίκτητον ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν γυναιξὶν ἀπείρανδρον, Ἀγνήν ὑμνή-
σωμεν, ἱκετικῶς βοῶντες πρὸς αὐτήν· Γερασί-
μου λιταῖς τοῦ σεπτοῦ καὶ σαῖς πρεσβείαις, Ἀχραντε,
τήνδε τὴν ποιμένην σου διάσωσον.

Καταβασία. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

ᾠδὴ, γ'. Ὁ Εἰρημός.

Στερεωθήτω ἡ καρδιά μου εἰς τὸ θέλημά σου, Χρι-
στὲ ὁ Θεός, ὁ ἐφ' ὑδάτων οὐρανὸν στερεώσας τὸν
δεύτερον, καὶ ἐδράσας ἐν τοῖς ὕδασι τὴν γῆν παντο-
δύναμε.

Τροπάριον.

Τῆς στεριευούσης διανοίας μου ἀκαρπίαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ καρποφόρον ἀρεταῖς τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε, τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ρῦσαί με πάσης κατακρίσεως καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄφους, τοῦ αἰωνίζοντος πυρὸς καὶ τοῦ σκότους, Πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀποκυήσασα ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον Κριτήριον καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον καὶ τὴν ἀπόφασιν, Ἀγνή, τὴν φρικτὴν ὁλος δέδοικα, σπεῦσον, σῶσον πρὸ τοῦ τέλους, Ἀγαθή, τὸν ἰκέτην σου.

Εὐλογημένος τῆς κοιλίας σου ὁ καρπός, Παρθέने Πανύμνητε· τοὺς γὰρ φθαρέντας τῷ καρπῷ διὰ ξύλου Σταυροῦ αὐτοῦ ἀφθαρτίας, κατεστήσατο κοινωνοὺς θείας χάριτος.

Θεογεννήτωρ, Ἀπειρόγαμε, τὰς ἡμῶν δεήσεις προσάγαγε τῷ Ποιητῇ σου καὶ Θεῷ, τῷ τεχθέντι ἐκ μήτρας σου, ὅπως εὐρωμεν τελείαν τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Ἄλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Πᾶσάν σου τὴν σάρκα ὑπετάξω νηστεῖαις τῷ πνεύματι καὶ κακουχίαις, τῶν δαιμόνων καὶ ἐνέδρας τὰς τούτων σαυτὸν, Πάτερ, καθηράμενος, ὁλοσχερῶς ἐκολλήθης Χριστῷ, τῷ σὲ καταστέψαντι.

Ωφθης ἐκ κοιλίας καταγώγιον θεῖον τοῦ Πνεύματος, φωταγούμενος ταῖς τούτου ἐπιπνοίαις, Παμμάκαρ, ἔνθεν φωτὲς ἱμπλεως γενόμενος, καὶ θεία λάμπει τὸν νοῦν, Πάτερ, αὐγαζόμενος.

Γένος σου, Θεόφρων, καὶ πατρίδα καὶ πλοῦτον κατέλιπες, ἀκολουθήσας ἐκ καρδίας προσταγαῖς τοῦ Δεσπότου, ἔνθεν τούτῳ παριστάμενος καθικετεύεις αὐτὸν ἐκτενῶς ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Η ἀγιωτέρα γενομένη τῶν ἄνω δυνάμεων σὺ εἰ, Παρθέने Θεοτόκε, προστασία καὶ σκέπη τῶν σοὶ προτρεχόντων, Ἀχραντε· μὴ εὖν παρίδῃς ἡμᾶς ἐκτενῶς, αἰνὸν σοὶ προσάγοντας.

Ἄλλος. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ως ἔμπορος νουνεχῆς τῶν ἐπιγείων τὰ τερπνὰ ἤλευσας, πλοῦτον ποθῶν, ἐνδοξε, τὸν ἀληθινόν καὶ αἰδῖον.

Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς θεοφιλῶς δουλῶσας τῷ πνεύματι, σκεῦος ἐχρημάτισας καὶ λαμπρὸν δοχεῖον τοῦ Πνεύματος.

Εργάτης ὡς ἀληθῶς τῆς ἀρετῆς ἐδείχθης, Γεράσιμε, νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν ἄνω πρὸς Θεόν ἔχων ἄτρεπτον.

Θεοτοκίον.

Συντῆρει, Μήτηρ Θεοῦ, ἐξ ἐπηρείας τήνδε τὴν ποιμνην σου, ἥτις ἐν σοὶ πέποιθε, τῇ σῇ ἀρωγῇ καταφεύγουσα.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους, Θεοτόκε.

Αἰτησις μικρὰ καὶ τὰ Καθίσματα Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σῇ γαστρὶ.

Γεννητόρων τὸν πόθον ὑπεριδὼν καὶ Χριστὸν ἀγάπησας ὁλοσχερῶς, αὐτῷ ἠκολούθησας μέχρι τέλους, αἰοῖδιμε· τὸν γὰρ σταυρόν σου ἄρας ἐπ' ὤμων ἀνέδραμες εἰς ἀβάτους ἐρήμους, διάγων ὡς ἄσαρκος· ὅθεν καὶ πλουσίας ἀμοιβὰς τῶν σῶν πόνων ἐδέξω, Μακάριε, ἐκ χειρὸς τοῦ Κυρίου σου, Θεοφόρε Γεράσιμε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

Τὰς εὐχὰς σου σὺν δάκρυσιν ταπεινοῖς ἐτι ζῶν ἀναφέρων πρὸς τὸν Θεόν, ἀνυμέν λύεις, Ἐνδοξε, τὸν τῆς γῆς ὡς φιλόστοργος, μετὰ δὲ πότμον πάλιν ἐξάγεις τὸ γύναιον, τὸ ἐμπεσὸν εἰς φρέαρ, ὠθήσει τοῦ δαίμονος· ὅθεν τῶν θαυμάτων τὴν θεόπνευστον χάριν τοῖς πᾶσι πιστούμενος, ἐκτελεῖς τὰ τεράστια, δαιμονῶντας ἰώμενος, ἀσθενοῦντας ῥωννύμενος, θλίψεων λοιμοῦ καὶ δεινῶν τὴν σὴν Νῆσον πάντοτε ῥυόμενος, καὶ τοῖς θερμῶς προσιοῦσι τὰς αἰτήσεις δωρούμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Τὴν Βασίλισσαν πάντες δεῦτε πιστοί, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ ἐν φωναῖς μεγαλύνωμεν καὶ ὑμνοῦντες βοήσωμεν, ἡ τῆς χαρᾶς αἰτία,

Παρθένε Πανύμνητε, τοὺς τιμῶντάς σε σῶζε, καὶ σκέπε πρεσβείαις σου ἐκ πειρασμῶν παντοίων, καὶ νόσων, καὶ θλίψεων· ἔχεις γὰρ ὡς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ παρρησίαν οἰκτεῖρειν, βραβεύειν τε νοσημάτων τὴν ἱάσιν, διὰ τοῦτο βιωμέν σοι· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς εὐσεβῶς προσκυνοῦσι τὸν πανάγιον Τόκον σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Εν πνεύματι προβλέπων, Προφῆτα Ἀββακούμ, τὴν τοῦ Λόγου σάρκωσιν, ἐκήρυττες βοῶν· ἐν τῷ ἐγγίζειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάριον.

Παρθένε Παναγία, ἀμόλυντε σκηνή, μολυνθέντα πταισμασι καθάρισόν με νῦν, τῶν οἰκτιρμῶν σου ῥανίσι καθαρωτάταις, καὶ δός μοι χεῖρα βοηθείας, ἵνα κράζω, δόξα σοι, Ἀγνή Θεοδόξαστε.

Ναὸς ἡγιασμένος ἐδείχθης τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ οἰκήσαντος, Παρθένε, ὑπὲρ νοῦν, αὐτὸν δυσώπει, ἁμαρτιῶν ἡμᾶς ῥύπου ἀποκαθάραι, ὅπως οἶκος γνωρισθῶμεν καὶ κατοικητήριον Πνεύματος.

Ελέησόν με μόνη ἐλέους τὴν πηγὴν, Θεοτόκε, τέξασα καὶ λῦσον τὴν δεινὴν τῆς ψυχῆς μου νόσον καὶ πώρωσιν τῆς καρδίας, δακρύων ῥεῖθρα καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους θείαν δωρουμένη πρεσβείαις σου.

Νοήσας ὁ Προφήτης ἐν πνεύματι Θεοῦ ὅρος σε προέγραψε κατάσκιον, Ἀγνή· τοὺς ἐκτακέντας γὰρ φλογμῷ πολλῶν ἐγκλημάτων ἀποκαθαίρεις μεσιτείαις σου, Παρθένε, μόνη τῶν βροτῶν ἡ ἀνόρθωσις. Ἐξέστησαν ὁρῶσαι Ἀγγέλων στρατιαί, πῶς ὁ ἄθε-
Εώρητος μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς ἐκ σοῦ ὠράθη, Παρθένε Θεοτόκε, ὃν ἐκδησώπει σωτηρίας ἀξιῶσαι πάντας, τοὺς πιστῶς σε δοξάζοντας.

Ἄλλος. Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥέξης Ἰεσσαί.

Εφθασας Ἀγγέλων τὴν πληθύν, βιώσας ὑπὲρ ἄνθρωπον καὶ ἀριστεύσας ἐν γῇ ὡς ἄσαρκος· ἐδείχθης τοῖς Μονασταῖς θεῖον ὄντως ἔσοπτρον, πάσας λαμπηδόνas ἀποπέμπων τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, θείαις ἀγλαταῖς κοσμούμενος.

Ράβδος σου ἡ θεία καὶ σεπτὴ θαυμάτων πλήρης γέγονε, καὶ νοσημάτων πάντων ἐκάττοτε ἀπῆ-
 λαυνε τὰ δεινὰ πάθη καὶ οἰδήματα τῶν μετ' εὐλα-
 βείας προσπιπτόντων αὐτῇ, ἐξ εἰλικρινοῦς, Πάτερ Θεοφόρε, πόθου καὶ διαθέσεως.

Αγῶνας ἐνθέους ἐπὶ γῆς, Παμμάκαρ, ἐκτετέλε-
 κας, δικαιοσύνης νόμῳ ἐπόμενος, καὶ πόνων τὴν ἀμοιβὴν ἅπασαν καρπούμενος, τοὺς τῆς ἀρετῆς καρποὺς ἐδρέψω, καὶ ἐκομίσω ἐκεῖ τῶν θείων σου ἄλλων τὸν στέφανον.

Θεοτοκίον.

Αγίων Ἀγγέλων στρατιαὶ ὑμῆσαι οὐ δεδύνηται καὶ κατ' ἀξίαν ἐγκωμιάσαι σε, τοῦ πάντων Δημιουργοῦ Μητέρα τὴν ἄσπιλον· ὃν ὑπὲρ ἡμῶν ἀειδυσώπει, κινδύνων καὶ πειρασμῶν ἐλευθερωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἄλλως. Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα.

Οἱ ἐν πίστει προσιόντες θείῳ Τεμένει τῷ σῷ σε-
 πτῷ, Γεράσιμε Θεόληπτε, Μάκαρ, ῥῶσιν ἐκ ποικίλων παθῶν ἀφθόνως λαμβάνουσιν, ὕμνον εὐγνω-
 μόνως σοι ἄδοντες.

Οτὰ πάντα προγινώσκων τὴν σὴν καρδίαν εἰδῶς εὐθεῖαν, ὅλην κεκαυμένην τῷ φίλτρῳ, ἔρωτί τε τῷ πρὸς αὐτόν, ὡς λύχνον μονάζουσιν ἐδείξε, Γεράσιμε, λάμποντα.

Ως ὑψίκομον ὠράθης δένδρον, Παμμάκαρ, σοῖς ὀχε-
 τοῖς δακρύων ἀρδευόμενος, Πάτερ, τεραστίων, καρποὺς ἐκφέρων τοῖς χρήζουσι, πάντων τῶν δεινῶν ἐξαιρούμενος.

Θεοτοκίον.

Τὴν ὑπέραγνον Μητέρα σου εἰς πρεσβείαν σὺν τῷ σεπτῷ καὶ θείῳ ποιμένι Γερασίμῳ, ἅπαντας δούλους σου πιστοὺς, Οἰκτίρμον, δεχόμενος, ταύτην σου τὴν ποίμνην στερέωσον.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεϊαν βουλὴν.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ· ἄλλον γὰρ ἐκτὸς σοῦ Θεὸν οὐ γινώσκουμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζουμεν, ὅτι Θεὸς ζώντων καὶ τῶν νεκρῶν ὑπάρχεις.

Τροπάριον.

Τὰς κόρας τῆς καρδίας μου διάνοιξον, Ἀγνή, βλέπειν με τρανῶς τὴν θεϊαν λαμπρότητα καὶ τὴν σὴν δόξαν, τὴν ἀνέκφραστον, ὅπως ἐλέους τύχῳ καὶ αἰωνίου δόξης.

Πανάχραντε, ὡς τέξασα Σωτῆρα καὶ Θεόν, πρέσβευε ἐκ πάσης με θλίψεως καὶ νοσημάτων καὶ κακώσεως, σῶσον συντηρηθῆναι τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Δυσώπησον ὃν ἔτεκες, Παρθένε, ὑπὲρ νοῦν, σώζεσθαι τοὺς πίστει σοι κρίζοντας· Χαῖρε Παρθένε Παναμώμητε, χαῖρε εὐλογημένη, τοῦ Κόσμου προστασία.

Διάσωσόν με, Πάναγνε, κινδύνων χαλεπῶν, ἔγειρον παθῶν κοπρίας καὶ ῥῦσαι με αἰχμαλωσίας καὶ κακώσεως πονηρῶν δαιμόνων, τὸν σὸν ἀχρεῖον δοῦλον.

Βασίλισσαν Παρθένον σὲ κηρύττει ὁ Δαβίδ, ἄχραντε Ἀγνή, διὸ ἱκετεύω σε, τῆς Οὐρανίου Βασιλείας με ποίησον κληρονόμον, ἵνα σε μακαρίζω.

Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρῶν.

Σαρκὸς ἔξω, Πάτερ, ἐγένου αἰεὶ ἀρετὴν ἐξασκήσας τὴν αὐλὸν, καὶ βίον ἀνεπίληπτον τελέσας ἐμφανῶς· ὤθεν τοὺς ἐν τῷ Κόσμῳ τὰ σὰ ἐκμιμουμένους κατορθώματα θεῖα σκέπε, Θεόληπτε Γεράσιμε.

Τὴν σὴν πολιτείαν ἀνθρώπινος νοῦς ἐννοῆσαι, Θεόφρων, οὐκ ἴσχυσε, καὶ τρόπους τῶν ἀγώνων σου, τῶν θείων καὶ σεπτῶν, οὗςπερ ἐπολιτεύσω ἔτι ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων Θεῷ, τῷ πάντων βασιλεύοντι.

Ιδὼν σου τὸ πρᾶον ὁ πάντων Θεὸς καὶ ἡσύχιον, Πάτερ, καὶ ἄκακον, ἐδόξασεν, ἐτίμησε στεφάνοις ἀρετῶν, ἐνθεν περιχορεύεις οὐρανίοις παστᾶσιν ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων Θεῷ, τῷ πάντων βασιλεύοντι.

Θεοτοκίον.

Ο λόγος, Παρθένε, ἐκ σοῦ προελθὼν ἀπορρήτως, ἀφράστως ἐπέφανε, καὶ αὐθις σε κατέλιπεν Ἀγνήν καὶ καθαρὰν, ὥςπερ ἦς πρὸ τοῦ Τόκου καὶ ἐν Τόκῳ καὶ μᾶλλον μετὰ Τόκον, μένεις Ἀγία Ἀειπάρθενος.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ικέσιον δέησιν τῆς σῆς ποιμένης, Γεράσιμε ἐνδοξε, πολύτιμε προστάτα, πρόσχες, καὶ ῥῦσαι ἐκ πολεμίων ἐχθρῶν, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν εὐσπλαγχνον Θεὸν ἱεραῖς ἐντεύξεσι διασώζων ἀκλόνητον.

Αγέλην τὴν θείαν σου, ἣν ἐκ Θεοῦ πεπίστευσαι, ἐνδοξε Γεράσιμε, παμμάκαρ, φύλαττε ἀπήμονα ἐξ ἐχθρῶν δυσμενῶν, παντοίων τε ἄλλων δυσχερῶν, τὴν σεπτῶς ὑμνοῦσάν σε καὶ πιστῶς μεγαλύνουσαν.

Εόρτιον σήμερον ἐν τῇ ἀγία μνήμῃ σου πᾶσα ἡ πληθὺς αὐλῶν Νόων, δῆμος Ὀσίων καὶ τῶν Δικαίων ὁμοῦ, κροτεῖ σὺν ἡμῖν χαρμονικῶς, αἶνόν σοι προσάγοντες καὶ τῷ Κτίστῃ, Γεράσιμε.

Θεοτοκίον.

Χριστὸν ἡ κυήσασα, αὐτὸν ἡμῖν εὐέλαιον ποίησον ὥς Μητὴρ τοῦ ἐλέους, ἄφεςιν δοῦναι τῶν ἐπιτασμένων, Ἀγνή, καὶ θείας ἀξίωσον τρυφῆς τοὺς εἰς σὲ ἐλπίζοντας καὶ πρὸς σὲ καταφεύγοντας.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ῥδὴς. Ὁ Εἰρμός.

Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν ἐκμιμούμενος βοῶ, τὴν ζωὴν μου, Ἀγαθέ, ἐλευθέρωσον φθορᾶς καὶ σῶσόν με, Σωτὴρ τοῦ Κόσμου, κράζοντα δόξα σοι.

Τροπάριον.

Μολυνθέντα με πολλαῖς ἁμαρτίαις τὴν ψυχὴν, δυσωπῶ σε τὴν Ἀγνήν καὶ ἀμόλυντον Σκηνήν, ἀπόπλυνον παντοίου ρύπου, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Κυβερνήτης μοι γενοῦ, θαλαττεύοντι αἰεὶ ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ σῶσόν με, πρὸς σωτηρίας ὄρμον ἰθύνουσα.

Τρικυμῖαι λογισμῶν καὶ παθῶν ἐπαγωγαὶ καὶ βυθὸς ἁμαρτιῶν τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν χειμάζουσι, βοήθησόν μοι, Ἀγία Δέσποινα.

Μεγαλεῖά σοι, Ἀγνή, ἐποιήσατο Χριστός, ὃν ἰκέκτευε αἰεὶ, μεγαλύναι ἐπ' ἐμοὶ τὰ πλούσια αὐτοῦ ἐλέη, Θεοχαρίτωτε.

Τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ καλὴν ἐν γυναιξὶ δυσωπῶ σε ἐκτενῶς μὴ παρίδης με, Ἀγνή, ἀλλ' οἰκτερον, καὶ πάσης βλάβης σῶρον συντήρησον.

Ἄλλος. Σπλάγχνων Ἰωνᾶν.

Μέγα ἀληθῶς νεόδμητον ἔρεισμα ἐδόθης ἡμῖν, Θεῖε Γεράσιμε, Ἐκκλησία δὲ Ὁρθοδόξῳ ἐτέθης ὡς θεῖος πυρσός, διαλάμπων ἀενάως ἐν τοῖς θαύμασιν· οὕτω γὰρ ὁ πλουσιόδωρος βραβεύειν οἶδε τοὺς αὐτοῦ θεράποντας.

Ηρθης ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος αἰθέριον, Ἀγγέλοις συνὼν καὶ ἀγαλλόμενος, καὶ κατέλιπες Μοναζούσαις Σου Κόραις εὐλογίαν πατρικὴν, εἰρηνεύειν ταύτας καὶ τὴν μνήμην σου, Μάκαρ, ἐκτελεῖν σοι πάντοτε, ἵνα εὐραιοιεν χάριν καὶ ἔλεος.

Εδου σου εἰς γῆν τὸ σκῆνος, Θεόπνευστε, καὶ ἐν οὐρανοῖς τὸ θεῖον Πνεῦμά σου μεταβέβηκεν ἐκ φθορᾶς εἰς ἀθάνατον εὐκλειαν, καὶ Τριάδι τῇ Ἀγίᾳ νῦν παρίσταται, ἥπερ καὶ πρέσβευεις πάντοτε ὑπὲρ πάντων τῶν πίστει ὑμνούντων σε.

Θεοτοκίον.

Λάμψον ἐν ἐμοὶ τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Παρθένε Ἀγνή, ἀιμακάριστε καὶ Πανάμωμε, μεσιτείαις σὸν Υἱὸν ἰκέτευσον καὶ δυσώπησον αὐτόν, Θεοχαρίτωτε, δοῦναί μοι τελείαν ἄφεσιν τῶν κακῶν, εἰς αὐτὸν πα-
ρεπίκρανα.

Ἄλλος. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Ανωθεν παρὰ Θεοῦ τὴν χάριν δεξάμενος τοῦ ἐκτε-
λεῖν τὰς ἰάσεις, τοὺς πρὸς σέ ἐκ πίστεως προ-
σιόντας τε διασώζεις παντοίας βλάβης, Θεῖε Γεράσιμε.

Ημβλυνας τὰς τοῦ ἐχθροῦ ἐπάρσεις, Γεράσιμε, τὰς
τούτου παγίδας συνηλάσας, συμμαχία θεία
ἐνίσχυμένος, καὶ διέβης πρὸς γαληνοὺς λιμένας γη-
θόμενος.

Φύλαττε τοὺς σέ ὑμνοῦντας πόθῳ, Γεράσιμε, καὶ
τὴν σὴν μνήμην τελοῦντας, ἐπηρείας πάσης ἀπη-
λαγμένους, καὶ ἀξιόους τῆς οὐρανίου δόξης ποιήσον.

Θεοτοκίον.

Υψιστε, παμβασιλεῦ, Θεέ πολυέλεε, τῆς σῆς Μη-
τρὸς ἰκεσίαις καὶ τοῦ θείου δούλου σου Γερασί-
μου, ἡμᾶς πάντας σοὺς δούλους ρῦσαι πάσης κα-
κώτεως.

Καταβασία. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Αἵτησις μικρὰ καὶ εἷτα.

Τὸ Κοντάκιον Ἦχος γ'.

Ἡ Παρθένης σήμερον.

Εὐχαρίστοις ἅσμασι τῶν Κεφαλλήνων ἡ Νῆσος
προσκαλεῖται σήμερον τῶν Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη,
μέγιστον νεοφανέντα ἐγκωμιάσαι, καύχημα ὀρθοδο-
ξίας ἀναφανέντα, τὸν Γεράσιμον τὸν Θεῖον, τὸν ῥύστην
ταύτης ὁμοῦ καὶ πρόμαχον.

Ἔτερον * ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Μοναστριῶν, τῶν ἀσκουμένων πανσέμνως ἐν τῇ
μονῇ τῶν Ὁμαλῶν, αἱ χορεῖαι χαρμονικῶς ἀγάλλ-
ονται, Γεράσιμε, σήμερον τὴν μνήμην σου ἐκτελοῦσαι
προφρόνως, ἃς ταῖς σαῖς δεήσεσι τῶν βελῶν τοῦ βε-
λῖαρ ἀτρώτους τήρει πάσας, καὶ ὁδοὺς ἀεὶ εὐθείας βα-
δίζειν ἐνίσχυσον.

Ἔτερον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εγκρατεία, Ὅσιε, τὸν νοῦν καθάρας, καὶ ἀγνοία
σώματος καταλαμπρύνας τὴν ψυχὴν, ἀνεπτε-
ρώθης πρὸς ἄληκτον καὶ θεῖαν δόξαν Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Σέ, τὸν ἐπὶ γῆς νεοφανέντα ἀστέρα καὶ βίῳ ἀγ-
γελικῷ παραδόξως πολιτευσάμενον, καὶ ταῖς
φεγγυόδοις τῶν θαμάτων ἀκτίσι τηλαυγῶς ἀναλάμ-
ψαντα, καὶ σεπτὸν δοχεῖον τοῦ Πνεύματος χρηματί-

* Σ. Ε. Ὅρα ὑποσημείωσιν ἐν σελ. 94.

σαντα, καὶ τῷ νοητῷ στερεώματι τῆς Ἐκκλησίας τε-
θέντα, καὶ πᾶσιν ἀφθόνως τὰ ἰάματα ἀναβλύζοντα,
στέμμασιν εὐφημιῶν ἀναδύομεν, καὶ ἀνυμνοῦντες κρά-
ζομεν· τὴν Μοῦνην καὶ τὴν Νῆτόν σου, Ἄγιε, περι-
σώζε ἅει ταῖς πρεσβείαις σου παντός κινδύνου ἀπή-
μονας· σὲ γὰρ καὶ φρουρόν καὶ φύλακα καὶ προστά-
την θερμότατον κέκτηνται, καὶ τὸ θεῖόν σου Σκῆνος σέ-
βουσαι πόθῳ, τὸ θαυματόδρυτον, ἀκαταπαύστως βοῶσί
σοι· Χαίροις τὸ ἡμῶν καύχημα, Ὅσιε, ὁ ἀναπτρω-
θεὶς πρὸς τὴν ἄληκτον καὶ θείαν δόξαν Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν.

Τῇ εἰκοστῇ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου μνηεὶν ποιούμεθα τῆς ἀνα-
κομιδῆς τοῦ χαριτοβρύτου Λειψάνου τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου
Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου, τοῦ ἐν τῇ Νήσῳ Κεφαλληνίᾳ διαλάμ-
ψαντος.

Στίχ. Γεράσιμος κάλλιστον ἦρατο κλέος.

Ἐκ τῆς ἀνωθεν ἀγλαῆς εὐκοσμίας.

Ἐκτὴ πιννυτὸς ἔκθανε φῶς δεκάτῃ Γεράσιμος.

Ἄλλοι.

Γέρας γεραρὸν καὶ ἄγῃρον παρέχει.

Γερασίμῳ νέῳ τε Χριστὸς ἐν πόλῳ

Ἦρατο Γεράσιμος γέρας ἀφθιτον ἐν Παραδείσῳ.

Τὸν βίον τοῦ ἁγίου εὕρισκει ὁ ἀναγνώστης ἐν ἀρχῇ τῆς πα-
ρούσης βίβλου.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδάς σου, Σωτήρ, οὐχ ἥφατο
οὐδὲ παρηνώχλησε τὸ πῦρ, τότε οἱ τρεῖς, ὡς ἐξ
ἐνὸς στόματος, ὕμνουν καὶ εὐλόγουν λέγοντες· εὐλο-
γητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάριον.

Τὴν μιανθεῖσαν, Ἀχραντε, ψυχὴν ἀγίασον πάντοτε
τῶν δούλων σου, Ἀγνή, καὶ τοῦ νοὸς δεινὰς αἰχ-
μαλωσίας καὶ καρδίας πώρωσιν, καὶ τῶν δαιμόνων
ὁρμὰς τάχος ἀφάνισον.

Νενεκρωμένον πάθει σαρκὸς, Πανάμωμε, ζώωσον
τὸν νοῦν μου, καὶ Θεῷ τὰ ἀρεστὰ ἐπιτελεῖν ἐνί-
σχυσόν με, ἵνα μεγαλύνω σε καὶ δοξάζω ἅει τὴν ἀγα-
θότητά σου.

Νέκρωσόν μου, Δέσποινα Ἀγνή, τὰ τῆς σαρκὸς
πάθη, καὶ ψυχῆς μου ταπεινῆς ῥύπον δεινὸν
ἐναποσμήχευσα, Παρθένε, καὶ λογοθεσίῳ με τῶν ἀο-
ράτων ἐχθρῶν ῥῦσαι καὶ σῶσόν με.

Σοί, Παναγία, Ἀχραντε, Ἀγνή, οἱ δοῦλοί σου
πάντοτε, ἡμέρας καὶ νυκτὸς προσπίπτομεν συντε-
τριμμένη διανοίᾳ, δυσωποῦντες λύτρωσιν ἀμαρτημά-
των εὐρεῖν ἡμᾶς ταῖς σαῖς προσευχαῖς.

Ῥῦσαι γεένης, Δέσποινα, τὸν δοῦλόν σου, ῥῦσαι κα-
ταδίκης με φρικτῆς τοῦ σοῦ Υἱοῦ, ῥῦσαι κολά-
σεως ἀπάσης ἐμέ τὸν κατάκριτον, ἐκδυσωποῦσα Θεόν
τὸν ὑπεράγαθον.

Ἄλλος. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες.

Νηφάλιος καὶ φρόνιμος ἐγένου, Θεοφόρε, πρὸς Θεόν
πτερούμενος, θείαις ἐμπρέπων καλλοναῖς, μὴ
πτοούμενος παγίδας ἀνεβόας, Μάκαρ, τοῦ ἀλάστορος,
ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ανέβης εἰς ὕψος προτιμήσας τῶν ἐνύλων καὶ γηίνων, πάνσοφε, τὰ δι' αἰῶνος ἀγαθὰ καὶ τὴν ἀρρήτον τερπνότητα, ἀνεβόας ψάλλων, Ἄγιε, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Στενὴν καὶ τεθλιμμένην διοδεύσας τρίβον, Ὅσιε, τὴν λείαν εὖρες καὶ φαιδράν, τὴν ἀνάγουσαν εἰς ὕψος μετάρσιον καὶ βοῶν ὀλοφύχως τῷ Δεσπότη σου, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ γλώσση καὶ καρδίᾳ σοι προσφέρω τὴν ὥδην, Θεοπέσιε, τὴν ταπεινὴν τε καὶ οἰκτρὰν, καὶ θερμῶς ταύτην ὑπόδεξαι· καὶ Χριστὸν ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ δυσώπησον τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι, Θεοφόρε.

Θεοτοκίον.

Φιλάγαθε, Παρθένε Θεοτόκε, τὴν ψυχὴν μου, κεκωμμένην πάθεσι, σῶσον καὶ ἴασαι αὐτὴν μεσιτείαις εὐπροσδέκτοις σου, καὶ ἐκ πάσης ἀμαρτίας ἐκπλυνον ἢ τὸν Θεὸν ἀσπόμενος συλλαβοῦσα.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Τοῖς κροτάφοις σου ἀνάπαυσιν οὐκ ἔδωκας, Πάτερ Γεράσιμε, οὐδὲ τοῖς σοῖς νυσταγμὲν βλεφάροις, Μακάριε, οὐ σαρκὸς ἀνεσιν, καταγώγιον ἕως σαυτὸν ἐτέλεσας τῆς Τριάδος, Θεοφόρε.

Τοὺς ἀγῶνας, οὗσπερ ἔτλης, ἔτι ζῶν μετὰ σαρκός, Γεράσιμε, οὐκ ἐξαρκεῖ ἀνθρωπίνῃ γλῶσσαι προσφθέγγεσθαι, δι' ὧν σοι Κύριος εἰς ἀντάμειψιν χάριν θαυμάτων δέδωκεν, ἰατροῦν πᾶσαν νόσον.

Ακεσώδυνον τὸ σῶμά σου τὸ πάνσεπτον Θεὸς ἀνέδειξε, διατηρήσας αὐτὸ ἀκέραιον, ἀφθορον, Πάτερ Γεράσιμε, τοῖς ὁρώσιν εὐωδίαν βλύζον ἀρρητον καὶ διῶκον πᾶσαν ἀσθένειαν.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε, τὸν ὕμνον ἡμῶν πρόσδεξαι, ὃν σοι προσάγομεν, καὶ ῥῦται πάσης ὀργῆς, λοιμοῦ τε, κακώσεως, πέρρωθεν βάλλουσα τὴν δαιμόνιον πληθύν τῆς θείας ποιμένης σου, εὐλαβῶς σε ἀνυμνούσης.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Ον φρίττουσιν Ἀγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαὶ ὡς Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, δοξάσατε Παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάριον.

Σαρκοῦται ὁ ἄσαρκος ἐκ σοῦ θεοπρεπῶς, ὃν αἰτῆσαι, Πάναγνε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς ψυχῆς θανατῶσαι καὶ ζωῶσαι αὐτήν, νεκρωθεῖσαν πάλαι κακίστη ἀμαρτία.

Ιάσω τὸ σύντριμμα Ἀδάμ τοῦ χοῖκου, Σωτῆρα κυήσασα, Πανάχραντε, Θεόν· Αὐτὸν ἐκδυσώπει, τὰς πληγὰς τῆς ἐμῆς ψυχῆς θεραπεῦσαι, ἀνίατα νοσούσης.

Ανάστησον κείμενον εἰς βάθη με κακῶν, τοὺς νῦν πολεμοῦντάς με πολέμησον ἐχθρούς, τρωθεῖσαν ἀτόποις ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, Ἀγνή, μὴ παρίδης, ἀλλ' εἰκτεiron καὶ σῶσον.

Ιάτρευσον, Ἀχραντε, τὰ πάθη τῆς ἐμῆς καρδίας, Κυήσασα τὸν πάντων Ἰατρόν, καὶ τῆς τῶν Δικαίων δεῖξον μέτοχον, Παρθένε, μερίδος, Χριστὸν ἐκδυσωποῦσα.

Ως κρίνον κοιλάσι σε σοῦ βίου εὐρηκῶς, ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν ὁ πάντων φυτουργός, ὁσμάϊς ἐναρέτοις καὶ σεμνότητος νῦν κατευοδιάζων ἡμᾶς, Θεογεννήτωρ.

Ἄλλος. Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοδόλος.

Ηστραψεν ἡ φαεινὴ σου, Πάτερ, μνήμη, ἀπαυγάζουσα τοῖς ἐν τῷ Κόσμῳ φωτισμὸν καὶ ἔλεος πᾶσι χριστιανοῖς, παρρησία σου, Παμμάκαρ, εὐπροσδέκτῳ αἰεὶ διὸ ἀνυμνοῦντές σου τὴν μνήμην Θεὸν σέβουμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τάγματα καὶ σύστημα ἀζύγων, Ἱερέων, Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν τοὺς ἰδρωτάς, Ὅσιε, καὶ καμάτους ἐπὶ τῆς γῆς, οὗς ὑπέστης, καθορῶντα, σέ τιμῶσιν αἰεὶ διὸ ἀνυμνοῦντές σε κραυγάζομεν, εὐλογεῖτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον καὶ ὑπερυψοῦτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ηκει σου ἡ πάνσεπτος καὶ θεία μνήμη τοῦ τιμίου σου θείου Λειψάνου, συγκαλοῦσα ἅπαντας εἰς ἐστίαν πνευματικὴν καὶ θαυμάτων προσπηγάζουσα

ἐνέργειαν διὸ εὐφροσύνως σε γεραίρομεν, εὐλογοῦντες τοὺς ἀγῶνάς σου, θαυμάσιε, καὶ ὑπερυψοῦντες αὐτοὺς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σέσωσται ἡ πεπτωκυῖα πάλαι φύσις τῶν ἀνθρώπων διὰ σοῦ, Παρθένε, καὶ Θεῷ διήλλακται τῷ σεπτῷ σου Τοκετῷ, καὶ τὰ κάτω σὺν τοῖς ἄνω ἀναμίγνυνται διὸ ἀνυμνοῦντές σε δοξάζομεν, τὴν Μητέρα τοῦ Δεσπότου καὶ Πανύμνητον, καὶ ὑπερυψοῦμέν σε πάντες εἰς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμένῳ.

Ολον σου τὸν βίον διανύσας ἐν κόποις καὶ κακουχίαις ταῖς τοῦ σώματος, εὗρες τὴν αἰώνιον, ὄντως πανευφρόσυνον ἐν Οὐρανοῖς ἀπόλαυσιν, Ἀγγέλους σύσκηνος καὶ πάντων τῶν Ὁσίων τοῖς δήμοις, συνδοξάζων τούτοις Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ισον σου τὸν δρόμον ἐκτελέσας Ὅσιος καὶ Ἱεράρχαις καὶ δικαίοις τε, ἴσον καὶ τὸν στέφανον πρὸς Χριστοῦ ἀπειλήφας ἐν Οὐρανοῖς, ἐπάξιον τῆς σῆς ἀσκήσεως, συγχαίρων, συνυμνῶν τὴν Τριάδα, ἣν καθικετεύων ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ.

Ωσπερ σου τὸ σῶμα διασώσας ἀμόλυντον ἡδονῆς, Θεῖε Γεράσιμε, οὕτω καὶ ἠφθάρτισε, σώσας τε ἀκέραιον, εὐωδιάσας Κύριος καὶ ἀπειργάσατο νοσοῦσιν ἀμισθὶ ἰατρεῖον, πᾶσι προσιοῦσιν αὐτῷ μετ' εὐλαβείας.

Θεοτοκίον.

Αχραντε, Παρθένε Θεοτόκε, πάντων ἀμαρτωλῶν τὸ καταφύγιον καὶ τὸ ἰλαστήριον, τοὺς εἰς σὲ προστρέχοντας μετ' εὐλαβείας ἅπαντας καὶ σοὶ κραυγάζοντας, ἀσπόρως ὡς Χριστὸν τετοκυῖα, τοῦτον ὕσωποῦσα ὑπὲρ αὐτῶν μὴ παύσῃ.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Καὶ ψάλλεται ἡ Θ'. ᾠδὴ.

Ὁ Εἰρμός.

Τὴν φωτοφόρον Νεφέλην, ἐν ἣ ὁ πάντων Δεσπότης ὡς ὑετός ἐξ οὐρανοῦ ἐπὶ πόκον κατῆλθε· καὶ ἐσαρκώθη δι' ἡμᾶς, γεινόμενος ἄνθρωπος ὁ ἀναρχος, μεγαλύνομεν πάντες, ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀγνήν.

Τροπάριον.

Φιλαμαρτήμων ὑπάρχων ἐν ἀμελείᾳ διάγω καὶ τὸ Κριτήριο, Ἀγνή, τὸ ἀδέκαστον τρέμω, ἐν ᾧ με τήρησον ταῖς σαῖς Ἀγίαις δεήσεσι, Θεόνυμφε, ἀκατάκριτον, ὅπως ὡς προστάτην μακαρίζω σε ἀεὶ.

Φρίττω τὸ Βῆμα, Παρθένε, καὶ τὸ ἀλάθητον ὄμμα τοῦ σοῦ Υἱοῦ, πράξεις αἰσχροῦς ἐπὶ γῆς ἐκτελέσας, καὶ διὰ τοῦτό σοι βοῶ, πανεύσπλαγχνε Δέσποινα, βοήθει μοι καὶ τῆς τότε ἀνάγκης ἐξελοῦ με καὶ διάσωσόν, Ἀγνή.

Ως φοβερὰ ἡ ἡμέρα τῆς ἐξετάσιως, Κόρη, ὡς ἡ ἀπόφασις φρικτὴ, ὡς δεινὴ ἡ αἰσχὺν, τίς ὑποστήσεται λοιπόν; Πανάχραντε Δέσποινα, ἐλέησον τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ πρὸ τέλους δός μοι ἄφεσιν Ἀγνή.

Φῶς ἡ τεκοῦσα τὸ θεῖον, ἐσκοτισμένον με πάσαις ταῖς προσδόλαις τοῦ πονηροῦ καὶ κακίαις ἀπάσαις καὶ παροργίζοντα Θεόν, Πανάμωμε, φώτισον, ὁδηγοῦσα πρὸς καλὰς ἐργασίας, ὡς αἰτία οὐτα πάντων τῶν καλῶν.

Φωτιστικαῖς λαμπηδόσι τοῦ ἀνατείλαντος Λόγου ἐκ τῆς Ἀγίας σου γαστροῦ, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ καταυγάσαντος τῆς γῆς τὰ πέρατα, φώτισον τὴν ψυχὴν μου, ἡδονῶν ἀμαυρώσει σκοτισθεῖσαν, ἵνα πίστει σε ὁμνῶ.

Ἄλλος. Μυστήριον ξένον.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν νεοφανέντα Γεράσιμον τὸν θεῖον.

Νεότητος ἄνθρωπος καὶ κάλλος ἐμάραντας, τῆς σαρκός, Πανόλβιε, τὰς ἀτάκτους ἀναπαύσεις καὶ κινήσεις ὑπεριδὼν, ἐν οἷς ἐλαμπρύνῃ σου ὁ νοῦς πρὸς Θεὸν καὶ ἡ ψυχὴ, δι' ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Μεγάλυνον ψυχὴν μου τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις ὄυστην καὶ προστάτην, Γεράσιμον τὸν θεῖον.

Εξαίσιον βίον ὁρῶσαι σοι Πάτερ, αἱ καλῶς ἀσκούμεναι Μονάζουσαι ἀπεθαύμασάν σε ἐξιστάμεναι ἀφ' ὧν, ὥσπερ τις αἰθέριος, ἀπέπτῃς εὐκλεῶς, Θεὸν γεραίρων τὸν παντάνακτα.

*Μεγάλυνον ψυχή μου τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ καύχημα
τὸ μέγα, Γεράσιμον τὸν θεῖον.*

Ολόφωτον αἶγλην λαβὼν καὶ ἀθάνατον ἐκ Θεοῦ,
Θεόληπτε, ἀπεφάνθης ζῶν καὶ μετὰ τέλος θαυ-
μάτων ὑπουργός, ἐν εἰς ὑπὲρ πάντων ἰκέτευσον Θεόν,
τὸν ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ σε καταστέψαντα.

*Μεγάλυνον ψυχή μου τῆς Ὁρθοδοξίας τὸ καύχημα
τὸ μέγα, Γεράσιμον τὸν θεῖον.*

Ναὸν καθαρὸν Θεός σε εὐράμενος μεγάλως ἐδό-
ξασε, καὶ χαρισμάτων χάριν ἐπλούτισε καὶ
ἐστεφάνωσεν, ἐν ᾧ μισιτεύεις τοῦτον ἐκτενῶς, κατα-
πεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

*Μεγάλυνον ψυχή μου τὴν τιμιωτέραν
καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν ἄνω στρατευμάτων.*

Απέρρητον τόκον ἐρῶ καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὴν
Μήτηρ σου, Θρόνον Χερουδικὸν τὴν Νηδύν σου,
Παρθένε Μαρία, ἐν ᾗ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος, Χριστὸς
ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἄλλος. Ἄπας γηγενῆς σκιρτάτω.

*Μεγάλυνον ψυχή μου τὸν λάτριν τῆς Τριάδος,
Ὁρθοδοξίας κλέος, Γεράσιμον τὸν θεῖον.*

Νεῦσον πρὸς ἡμᾶς πιστῶς ἀθροισθέντας τῷ σῶ
Ναῶ, καὶ προσφάδοντας ἐν πίστει καὶ πόθῳ
σορόν σου τὴν θείαν, Μάκαρ Γεράσιμε, καὶ ἐξ αὐτῆς

παντὸς κακοῦ ῥῶσιν λαμβάνοντας, ταῖς λιταῖς σου
ταῖς σεπταῖς πρὸς Κύριον, ἅς προσφέωον μὴ παύσῃ
δεόμεθα.

*Μεγάλυνον ψυχή μου τὸν λάτριν τῆς Τριάδος,
Ὁρθοδοξίας κλέος, Γεράσιμον τὸν θεῖον.*

Νάουσαν πηγὴν σορόν σου, Γεράσιμε, Χριστὸς
ἀνέδειξεν, ἥνπερ καὶ ἠφθάρτησεν εἰς δεῖξιν ὄντως
λαμπρὰν ὁρώντων σε, τῶν ἱαμάτων χάριν τοῖς πά-
σχουσι βλύζουσας, καὶ δαιμόνων φάλαγγας ἐλαύ-
νουσας ἐξ ἀνθρώπων, πιστῶς προσιόντων σοι.

*Μεγάλυνον ψυχή μου τῆς Τρισυποστάτου
καὶ ἀδιαιρέτου Θεότητος τὸ Κράτος.*

Δόξα.

Ηὔγασαν φαιδρῶς, καθάπερ ὁ ἥλιος, θεῖοι ἀγῶ-
νές σου καὶ τὰ κατορθώματα, ἅπερ εἰργάσω,
Πάτερ Γεράσιμε, δι' ὧν Χριστὸς ἀμοίβων σε λαμπρῶς
ἐδόξασε σὺν Ἀγίοις, ὃνπερ καὶ δυσώπησον ὑπὲρ
ἡμῶν τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

*Μεγάλυνον ψυχὴν μου τὴν λυτρωσαμένην
ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρης.*

Καὶ νῦν.

Σὺ ὡς ἀληθῶς δοχεῖον τοῦ πνεύματος ἐδείχθης,
Δέσποινα· ὃν γὰρ Οὐρανὸς καὶ γῆ χωρῆσαι ὅλως
Θεὸν οὐ δύνανται, ἐν σῇ γαστρὶ ἐχώρησας, ὃν ἐξευ-
μένισον Γερασίου καὶ ταῖς σαῖς δεήσεσιν ὑπὲρ ἡμῶν,
τῶν πιστῶς ἀνυμνούντων σε.

Καταβασία. Ἄπας γηγενὴς σκιρτάτω.
Ἐξαποστειλάριον. Ἐν Πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Εν ἀρετῇ διέπρεψας καὶ ἀσκήσει, Παμμάκαρ, ση-
μαιοφόρος γέγονας καὶ λαμπρὸς ὑπηρέτης Χρι-
στοῦ τοῦ παμδασιλέως καὶ Θεοῦ τῶν ἀπάντων, ᾧ
καὶ πρεσβεύεις, Θεόφρων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δού-
λων, τῶν ἐκ πάθου τὴν σεπτὴν θείαν σου μνῆμην
τελούντων.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Προστάτην σε θερμότατον Κεφαλληνία κέκτηται,
φρουρόντε, φύλακα, ρύστην· διὸ λαμπρῶς τὴν
σὴν μνῆμην πανηγυρίζει κράζουσα, αἰεὶ σκέπε τὴν
Νῆτόν σου καὶ φύλαττε ἀπήμονα λοιμοῦ, λιμοῦ καὶ
κινδύνων, Γεράσιμε Θεοφόρε.

Ἔτερον ὁμοιον *

Κεφαλληνία, Ζάκυνθος, Πελοποννήσου Τρίκκη τε
καὶ Ὀμαλῶν Μονὴ θεία, λαμπρῶς τὴν σὴν
ἐκτελοῦσι πανήγυριν, Γεράσιμε, ἅς σκέπε σαῖς δεή-
σεσι καὶ τῶν ἐφόδων φύλαττε τῶν ἀπογόνων τῆς
Ἀγαρ ἀπήμονας εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Μαρία καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς
ἀχωρήτου Τριάδος δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ᾧ
Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ
Πανάγιον ἐπισκιάσαν σοι, Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

* Σ. Ε. Ὅρα ὑποσημείωσιν ἐν σελ. 94.

Εἰς τοὺς Αἵνους. Ἰστώμεν Στίχ. δ'.
Καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος πλ. δ'.
Τὶ ὑμᾶς καλέσωμεν, Ἀγιοι.

Τί σε νῦν προσεῖπω, Θχυμάσι· ὁδηγὸν τῆς εὐ-
σεβείας, ἀρετῆς ὑπογραμμόν· Ἀσκητὴν, ὅτι γεν-
ναίως παρετάξω τοὺς ἐχθρούς· Προφήτην, ὅτι προῦλε-
γες τὰ μέλλοντα· Ἀλείπτην, ὅτι πᾶσιν ἐχορήγησας
πολλὰ σου τὰ κατορθώματα καὶ μείζονα τὰ χαρί-
σματα· ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε ὀνομάσω, Γεράσιμε· χορηγὸν τοῖς ἐνδεέσι
καὶ προστάτην ὁρφανῶν, καὶ διδάσκαλον παν-
τοίων νοσημάτων εὐσεβῶν· καὶ πέλεκυν ἐκκόπτοντα
ζιζάνια τῆς πλάνης καὶ ἀπάτης τῶν αἱρέσεων· πολλὰ
σου τὰ προτερήματα καὶ ἄξια τὰ χαρίσματα· ἰκέ-
τευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν προσφθέγξομαι, Ὅσιε· Οὐρανόν, ὅτι ἡρ-
δεύτω πᾶσαν ἄγονον ψυχὴν· ναμάτων ζωηρόντων
πηγὴν ἄφθονον, καὶ κῆπον εὐωδέστατον καὶ πάγκα-
λον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς χάριτος, ἥ ἐκ Θεοῦ πιστῶς
εἵληφας· ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τί σε νῦν καλέσω, Γεράσιμε· εὐφροσύνην Μονα-
στῶν καὶ γλυκασμόν Μοναζουσῶν, μεσιτείαν εὐ-
σεβῶν καὶ ἱερέων καλλονήν· φωστῆρα, νοητὸν φῶς
ἀπαστράπτοντα· κρατῆρα, θεῖα νάματα προχέοντα τῆς
πολιτείας σου, Ἀγιε, ὑπέρλαμπρε καὶ θεόπνευστε·
ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τάδε λέγει ὁ Ἀβθὰς πρὸς τὰς Μοναστρίας· τεκνία, εἰρηνεύετε ἐν ἑαυταῖς καὶ μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονῆτε, ἀλλὰ ταπεινώσατε ἑαυτὰς διὰ τὸν ταπεινῶσαντα ἑαυτὴν δι' ἡμᾶς μέχρι καὶ δούλου μορφῆς Κύριον· αὐτὸς γὰρ ἔφη ταπεινοῖς διδόναι χάριν· μνησθήτε ὅτι τὰ τοῦ Κόσμου ἀποταξάμεναι Χριστῷ συνετάχθητε, τῷ ὡραίῳ κάλλει παρὰ πάντας βροτούς, τῷ καὶ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ ἐπαγγειλαμένῳ τοῖς σταυρώσασιν ἑαυτοὺς σὺν τοῖς παθήμασι, καὶ ὀπίσω αὐτοῦ ἐπομένοις ἐν ἀληθείᾳ· γρηγορεῖτε σὺν προσευχόμεναι ἐκφυγεῖν τὰς πάγας καὶ θήρατρα τοῦ ψυχοφθόρου, ἐξ ὧν αὐτὸς φυλάξει ὑμᾶς ὡς φιλόανθρωπος, παρέχων ὑμῖν ἰλασμὸν ἁμαρτιῶν δι' ἑμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξι.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ πρώτου Κανόνος τοῦ Ἀγίου ᾠδὴ γ'. εἰς τέσσαρα, καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου ᾠδὴ ε'. εἰς τέσσαρα.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ζήτηι εἰς τὴν Λειτουργίαν τοῦ Ἀγίου Σάββα. Κοινωνικὸν εἰς Μνημόσυνον αἰώνιον.

ΥΜΝΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Ψαλλόμενος ἐν ταῖς ἀγρυπνίαις τῶν ἑορτῶν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου, καὶ ἐν ταῖς λιταναίαις τοῦ σεπτοῦ Λειψάνου Του.

Μακαρίζομέν σε, Μοναστῶν τὴν τερπνὴν καλλονήν, ὦ Θεοφόρε Γεράσιμε, καταστέφοντες τὴν μνήμην σου ᾠδαῖς.

Μακάριοι ἄμωμοι ἐν ὁδῷ οἱ πορευόμενοι.

Μακαρίζομέν σε, Ἀσκητῶν τὴν λαμπράν καὶ ὀλόφωτον στολὴν χρηματίσαντα, σοῦ δοξάζοντες τὰς θείας ἀρετάς.

Οὐ γὰρ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν ἐν ταῖς ὁδοῖς.

Μακαρίζομέν σε, Ἱερέων παιδρὸν καὶ θεόδοτον τοῖς πέρασι καύχημα, τοὺς ἀγῶνάς σου γεραίροντες πιστῶς.

Σὺ ἐνετείλω τὰς ἐντολάς σου τοῦ φυλάξασθαι σφόδρα.

Μακαρίζομέν σε, Ἐκκλησίας Χριστοῦ τὸν φωστῆρα τὸν νεόλεκτον, Ὅσιε, καὶ νεόδοτον θησαύρισμα πιστῶν.

Ὅφελον κατευθυνθείησαν οἱ ὁδοί μου
τοῦ φυλάξασθαι.

Παιδιόθεν, Μάκαρ, ἀνετέθης Θεῷ, καὶ τὸ τάλαν-
τον αὐξήσας τῆς χάριτος ἐδοξάσθης παρ' αὐτοῦ
πανευκλεῶς.

Τα δικαιώματά σου φυλάξω, μὴ με ἐγκαταλείπης.

Τὰ σεπτὰ σου, Πάτερ, καὶ λαμπρὰ ὥσπερ φῶς,
κατορθώματα πιστοῖς ἐπιστώθησαν ἐν σπηλαίοις
καὶ ἐρήμοις ἀληθῶς.

Ἐν τίνι κατορθώσει νεώτερος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ;

Παύρησιαν ἔχων πρὸς Θεὸν ἀληθῶς, μὴ ἐλλείπης
ἱκετεύειν, Γεράσιμε, λυτρωθῆναι συμφορῶν τῶν
νῦν ἡμᾶς.

Ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου ἐξεζήτησά σε, μὴ ἀπόσῃ με.

Πολιτείας ὠφθης ἱσαγγέλου φωστήρ, ἀπαθείας τὴν
στολὴν ἐνδυσάμενος, ὥς γὰρ ἄσαρκος ἐβίωσας
ἐν γῇ.

Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυψα τὰ λόγια σου.

Καὶ νηστείαις, Μάκαρ, καὶ παννύχοις εὐχαῖς, καὶ
ἀγνείᾳ, καὶ καρδίας εὐθύτητι, εὐηρέστησας παν-
σόφως τῷ Θεῷ.

Ἐν τοῖς χείλεσί μου ἐξήγγειλα πάντα τὰ κρέματα.

Τῆς ψυχῆς κοσμήσας τὴν λαμπάδα φαιδρῶς, ταῖς
ἐνθέοις ἀρεταῖς κατηξίωσαι τοῦ Νυμφίου τῆς
χαρᾶς ἀπολαβεῖν.

Ἐν τῇ ὁδῷ τῶν μαρτυρίων σου ἐτέρφθην
ὥς ἐπὶ παντί.

Εἰ καὶ τάφῳ, Μάκαρ, κατετέθῃ τὸ σὸν ἀκραιφνέ-
στατον καὶ Ἅγιον Σῶμά σου, ἀλλὰ ζῇ καὶ τὰς
ἰάσεις χορηγεῖ.

Ἐν τοῖς δικαίωμασί σου μελετήσω, οὐκ ἐπιλήσομαι.

Τῶν Ἀγγέλων ὄντως μιμητὴς γεγονώς, σὺν αὐ-
τοῖς νῦν ἐπαγέλλῃ γηθόμενος, θείαν δόξαν ἐπο-
πτεύων τηλαυγῶς.

Ἀποκάλυψον τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ κατανοήσω.

Εὐφροσύνης πάσης ἐμπλησον τοὺς πιστῶς προ-
σιόντας τῇ σοφῷ σου, Γεράσιμε, καὶ τιμῶντάς
σου τὴν ἐνδοξὸν ταφὴν.

Κλένον τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ μαρτύριά σου.

Ως ἐρρύσω, Μάκαρ, τὴν σὴν Νῆσον ἀεὶ συμφορῶν
καὶ πειρασμῶν καὶ ἐκ θλίψεων, οὕτω πρόφθα-
σον ἐν τάχει καὶ τανῦν.

Ἀπόστρεψον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ μὴ ἰδεῖν
ματαιότητα.

Ολοτρόπως, Πάτερ, ἀνετέθης Χριστῷ, καὶ Ἀγγέ-
λων πολιτείαν ἐν σώματι σὺ μετήλθες, ὦ Γε-
ράσιμε σοφέ.

Καὶ ἔλθοι ἐπ' ἐμέ τὸ ἔλεός σου, Κύριε.

Σὺν Ἀγγέλοις, Μάκαρ, νῦν αὐλίζῃ σαφῶς καὶ Ὅσιων καὶ δικαίων τῆς τάγμασιν ὥς ἐκεῖνοι γὰρ ἐβίωσας ἐν γῇ.

Καὶ ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον Βασιλέων.

Σπεῦσον νῦν, παμμάκαρ, μὴ ἐκλείπῃς ἡμᾶς, σοὺς ἱκέτας, ἀλλὰ τάχος, Γεράσιμε, σὺ ἐξάρπασον ἡμᾶς τῆς νῦν φθορᾶς.

Ἄθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἁμαρτωλῶν τῶν ἐγκαταλιμπανόντων.

Ησὴ Νῆτος, Πάτερ, σοὶ προστρέχει τανῦν, δεομένη καὶ θερμῶς ἱκετεύει σε, λυτρωθῆναι διὰ σοῦ τῶν συμφορῶν.

Μεσονύκτιον ἐξηγειρόμην τοῦ ἐξομολογεῖσθαί σοι.

Δέσιν Κυρίῳ ἐπικάμφθητι νῦν τοῦ προσάξαι δι' ἡμᾶς, ὦ Γεράσιμε, ὅπως ῥύσῃται ἡμᾶς τῶν νῦν κακῶν.

Τοῦ ἐλέους σου, Κύριε, πλήρης ἡ γῆ.

Πρόφθασον καὶ σῶτον καταιγίδος ἡμᾶς, τῆς νῦν ἀπειλούσης, Γεράσιμε, τοὺς προσφεύγοντας τῇ σκέπῃ σου θερμῶς.

Ἀγαθόν μοι ὅτι ἐταπείνωσάς με, ὅπως ἂν μάθω.

Γερασίου δέχου τὰς λιτὰς ὁ Θεὸς καὶ ἐλέησον τὸν κόσμον σου ἅπαντα, τὴν εἰρήνην παρεχόμενος πιστοῖς.

Ἀγαθὸς μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπὲρ χιλιῶδας.

Οἱ Κεφαλληναῖοι σὲ προστάτην θερμὸν προβαλλόμεθα πρὸς Κύριον, Ὅσιε, ῥῦσαι ἅπαντας κινδύνων σαῖς λιταῖς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Δόξα σοι, Θεέ μου, Παναγία Τριάς, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς σὺν τῷ Πνεύματι, σῶζε πάντας τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ.

Καὶ νῦν καὶ ἄρτι καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μεγαλύνειν σε, τὴν Μητέρα Θεοῦ, σὺ ἡμᾶς, ὦ Παρθένε, ἀξίωσον βασιλείας οὐρανῶν ἐπιτυχεῖν.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Μακαρίζομέν σε, Μοναστῶν τὴν τερπνὴν καλολογίαν, ὦ Θεοφόρε Γεράσιμε, καταστέφοντες τὴν μνήμην σου ὠδαῖς.

Εἶτα συναπτὴ μικρὰ καὶ ἡ Ἑκφώνησις.
Ὅτι Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Αξιον ἐστὶ τὸν φωστῆρά σε τῆς Ἐκκλησίας, τὸν νεοφανέντα, τοῖς ἁσµασι καταστέφειν, ὦ Γεράσιµε, σεπτῶς.

Αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με καὶ ἔπλασάν με.

Αξιον ἐστὶ μακαρίζειν σε τὸν Θεοφόρον, τῶν πιστῶν τὸ νέον θησαύρισμα, καὶ πανάριστον ποιμένα Μοναστῶν.

Οἱ φοβούμενοί σε ὄψονταί με καὶ εὐφρανθήσονται.

Αξιον ἐστὶ σέ, Γεράσιµε, ὕμνοις γεραίρειν, πάσης τῆς Ἑλλάδος τὸ καύχημα καὶ τὸ σκεῦος ἐκλογῆς τὸ θαυµαστόν.

Γενηθήτω δὴ τὸ ἔλεός σου τοῦ παρακαλέσαι με.

Αξιον ἐστίν, ὦ Θεόληπτε, ὕμνολογεῖν σε, τῆς Κεφαλληνίας τὸ καύχημα, φιλανθρώπως ἐκ Θεοῦ αὐτῇ δοθέν.

Αἰσχυρνήτωσαν ὑπερήφανοι, ὅτι ἀδίκως.

Δέχου τὰς λιτάς, ὦ Γεράσιµε, τῶν σέ τιμώντων καὶ Θεὸν παμμάκαρ ἱκέτευσον ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων σε πιστῶν.

Πόσαι εἰσὶν αἱ ἡμέραι τοῦ δούλου σου ;

Ωσπερ Ἀβραάμ, Ἰωσήφ καὶ Ἐλισσαῖος, Μάκαρ, εὐλογίας πρόξενος γέγονας, καὶ ἐπλούτησας ἡµᾶς σαῖς δωρεαῖς.

Πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου ἀλήθεια.

Εφησε ποτὲ θείῳ πνεύματι ὁ Προφητάναξ, δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσεται, ἐν τῷ οἴκῳ φυτευθεὶς τῷ τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὸ ἔλεός ζήσόν με καὶ φυλάξω τὰ μαρτύριά σου.

Εὐλογὸν φυτευθὲν τῶν ὑδάτων ἐν ταῖς διεξόδοις, σὺ ἐδείχθης, Μάκαρ Γεράσιµε, καὶ ἐβλάστησας καρπούς ἀειθαλεῖς.

Τῇ διατάξει σου διαμένει ἡμέρα, ὅτι τὰ σύμπαντα.

Ζῶσι τῷ Χριστῷ ὄντως δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα, ζῆς καὶ σύ, Θεόφρων Γεράσιµε, αὐλιζόμενος δικαίων τοῖς χοροῖς.

Εἰς τὸν αἰῶνα οὐ μὴ ἐπιλάβωμαι τῶν δικαιοµάτων.

Υπνωσας ἐν γῇ, [ἀλλ' ἀθάνατον εὐκλειαν, Μάκαρ, εἵληφας, Γεράσιµε πάντιµε, πρὸς Θεοῦ τοῦ ζῶντος ἐν οὐρανοῖς.

Σὸς εἰμὶ ἐγώ, σῶσόν με, ὅτι τὰ δικαιώματά σου
ἐξεζήτησα.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ Γεράσιμος, ὃς οὐκ ἀπῆλθεν ἐν
βουλῇ ἀνόμων, ὥς γέγραπται· ὅθεν ἤλειφε τὰ
γέρα πρὸς Θεοῦ.

Ἐμὲ ὑπέμειναν ἁμαρτωλοὶ τοῦ ἀπολέσαι με.

Γέρα πρὸς Θεοῦ ὄντως εἴληφας, Ὅσιε Πάτερ, πάν-
των θεραπεύειν νοσήματα, τῶν τιμώντων σου τὴν
ἐνδοξον ταφήν.

Ἐκ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἐκώλυσα τοὺς
πόδας μου.

Ημέρας καὶ νυκτὸς μελετήσας ἐντολὰς Κυρίου
ἐπορεύθης, Μάκαρ Γεράσιμε, θείας τρίβους τῷ
Κυρίῳ ἀκλινῶς.

Ἀπὸ τῶν κριμάτων σου οὐκ ἐξέκλινα.

Δεῦτε νῦν πιστῶς καὶ προσπέσωμεν τῷ Γερασίμῳ,
ὅπως καὶ τανῦν προφθάσῃ καὶ ρύσῃται ἀπει-
λουμένους ἡμᾶς βλάβης τοῦ ἐχθροῦ.

Ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγια σου
ὑπὲρ μέλι.

Αλλον ἐκτὸς σοῦ οὐ δυνάμεθα εὐρεῖν προστάτην,
καὶ πρὸς Θεὸν μεσίτην θερμότερον, ἵνα φύγωμεν
ἐνέδρας τοῦ πονηροῦ.

Λύχνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου καὶ φῶς.

Ζάλη πειρασμῶν ἀπειλεῖ ἡμᾶς, τοὺς σούς οἰκέτας,
ἐλευθερωτὴν δὲ ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, εἰμὴ τὴν
δεξιάν σου τὴν κραταιάν.

Ὡμῶσα καὶ ἔστησα τοῦ φυλάξασθαι τὰ κρίματα.

Πέτασον ἡμῖν σκέπην κραταιάν τῶν σῶν πτερύ-
γων, ὅπως δυνηθῶμεν βέλη ἐκφυγεῖν τοῦ ἐχ-
θροῦ καὶ γεραίρειν σε, Γεράσιμε, θερμῶς.

Ἐκλίνα τὴν καρδίαν μου τοῦ ποιῆσαι
τὰ δικαιώματά σου.

Νέος ἀληθῶς σὺ ἀνέτειλας τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ
λαμπρὸς ἀστήρ τοὺς πάντας, Γεράσιμε, καταυ-
γάζων καὶ φωτίζων εὐσεβεῖς.

Παρανόμους ἐμέσῃσα, τὸν δὲ νόμον σου
ἠγάπησα.

Αδει σὺν ἡμῖν καὶ γεραίρει σου τὴν μνήμην, Μά-
καρ, στίφη νοερῶν στρατιῶν εὐφημοῦντά σε, καὶ
δοξάζοντα τὸν Κύριον φαιδρῶς.

Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας μου.

Ολον σεαυτὸν ὥς ἀνέθηκας τῷ Ποιητῇ σου, οὕτω
καὶ αὐτὸς μεγάλως σ' ἐδόξασε καὶ ἐτίμησε, Γε-
ράσιμε, λαμπρῶς.

Θχυμαστὰ τὰ μαρτύριά σου, διὰ τοῦτο
ἐξηρεύνησεν.

Αλλον Μωϋσῆν καὶ Ἡλίαν σ' ἔδειξε, Παμμάρκαρ,
τεσσαρακονθήμερον νηστείας στάδιον, καὶ με-
γάλως ἐδοξάσθης παρὰ Θεοῦ.

Τὸ στόμα μου ἤνοιξα καὶ ἐίλκυσα πνεῦμα.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν ἄσμασι θείοις μνῆμην
Γερασίμου τοῦ Μάρκαρος, ἵνα σχῶμεν ἄφεισιν
παρὰ Θεοῦ.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Αναρχε Τριάς, ὁμοούσιε Μονάς, Ἀγία, οὐρανίου
πάντας ἀξιώσον βασιλείας, Γερασίμου ταῖς
λιταῖς.

Καὶ νῦν καὶ ἄει καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πάντες οἱ πιστοὶ μακαρίσωμεν τὴν Θεοτόκον, τὴν
τὸν πάντων Κτίστην κυήσασαν, καὶ λυτρώσα-
σαν τῆς πλάνης τοὺς βροτούς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Αξιον ἐστὶ τὸν φωστῆρά σε τῆς Ἐκκλησίας, τὸν
νεοφανέντα, τοῖς ἄσμασι καταστέφειν, ὦ Γερά-
σιμε, σεπτῶς.

Εἶτα συναπτή μικρὰ καὶ ἡ ἐκφώνησις.
Εἴη τὸ κράτος τῆς Βασιλείας σου εὐλογημένον.

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε, Γεράσιμε
Θεόφρων.

Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με
κατὰ τὸ κρῖμα.

Γεράσιμε Θεόφρων, ιλέωσαι τὸν Κτίστην ὑπὲρ τῶν
σέ τιμώντων.

Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιον.

Υπὲρ τῶν σέ ὑμνούντων, Γεράσιμε, μὴ παύσῃ πρὸς
Κύριον προσεύειν.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπέφανον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου.

Περίσωζε τοὺς πίστει καὶ πόθῳ σέ ὑμνούντας,
Γεράσιμε τρισμακάρι.

Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ εὐθεῖαι αἱ κρίσεις σου.

Γεράσιμε τρισμακάρι, προσδέχου ἱκεσίας τῶν σέ
ἀνευφημούντων.

Ἐξέτηξέ με ὁ ζηλός σου, ὅτι ἐπελάθοντο
τῶν λόγων σου.

Εἰρήνην δωρηθῆναι τοῖς σέ ἀνευφημοῦσι, Γεράσιμε,
δυσώπει.

Ἡ δικαιοσύνη σου δικαιοσύνη εἰς τὸν αἰῶνα.

Τὴν στενὴν, τρισμακάρα, ὁδὸν καὶ τεθλιμμένην διώ-
δευσας Κυρίου.

Θλίψεις καὶ ἀνάγκαι εὗροσάν με, αἱ ἐντολαί σου.

Εχοντές σε πρέσβυν πρὸς τὸν Θεόν, παμμάκαρ,
λυτρούμεθα κινδύνων.

Τῆς φωνῆς μου ἄκουσον, Κύριε,
κατὰ τὸ ἔλεός σου.

Λυτρούμεθα κινδύνων σαῖς πανευπροσδέκτοις πρὸς
Κύριον πρεσβείαις.

Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου καὶ ἐξελοῦ με.

Τίς ἐξείπει, Μάκαρ, σοὺς σεπτοὺς ἀγῶνας, οὓς
ἔτλης ἐν τῷ βίῳ.

Μακρὰν ἀπὸ ἁμαρτωλῶν σωτηρία.

Αγγέλων ἐμιμήσω τὴν πολιτείαν, Μάκαρ, ἀσκή-
σας ὑπὲρ φύσιν.

Εἶδον ἀσυνετοῦντας καὶ ἐξετηκόμην,
ὅτι τὰ λόγιά σου.

Ασκητῶν οἱ δῆμοι ἐθαύμασαν, Θεόφρων, σὴν θείαν
πολιτείαν.

Ἴδε ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠγάπησα
ἐν τῷ ἔλέει σου.

Γεράσιμε, λιταῖς σου δώρησαι σοῖς δούλοις πλημ-
μελημάτων λύσιν.

Ἀρχοντες καταδίωξάν με δωρεάν
καὶ ἀπὸ τῶν λόγων σου.

Ολὴ προθυμία συντρέχει ἡ σὴ Νῆσος ὑμνῆται τὴν
ταφήν σου.

Ἀγαλλιάζομαι ἐγὼ ἐπὶ τὰ λόγιά σου,
ὥς ὁ εὐρίσκων.

Συντρέχει καὶ τὰ πλήθη Ἀγγέλων εὐφημῆται, Γε-
ράσιμε, σὴν μνήμην.

Ἀδικίαν ἐμίσησα καὶ ἐδδελυξάμην.

Ημᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας συντήρησον ἀτρώτους βε-
λῶν τῶν τοῦ βελίαρ.

Ἐπτάκις τῆς ἡμέρας ἤνεσά σε ἐπὶ τὰ κρίματα.

Σπεῦσον ἡμᾶς σῶσαι, Γεράσιμε, σοὺς δούλους
ἀνάγκης ἐνεστῶσης.

Ἐφύλαξεν ἡ ψυχὴ μου τὰ μαρτύριά σου
καὶ ἠγάπησεν.

Ολὴ προθυμία προστρέχομεν Σορῶ σου, κακῶν αἰ-
τοῦντες λύσιν.

Ἐγγισάτω ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, Κύριε.

Οὐδεὶς ἰσχύει σῶσαι τῆς νῦν ἡμᾶς ἀνάγκης, ἐάν
σὺ μὴ προφθάσης.

Γενέσθω ἡ χεὶρ σου τοῦ σῶσαι με.

Πρόφητσον οὖν τάχος καὶ λύτρωσαι σὴν ποίμνην
κινδύνου ἐνεστῶτος.

Ἐπεπόθησα τὸ σωτήριόν σου, Κύριε.

Εκ τῶν ἐνεδρευόντων, Γεράσιμε τρισμακάαρ, τήνδε
σὴν ποίμνην τήρει.

Ζήσεται ἡ ψυχὴ μου καὶ αἰνέσει σε.

Σύντριψον τὰς μύλας ζητούντων ἀφανίσαι, Γερά-
σιμε, σοὺς πόνοους.

Ἐπλανήθην ὡς πρόβατον ἀπολωλός, ζήτησον.

Δέχου, ὦ Θεέ μου, Γεράσιμον σὸν δοῦλον ὑπὲρ
λαοῦ σου πρέσβυν.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Τριάς ὑπεραγία, εἰρήνευσον τὸν Κόσμον λιταῖς τοῦ
Γερτασίμου.

Καὶ νῦν καὶ ἄρτι καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ειρήνην Ἐκκλησίαις, τῷ Κόσμῳ σωτηρίαν δώ-
ρησαι, Θεοτόκε.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε, Γεράσιμε Θεό-
φρων.

Συνεκπτή μικρὰ καὶ ἡ Ἐκφώνησις,

Σὺ γὰρ εἶ ὁ βασιλεὺς.

Καὶ εὐθὺς τὰ Εὐλογητάρια.
Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδασόν με
τὸν Ὅσιόν σου μέλψαι.

Τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη καὶ ἀνθρώπων τὰ γένη
ἐκπλαγέντα βοῶσι, τοῦ θανάτου τὴν φθορὰν ὁ
Γεράσιμος βαίνει καὶ μετὰ νεκρῶν ὁράται πῶς θά-
πτεται, ἀλλὰ μένει καὶ ζῇ ἐνεργῶν ἰάματα.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδασόν με
Γεράσιμον ὑμνῆσαι.

Τί δακρύων ὀχετοὺς προχέετε, ὦ Μονάζουσαι,
πρὸς Θεοφόρον; τί θαμβεῖσθε τῶν ἀνθρώπων ἡ
πληθὺς, τὸν Γεράσιμον βλέποντες ζῶντα; οὕτω γὰρ
Θεὸς δοξάζει τοὺς δούλους του, καὶ εἰς γῆν καὶ οὐ-
ρανὸν καὶ πᾶσι τοῖς πέρασι.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδασόν με
τὸν Ὅσιόν σου μέλψαι.

Λίαν θερμῶς ὁ Θεόφρων δείκνυται πρὸς τοὺς πά-
σχοντας ἐν ἀσθενείαις, καὶ δαιμόνων ἀφανίζει
τὴν πληθύν, εἰς τὴν ἄβυσσον αὐτοὺς ἐκπέμπων· δεῦτε
καὶ ἡμεῖς συμφώνως βοήσωμεν, βοηθὰς ἡμῖν γενοῦ,
Ἄγιε Γεράσιμε.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδασόν με
Γεράσιμον ὑμνῆσαι.

Μυροθήκη Λειψάνου ὑπὲρ νάρδον καὶ σμύρναν
σοῦ, Γεράσιμε, εὐωδιάζει· πρὸς αὐτὸ γὰρ ἐνερ-

γοῦσιν Ἀγγελοι, ἐκπληττόμενοι ἁναβοῶντες· τί οὖν
ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα λογίζεσθε; οὗτος ζῇ καὶ θανών,
εἰ καὶ ἄπνους φαίνεται.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, διδάξόν με
τὸν Ὅσιόν σου μέλψαι.

Ως οἱ σκύμνοι λεόντων ἐνεδρεύουσι, Πάτερ, τὴν
Μοῆν σου σπαράξαι, τοὺς καμάτους δὲ τοὺς
σοὺς ἀπολέσαι εἰς τέλος, σὺ δὲ νοερῶς τὰς βουλὰς
αὐτῶν ἐξαφάνισον καὶ τὴν μνήμην σου διατήρησον.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, διδάξόν με
Γεράσιμον ὑμνῆσαι.

Τῶν Ἀγίων χορεῖαι ὡς ἐδέχθησαν, Μάκαρ, οὐ-
ρανῷ σὲ προσθήκην, ἰλαρῶς τανῦν καὶ σὺ τὴν
προσθήκην τοῖς ὕμνοις καὶ τὸν ἱλασμόν πρὸς Θεοῦ,
Γεράσιμε, ὑμνηταῖς σου πᾶσιν ἀντικατάπεμψον.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Προσκυνοῦμεν Πατέρα καὶ τὸν Ἀναρχον Λόγον,
ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντα, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θεῖον,
ἐκ Πατρὸς ἐκπορευθέν, τὴν Ζωοποιὸν Τριάδα ὑμνή-
σωμεν, καὶ δοξάζοντες αὐτὴν πίστει προσκυνήσωμεν.

Καὶ νῦν καὶ ἄει καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Θεοτόκε Παρθέने, τὸν Υἱόν καὶ Θεόν σου ἐν γαστρὶ
συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως ἐξ ἀγνῶν
σου λαγόνων, τοῦτον ταῖς λιταῖς Γερασίμου, Ἀχραντε,
πρέσβευε, ὅπως ἡμῖν ἰλεως γενήσεται.

Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα,
δόξα σοι ὁ Θεός, Ἐκ τρέτου.

Αἴτησις καὶ ἀπόλυσις.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν Ὅσιον καὶ Θεοφόρον Πατέρα ἡμῶν
ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν τὸ Κύριε εἰσάκουσον.

Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος ψάλλομεν τὰ παρόντα

Τροπάρια Ἦχος δ'.

Τῷ Θεοφόρῳ Γερασίμῳ προσπέσωμεν οἱ ταῖς τοῦ
βίου τρικυμίαις ποντούμενοι, ἀπὸ βαθέων κρά-
ζοντες ψυχῆς πρὸς αὐτόν· Ἁγιε Γεράσιμε, τῇ θερμῇ
σου πρεσβείᾳ σπεῦσον ἐξελοῦ ἡμᾶς πειρασμῶν καὶ
κινδύνων, καὶ Βασιλείας πάντας οὐρανῶν ἀξιωθῆναι
ἱκέτευε, Ὅσιε.

Δόξα. Ὁμοιον.

Οἱ ὑπ' ὀδύων χαλεπῶν κατεχόμενοι καὶ συμφο-
ραῖς καὶ ἀσθενείαις τρυχόμενοι, μετὰ κλαυθμῶν
στενάζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς δράμωμεν δακρύνοντες
Γερασίμου Τεμένει, κράζοντες ἐκ πίστεως, ἰατρὲ τῶν
νοσούντων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, μάκαρ, πρὸς Θεὸν
ῥῦσαι ἡμᾶς πολυτρόπων κακώσεων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ἄει, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου
λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρε-
σβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύτατο ἐκ τοσούτων κινδύνων, τίς
δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους, οὐκ ἀποστῶμεν,
Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις ἄει ἐκ
παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Πεντηκοστός. Καὶ εὐθὺς ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος πλ. δ'. Ἦγρὰν διοδεύσας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τρισμάκαρ Γεράσιμε, ἐκτενῶς δέησιν προσάγων μὴ ἐλλείπῃς τῷ λυτρωτῇ, κινδύνων παντοίων διασῶσαι τοὺς ἀδιαστάκτῳ τῇ πίστει τιμῶντάς σε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ηθεία σορός σου, Πάτερ, πιστοῖς βρῦει τὰς ἰάσεις προσιοῦσι τῷ σῷ Ναῶ καὶ πάθη ψυχῶν τε καὶ σωμάτων ὡς ἱατρός θεραπεύεις πανάριστος.

Δόξα.

Νοσοῦσάν μου ἴασαι τὴν ψυχὴν, Γεράσιμε μάκαρ, τῶν νοσούντων ὁ Ἰατρός, καὶ βαίνειν τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου σὴ μεσιτεία, παμμάκαρ, ἐνίσχυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δυσώπει, Παρθέने, τὸν σὸν Υἱὸν σὺν τῷ Γερασίμῳ νεκρωθεῖσάν μου τὴν ψυχὴν ζωῶσαι ὁ πάλαι τὸν τῆς χήρας υἱὸν ζωώσας τῷ θείῳ προστάγματι.

Ἦδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εχοντές σε προστάτην πρὸς τὸν Θεόν, ἐνδοξε, οἱ Κεφαλληναῖοι τιμῶμεν καὶ ἱκετεύομεν, Πάτερ Γεράσιμε, τοὺς σέ πιστῶς εὐφημοῦντας πειρασμῶν ἀπάλλαξον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ικετεύομεν, Πάτερ, τὰ τῆς ψυχῆς ἴασαι πάθη, καὶ τὰ τραύματα ταύτης τάχος θεράπευσον τῶν εὐφημούντων σε καὶ γεραιρόντων ἐκ πόθου, μοναζόντων καύχημα, μάκαρ Γεράσιμε.

Δόξα.

Εὐμενῇ σε προστάτην πρὸς τὸν Θεόν, Ὅσιε, πάντες προβαλλόμεθα, Πάτερ, Θεῖε Γεράσιμε, καθικετεύοντες πειρατηρίων παντοίων λυτρωθῆναι ἅπαντας τῇ μεσιτείᾳ σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθέने, τὸν Λυτρωτὴν τέξασα, λύτρωσαι παντοίων κινδύνων τοὺς σοὶ προστρέχοντας καὶ ἀνυμνοῦντάς σε, Θεοκλήτωρ Μαρία, τῶν πιστῶν βοήθεια, μόνη Πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, Γεράσιμε, τὴν σὴν Νῆσον καὶ τὴν ποίμνην, ἧς ἐκ Θεοῦ προστάτης γεγένησαι, καὶ ἀγρυπνος φύλαξ τούτων καὶ ῥύστης.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εἶτα ἡ Αἵτησις καὶ τὸ προσόμοιον.

Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προστάτης θερμὸς ὑπάρχεις, ὦ Γεράσιμε, τοῖς πόθῳ τῷ σῷ Τεμένει προσπελάζουσι καὶ πιστῶς γε-

ραΐρουσι καὶ βοῶσί σοι, πανσεβάσμιε, ἐκ τῶν κινδύνων
λύτρωσαι ἡμᾶς, ὡς μέγας ἡμῶν φύλαξ καὶ πρόμαχος.

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Θεοφόρε Γεράσιμε, λύτρωσαι κινδύνων τοὺς σὲ
γεραίροντας καὶ προστρέχοντας τῇ σκέπῃ σου,
ὅπως σὲ ἀπαύστως μακαρίζωμεν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ικετεύομεν, Ὅσιε, τὴν νενεκρωμένην ψυχὴν ἡμῶν
ζώωσον, καὶ ἀνάστησον πρεσβείαις σου ἐκ βυθοῦ
θανοῦσαν ἀπογνώσεως.

Δόξα.

Ον ἐπόθησας, Ὅσιε, σάρκα δι' ὃν ἔτηξας καθιέ-
τευε, τοῖς ὑμνοῦσί σε δωρήσασθαι τῶν πλημμε-
λημάτων τὴν συγχώρησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταῖς Μητρός σου δεήσεσι καὶ τοῦ σοῦ Ὁσίου,
Κύριε, δώρησαι τοῖς οἰκέταις σου τὴν ἄφεσιν τῶν
πλημμελημάτων, ὑπεράγαθε.

ᾠδὴ ε'. Ἰνα τέ με ἀπόσω.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Γερασίμου τοῦ Θείου ταῖς πανευπροσδέκτοις ὁ Θεὸς
δεήσεσι, σκότους ἐξωτέρου καὶ γεέννης τοὺς δού-
λους σου λύτρωσαι, καὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν
ἄξιωθῆναι καταξίωσον, μόνε Μακρόθυμε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Παρεστὼς τῇ Τριάδι, Πάτερ παμμακάριστε, Θεῖε
Γεράσιμε, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων καθιέτευε ταύ-
την, μακάριε, τοῦ ῥυθῆναι πάντας βιωτικῶν πειρατη-
ρίων, τοὺς προστρέχοντας πίστει τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα.

Αναιμάκτους Θυσίας λειτουργῶν προσέφερες Θεῷ,
τρισόλβιε, Ἱερεὺς ὑπάρχων τοῦ Ὑψίστου, Γερά-
σιμε πάντιμε· ἀλλὰ τοῦτον, Πάτερ, ἐκδυσωπῶν μὴ
διαλείπης ὑπὲρ πάντων τῶν πίστει τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, καύχημα καὶ στήριγμα πιστῶν,
πανάμωμε, ἡ Θεογενήτωρ καὶ τῆς κτίσεως
πάσης Βασίλισσα, τοὺς ὑμνολογοῦντας τὸν σὸν Υἱὸν
λύτρωσαι πάσης ἐπηρείας δεινοῦ πολεμήτορος.

ᾠδὴ ς'. Ἰλάσθητέ μοι Σωτήρ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ησὴ, παμμακάκαρ, ψυχὴ τοῖς Οὐρανοῖς ἐγκατώ-
κησε, τὸ σῶμά σου δὲ τῇ γῇ ὑπάρχον ἐξαίσια
τελεῖ τὰ τεράστια, ψυχῶν καὶ σωμάτων θεραπεῦον
τὰ νοσήματα.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σαῖς εὐπροσδέκτοις εὐχαῖς συντήρει, Μάκαρ Γερά-
σιμε, τοὺς πόθῳ εἰλικρινεῖ, ψυχῆς τε ἀγνότητι
τιμώντάς σε, ἔνδοξε, καὶ προσκαλουμένους σοῦ τὴν
ἄμαχον ἀντίληψιν.

Δόξα.

Μεσίτην πρὸς τὸν Θεὸν σὲ εὐμενῇ προβαλλόμεθα, Γεράσιμε ἱερέ' ὑπάρχεις γὰρ στήριγμα καὶ καύχημα, Ὅσιε, τῶν πιστῶν καὶ κλέος ἡμῶν, Πάτερ πανσεβάσμιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ηβάτος τῷ Μωϋσῇ σὲ προετύπου, Πανάμωμε' ἐκ σοῦ γὰρ ὁ Λυτρωτὴς τεχθεὶς ὡς ἠυδόκησε, διέσωσεν, Ἀχραντε, τοὺς προσκαλουμένους σοῦ τὴν ἁμαχὸν βοήθειαν.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, Γεράσιμε, τὴν σὴν νῆσον καὶ τὴν ποίμνην, ἥς ἐκ Θεοῦ προστάτης γεγένησαι, καὶ ἄγρυπνος φύλαξ τούτων καὶ ῥύστης.

Αχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτησις, καὶ τὸ παρὸν Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Οἱ ποθοῦντες τῶν ἀσθενειῶν ἀναρρώσασθαι Γεράσιμου τῷ σεπτῷ Τεμένει προσδράμωμεν, καὶ ἐγγίζοντες εὐλαβῶς τῇ θείᾳ αὐτοῦ Σοφῷ μετὰ πόθου κράζωμεν αὐτῷ, ὡς ἐκ Θεοῦ χάριν λαβὼν τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι, τάχυνον ἐξελεῖσθαι παντοίων πειρατηρίων καὶ τῶν ἐχθίστων δυσμενῶν τεύς ἐν πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Εκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ καὶ σῶσον, Σωτήρ μου.
Οἱ μισοῦντες Σιών αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ πυρὶ ἐσεσθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι.

Αγίῳ Πνεύματι πᾶτα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται τῇ Τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Αγίῳ Πνεύματι ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα ἅπασαν τὴν Κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Τέμετος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Τοῦ Κυρίου δεηθώμεν. Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τὸ Πᾶσα πνοή, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐκ τοῦ Μαθηταῖς πάντα μοι παρεδόθη ὑπὲρ τοῦ Πατρός μου, καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἀρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτος εἰμὶ καὶ

ταπεινός τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστί.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβεύαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβεύαις.

Ἐλεήμων, ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Μάκαρ, Θεοφόρε Γεράσιμε, σὲ καὶ ζῶντα περιχαρῶς ἐπλουτήσαμεν, καὶ μετὰ θάνατον ἔχειν σε ἡξιώθημεν, πανθαύμαστε· διὸ τὸ θεῖόν σου καὶ σεβάσμιον Σκῆνος εὐλαΐως ἀσπαζόμενοι δυσωποῦμέν σε τὸν Θεὸν ἱκετεύειν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῶν Ἀγγέλων ὑπάρχων ἰσοστάσιος ὄντως, Πάτερ τρισόλβιε, Γεράσιμε Θεόφρων, ἐκλυτρώσας κινδύνων τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Σεαυτὸν τῷ Κυρίῳ προσενήνοχας, Πάτερ, θῦμα εὐπρόσδεκτον, Γεράσιμε Θεόφρων, καὶ νῦν μὴ διαλείπης ἐποπτεύων τοὺς μέλποντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα.

Αμυθήτους ἀγῶνας ἐπὶ γῆς ἡγωνίσω, Πάτερ Γεράσιμε, καὶ νῦν ταῖς οὐρανίαις συνὼν χοροστασίαις, περιφρούρει τοὺς μέλποντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πανύμνητε Παρθέने, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα Κόσμῳ κυήσασα, παντοίων ἀλγηδόνων ἀπάλλαξον τοὺς πιστεῖ τῷ Υἱῷ σου κραυγάζοντας, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τῇ σῇ πρεσβείᾳ τὸς τῶν ψυχῶν ἀρρώστιας τῶν σὲ τιμώντων θεραπεύεις, τρισμακάαρ, ὅθεν σὲ τιμῶμεν, Γεράσιμε Θεόφρων.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Πρὸς τὸν Δεσπότην σὲ προβάλλοντες πρέσβυν, ἀπὸ κινδύνων ἐκλυτρώμεθα, Μάκαρ, σαῖς πανευπροσδέκτοις πρὸς τὸν Θεὸν πρεσβεύαις.

Δόξα.

Τὰ τῆς ψυχῆς μου ἀποκάθαρων πάθη σῇ μεσιτείᾳ, Θεοφόρε τρισμακάαρ, ὅπως σε γεραίρω, Γεράσιμε Θεόφρων.

Καὶ νῦν.

Τὴν ἐκτακεῖσαν ἁμαρτίαις ψυχὴν μου σὴ μεσιτεία καταδρόσισον, Κόρη, ὅπως σὲ δοξάζω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εἰρήνην οὐρανόθεν, Ὅσιε τρισμάκαρ, καταπεμφθῆναι δυσώπει, πανόλβιε, τοῖς καθαρᾷ διανοίᾳ σὲ μακαρίζουσιν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ἐμπλησον, Θεόφρων, τοὺς προσιόντας τῷ θεῷ Τεμένει σου καὶ τὸν Δεσπότην αἰεὶ μεγαλύνουσι.

Δόξα.

Καταύγασον τὰς κόρας, Μάκαρ, τῆς ψυχῆς μου πεπορωμένας, καὶ τρέχειν ἐνίσχυσον πρὸς τρίβους θείας τὸν σὲ μακαρίζοντα.

Καὶ νῦν.

Τὴν ὄντως Θεοτόκον πάντες σὲ τιμῶμεν, καὶ ἀσιγήτως τὸ χαῖρέ σοι κράζομεν· σὺ γὰρ ἐκύησας κόσμῳ τὴν ἀγαλλίασιν.

Καὶ εὐθύς τὰ Μεγαλυνάρια.

Αξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ

Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν Οὐρανῶν, καὶ καθαρωτέραν λαμπηδόνων ἡλιακῶν, τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας, τὴν Δέσποιναν τοῦ Κόσμου ὕμνοις τιμῶμεν.

Καὶ τὰ ἀκόλουθα τοῦ Ἀγίου.

Τῆς Πελοποννήσου θεῖος βλαστός, καὶ Κεφαλληνίας ὁ ἀσύλητος θησαυρός, καὶ πάσης Ἑλλάδος τὸ καύχημα τὸ μέγα, Γεράσιμε Θεόφρων, σκέπε τὴν Νῆσόν σου.

Χαίροις ὁ Τρικκάλων Γόνος λαμπρός, χαίροις Κεφαλλήνων ἀπροσμάχητος βοηθός, χαίροις Ἱερέων τὸ σέμνωμα καὶ κλέος, Γεράσιμε τρισμάκαρ, πιστῶν τὸ καύχημα.

Τίς μὴ ἐκπλαγῇ τοὺς σοὺς πολλοὺς ἀγῶνας, παμμάκαρ, καὶ τὰ θαύματα τὰ σεπτὰ, ἅπερ διετέλεις, Γεράσιμε Θεόφρων· διὸ λιταῖς σου θεαῖς ἡμᾶς περισώζε.

Μέγιστος ὑπάρχεις ἡμῶν φρουρός, φύλαξ καὶ προστάτης, ἀντιλήπτωρ καὶ πρεσβευτής, ἐν κινδύνοις ῥύστης, λοιμοῦ τε καθαιρέτης, Γεράσιμε Τρισμάκαρ, διὸ τιμῶμέν σε.

Χαίροις Ἐκκλησίας νέος ἀστήρ, Ἱερέων δόξα, Μοναζόντων ὑπογραμμός, Ἀσκητῶν λαμπρότης,

τῆς χάριτος δοχεῖον, προστάτης δὲ καὶ σκέπη ἡμῶν, Γεράσιμε.

Πηγὴν θαυματόδρυτον τὸ σεπτὸν Σκῆνος σου, Παμμάκαρ, κεκτημένη παρὰ Θεοῦ, ἐν σοὶ χαρμόσυνως ἡ Νῆσός σου καυχᾶται, Γεράσιμε, ἣν φρούρει σαῖς εὐχαῖς πάντοτε.

Τῆς ὁμολογίας Χριστιανῶν ἔθετό σε στύλον ἀδιάσειστον ὁ Θεός, τὸ σεπτὸν σου Σκῆνος, Γεράσιμε, δὺς πᾶσι τοῖς ἐναντίοις λίθον δεινῷ προσκόμματος.

Τὸν φωστῆρα πάντες τὸν παμφαῆ, τὸν ἐκ τῶν Τρικφάλων ἀπαστράψαντα φαεινῶς, τῶν δόσιων δόξα καὶ κλέος Ἱερέων, Γεράσιμον τὸν θεῖον πάντες ὑμνήσωμεν.

Ποίμνης σου, Παμμάκαρ, ἥς ἐκ Θεοῦ φύλαξ ἐπιστεύθης τοῦ ἡγεῖσθαι αὐτῆς θερμῶς, σκέπε, φρούρει ταύτην ἐχθίστων ἀοράτων παντοίων, ὁρατῶν τε, Θεῖε Γεράσιμε.

Κόπους τε καὶ πόνους, εὖς δι' αὐτὴν ἤνυσας, Παμμάκαρ, περιόντος σου ἐν τῇ γῇ, πρέσβευε τηρεῖσθαι, τοὺς θήρας ἐκδιώκων, συλῆται τοὺς ζητοῦντας καὶ ἀφανίσαι σπεύδοντας.

Εκτενῶς ἰκέτευε πρὸς Θεὸν ὑπὲρ τῆς σῆς Νήσου εἰρηναίαν ταύτην τηρεῖν, καὶ λυτροῦσθαι πάντων δεινῶν τε καὶ κινδύνων, Ὁσίων Νέων δόξα, Θεῖε Γεράσιμε.

Δέχου τὰς πρεσβείας, Παμβασιλεῦ, τοῦ θεράποντός σου Γερασίμου νῦν τοῦ σεπτοῦ, καὶ τὴν ποίμνην

ταύτην ἀπήμονα συντήρει ἐχθίστων πάσης βλάβης, ὅπως δοξάζῃ σε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου ποιήτατε πρεσβείαν εἰς τὸ σῶθῃναι ἡμᾶς.*

Εἶτα τὸ Τρισάγιον καὶ τὰ παρόντα προσόμοια ψαλλόμενα κατὰ τὴν προσκύνησιν τῆς πανσέπτου Σοροῦ ἢ τῆς Εἰκόνης τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος β'. Πάντων προστατεύεις Ἀγαθή.

Πάντες οἱ ἐκ νόσων χαλεπῶν, καὶ κινδύνων ἄλλων παντοίων δεινῶς θλιβόμενοι νῦν, ἐνθα τὰ ἰάματα θαυματοδρύτου Σοροῦ Γερασίμου ἐκβλύζουσιν, ὡς ρεῖθρα Νειλῶα, σπεύδοντες προσπέσωμεν γονυκλιτῶς ἐν κλαυθμῷ, ῥῦσαι ἐκβοῶντες σοὺς δούλους ἐκ πειρατηρίων καὶ νόσων καὶ παντοίων θλίψεων, Γεράσιμε.

* Σ. Ε. Ἡ ἔκδοσις τοῦ 1870 ἀναγράφει εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς εἰς τὸν Ὅσιον Ἱερεῶς Παρακλήσεως (σελ. 111) καὶ δύο μεγαλυνάρια, περιέχοντα καὶ ὑμνοῦντα ὑπόθεσιν ὅλως ξένην τῇ ὑπ' ὀψει. Μὴ θέλοντες ὁμοῦς ἡμεῖς νὰ παραλείψωμεν ταῦτα, ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὴν μνήμην τοῦ τ' εὐσεβοῦς ποιητοῦ καὶ τοῦ ζηλωτοῦ ἐκδότου, ἀναγράφομεν αὐτὰ ᾧδε :

Δόξα σοι, Παράκλητε ἀγαθέ, οὗ καταισχύνεις τοὺς τολμῶντας καινοτομεῖν ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας Μετουσίας, δοξάζων τοὺς ἐμμένοντας τῇ ἐμπνεύσει σου.

Γηραιοὶ αἰῶνες πρὸ σῶν ποδῶν ἐλίσσονται φόβῳ προσκυνοῦντές σου τὴν μορφήν, ἣν ἐν τῷ Μεγάλῳ Σπηλαίῳ, Θεοτόκε, χειρὶ Λουκᾶ γραφεῖσαν, ἀπεδησαύρισας.

"Ετερον. "Ομοιον.

Οντως ἀνεδείχθης ἐκ Θεοῦ ἄκρος ἀκεστήρ, ἀντιλήπτωρ, τὰ πάθη πάντων πρὸς σέ, πόθου τε καὶ πίστεως, προσπεφυγόντων θερμῶς, ἀναργύρως ἰώμενος, Γεράσιμε Θεῖε· ὅθεν σου δεόμεθα, περιπτυσσόμενοι νῦν θείαν σου Σορὸν καὶ βοῶντες, οἴκτειρον ἡμᾶς ταῖς λιταῖς σου καὶ δεινῶν παντοίων ἐλευθέρωσον.

"Ετερον. "Ομοιον. Θεοτοκίον.

Πάντας ἡμᾶς οἴκτειρον, Ἀγνή, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένε, προσπεφυγότας ἐν σοί, καὶ σοῦ τὴν ἀντίληψιν ἐπιζητοῦντας θερμῶς, σὸν οἰκέτην προβάλλοντες Γεράσιμον Θεῖον, πρέσβυν νῦν πανάριστον, οὗ ταῖς εὐχαῖς τῶν δεινῶν ῥῦσαι καὶ φθορᾶς καὶ κινδύνων, καὶ ἐπιτυχεῖν Βασιλείας σοῦ Υἱοῦ ἀξιώσον, δεόμεθα.

Ἀπόλυσις.

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΟΙ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΝΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ

ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Τροπάριον Ἦχος πλ. δ'. πρὸς τὸ
Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Ὡς ἀντιλήπτωρ καὶ θερμὸς προστάτης, ἔνδοξε,
Ἄει προφθάνεις βοηθὸς ἐν περιστάσεσι
Διὸ ἄσμασι, Γεράσιμε Θεοφόρε,
Εὐφημοῦμέν σε πιστῶς καὶ ἐπιγράφομεν,
Τῆς σῆς Νήσου τὸν προστάτην συμπαθέστατον,
Ἀνακράζοντες· Χαίροις Πάτερ Γεράσιμε.

Οἶκος.

Αγγελος οὐρανόφρων ἐγνωρίσθης ἐν κόσμῳ, Γεράσιμε, ὡς αὐλος βιώσας, τὸ δὲ Σῶμά σου ἀφθαρτον μένον καὶ εὐωδίαν βλύζον ἀένναον ἐξιστά· τοὺς ὀρῶντας, καὶ πείθει βοᾷν πρὸς σέ τοιαῦτα·

Χαῖρε ἡ δόξα τῶν ιερῶν,
Χαῖρε τὸ κλέος τῶν μοναζόντων.
Χαῖρε τῶν Ἁγίων ἀγγέλων ὁ σύσκηνος,
Χαῖρε τῆς Τριάδος ὁ οἶκος ὁ πάντερπνος.

Χαῖρε ὕψος θείας γνώσεως δυσερμήνευτον πολλοῖς,
 Χαῖρε βάθος ταπεινώσεως δυσαντίβλεπτον βροτοῖς.
 Χαῖρε ὅτι ὥράτης θεωρίας ἀκρότης,
 Χαῖρε ὅτι ἐφάνης πρακτικῆς ποδηγέτης.
 Χαῖρε Κεφαλληνίας ἀδιάσειτος στύλος,
 Χαῖρε ὁ τοῦ Κυρίου γνησιώτατος φίλος.
 Χαῖρε λαμπτήρ εὐσεβοῦς ἀληθείας,
 Χαῖρε σφραγὶς νεαρᾶς ἐργασίας.
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Βλέπουσα Κεφαλλήνων ἡ περίφημος Νῆσος τὸ
 θαῦμα τοῦ σεπτοῦ σου Λειψάνου, σὺν πόθῳ τὴν
 αἰέναν χάριν καὶ ἰάσεων παροχὴν γεραίρει σου, Γε-
 ράσιμε, βοῶσα πρὸς Θεὸν τὸν ὕμνον·

Ἀλληλούϊα.

Γινῶσιν ἐνθεον ἔχων, τῶν Ὁσίων ἀκρότης, ἀνέδρα-
 μες πρὸς γῆν τῆς ἐπαγγελίας, καὶ ἐν ἐρήμῳ
 τεσσαράκοντα ἡμέρας ἄσιτος μείνας, ἔλαβες τὴν χάριν
 προορᾶν τὰ μέλλοντα καὶ παρ' ἡμῶν ἀκούεις·

Χαῖρε ὁ μῦρα ἐκ τῆς σωροῦ σου βρύων,
 Χαῖρε ὁ ζῆλον ἐν καρδίᾳ σου φέρων.
 Χαῖρε Ὁσίων τῶν σεπτῶν ἡ ἀκρότης,
 Χαῖρε ἀγίων καθαρῶν ἡ λαμπρότης.
 Χαῖρε χοροστασίαις τῶν ἀγγέλων οἰκήσας,
 Χαῖρε τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἀπολαύσας.
 Χαῖρε ὁ ζῶν ψυχῇ σου καὶ θανὼν ἐν τῷ σώματι,
 Χαῖρε ὁ τὴν ζωὴν σου ἐν οὐρανοῦ ἔχων δῶματι.
 Χαῖρε ὁ τὴν Αἰμόρροον ὑγείαν τοῦ πάθους,
 Χαῖρε ὁ τὴν γυναῖκα ἐξελκύσας τοῦ βάθους.

Χαῖρε τῶν ἐν θαλάσῃ ὁδηγὸς καὶ προστάτης,
 Χαῖρε τῶν ἐν κινδύνοις σωτηρία καὶ ῥύστης.
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Δύναμις οὐρανόθεν σοὶ ἐδόθη, τρισμακάρ Γεράσιμε,
 ἄσιτος διαμένων, κολοκύνθη μόνῃ χρώμενος, τοῦ
 πνεύματος πρόνοιαν ποιῶν, οὐ σώματος ἐπίδοσιν ζητῶν,
 καὶ λέγων·

Ἀλληλούϊα.

Εχουσα πολιοῦχον καὶ φωστῆρά σε μέγαν Κεφαλ-
 ληνία ἐγκαυχᾶται ἐπὶ σοὶ μέγα, καὶ γηθομένη
 πνεύματος, βοᾷ σοὶ ψάλλουσα ταῦτα·

Χαῖρε θαυμάτων πηγὴ ἀνεξάντλητος,
 Χαῖρε δογμάτων ὀρθῶν φύλαξ ἄγρυπνος.
 Χαῖρε λυπουμενων ταχεῖα παράκλησις,
 Χαῖρε πλανωμένων ἐτοίμη ἀνάκλησις.
 Χαῖρε λύχνη διακρίσεως, ἀπαστράπτων ἐμφανῶς,
 Χαῖρε ἄστρον διοράσεως, καταυγάζων τηλαυγῶς.
 Χαῖρε πηγὴ θαυμάτων ἀκένωτος,
 Χαῖρε πληγὴ δαιμόνων ἀνίατος.
 Χαῖρε τῆς ἐγκρατείας ὁ σοφὸς παραινέτης,
 Χαῖρε τῆς ἀκρασίας ὁ ταχὺς ἀναιρέτης.
 Χαῖρε Χριστοῦ τὸ θεῖον ὁσφράδιον,
 Χαῖρε πιστῶν τὸ μέγα προπύργιον.
 Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Ζάλην πᾶσαν τοῦ κόσμου ἐκφυγὼν, Θεομάκαρ,
 ἡσύχασας Ὁμαλῶν ἐν τῷ ὄρει, καὶ θαυμάτων

πλήθη ἐνεργῶν διέσωσας πρὸς ὄρμον γαληνὸν Μοναστηρίας τῆς ἁγίας Βασιλείας, κράζων·

Ἀλληλούϊα.

Ηκουσαν ἐκ περάτων Γερασίου τὰ ξένα θαύματα, ἃ τελεῖ καθ' ἑκάστην, καὶ δραμόντες οἱ νοσοῦντες, τούτου τὰ σεπτὰ ἐβλεπον πάση τῇ γῇ θαυμάσια πηγάζοντα, ὃν καὶ τιμῶντες εἶπον·

Χαῖρε ὁ ἀνταλλάξας φθαρτῶν τὰ οὐράνια,
Χαῖρε ὁ καταρῶξας δαιμόνων φρυάγματα.
Χαῖρε ὁ συνεδριάζων τοῖς αὐλοῖς ἀγγέλοις,
Χαῖρε ὁ συγχορεύων ἀπ' αἰώνων ἀγίοις.
Χαῖρε σοφῶν ἀγγέλων ὁ θερμότητος σύνδουλος,
Χαῖρε τῶν μοναζόντων ἐμφρονέστατος σύμβουλος.
Χαῖρε ὁσίων τῶν σεπτῶν ἐγκαλλώπισμα,
Χαῖρε πατέρων τὸ λαμπρὸν ἀγαλλίσμα.
Χαῖρε στερεὸν παθῶν ἀποτρόπαιον,
Χαῖρε Θεοῦ ὁ φέρων τὸ τρόπαιον,
Χαῖρε σοφῶν ὑπερβαίνων τὴν γνῶσιν,
Χαῖρε πιστῶν καταυγάζων τὰς φρένας.
Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Θεοφόρον νομίζων τὸν Γεράσιμον εἶναι θερμός τις νεανίας, ἐν πίστει δι' αὐτοῦ ἐρρύσθη δαίμονος, καὶ λήψας μὲν τὴν λύτρωσιν ἐχάρη πρὸς αὐτόν, κραυγάζων μετὰ πόθου ἔνθους τῷ Σωτῇρι·

Ἀλληλούϊα.

Ιθυνάς σου τὸν βίον πρὸς οὐράνιον δρόμον, Γεράσιμε, ὁσίων τὸ κλέος, δι' ἀσκήσεως ὑψηλῆς καὶ ἀγωγῆς ἐνθέου, πρὸς ὃν ἐπόμενοι ἡμεῖς βοῶμέν σοι ἐκ πόθου ταῦτα·

Χαῖρε ἡ στάθμη τῆς ἐγκρατείας,
Χαῖρε ὁ λύχνος τῆς εὐσεβείας.
Χαῖρε τῆς ἀσκήσεως ἐμψυχον ἄγαλμα,
Χαῖρε τοῦ μονήρους βίου ἐκτύπωμα.
Χαῖρε ὁ ἀκρότατος ὅρος παρθενίας ἀληθοῦς,
Χαῖρε ὁ θεϊότατος τύπος θεωρίας εὐαγοῦς.
Χαῖρε ἀκτημοσύνης ὁ λαμπρὸς εἰσηγήτωρ,
Χαῖρε ἀγιωσύνης ὁ σοφὸς παρακλήτωρ.
Χαῖρε κανὼν τῆς νηστείας ἰσάγγελος,
Χαῖρε εἰκὼν ἀγγελίας θεόδοτος.
Χαῖρε ὀρθῆς πολιτείας ὁ γνώμων,
Χαῖρε σοφῆς προμηθείας νοήμων.
Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Κόσμον ἡδυπαθείας καὶ σαρκὸς προμηθείας ἡλόγησας, Γεράσιμε Μάκαρ· κολοκύνθιον δὲ τροφήν ὕδροποτῶν ἔσχες καὶ πενιχρὸν ἱμάτιον, ψυχῆς μόνον ἐπιμελούμενος καὶ λέγων·

Ἀλληλούϊα.

Λόγοις ἐν τῇ ζωῇ σου τὴν σὴν ποίμνην ἐκθρέψας, ὠδήγησας ζωῆς ἐπὶ χλόην, μετὰ πότμον δὲ πάλιν, εἷς πατὴρ φιλόστοργος, θαύμασι παραδόξως στηρίζεις, ἰώμενος τοὺς πάσχοντας δεινῶς, ἀνθ' ὧν βοῶσι·

Χαῖρε λαμπρὸν Τριάδος κειμήλιον,
 Χαῖρε τερπνὸν ἀγγελίας θησαύρισμα
 Χαῖρε ὁ πρὸ θανάτου τελῶν τὰ θαυμάσια,
 Χαῖρε ὁ μετὰ πότμον ἐνεργῶν τὰ τεράστια
 Χαῖρε ὡς νεκρὸς ἐν θήκῃ σου κείμενος,
 Χαῖρε ὥσπερ ζῶν ἐν πόλῳ ἐλκόμενος.
 Χαῖρε ὃν ἀνυμνοῦσι Κεφαλλήνων τὰ πλήθη,
 Χαῖρε ὃν εὐφημοῦσι μοναζόντων τὰ σίφη.
 Χαῖρε λαμπτήρ ἐν τῷ μέσῳ Ὁσίων,
 Χαῖρε βολίς τῶν ἐνθέων χαρίτων.
 Χαῖρε ἀμαράντινον δεξάμενος στέφανον,
 Χαῖρε τὸν αἰδίμῳ κληρωσάμενος θάλαμον.

Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Μέλλων Σύ, ὦ Τρισμάκαρ, ἐκ ζωῆς τῆς προσ-
 καίρου μεθίστασθαι πρὸς μονὰς οὐρανίους, κλί-
 νας γόνυ, εὐχόμενος ἐκτενῶς, τὸ πνεῦμά σου χερσὶ
 Θεοῦ παρέθου, δι' ὅπερ ἐξεπλάγησαν οἱ βλέποντες
 καὶ ᾗδον·

Ἀλληλούϊα.

Νέον ἄστρο εὐρόντες λιγυρὸν Γερασίμου, βρωμεν
 τὰ ἐφύμνια τούτῳ· ῥώννυσι γὰρ νανοῦντας, δαι-
 μονῶντας ἰᾶται, καὶ πᾶσι τὰ αἰτήματα δωρεὰν νέμει,
 ὦ πάντες εὐλαβῶς βρωμεν·

Χαῖρε ὁ διαπτύσας τὰ ἡδέα τοῦ βίου,
 Χαῖρε ὁ διαλύσας τὰ πικρὰ τῶν ἐν βίῳ
 Χαῖρε ὁ πηγὴν θαυμάτων τὸ σῶμά σου δείξας,
 Χαῖρε ὁ τὴν σὴν ψυχὴν μετ' Ἀγγέλων συμμίσας.
 Χαῖρε ὅτι ἐφρόνεις τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ σου,
 Χαῖρε ὅτι ἐπόθεις τὰ τερπνὰ παραδείσου.

Χαῖρε δρόμον οὐρανοῦ ὑψιβάτης φοιτήσας,
 Χαῖρε δόμους καθαρὸς ἐν ὑψίστοις οἰκήσας.
 Χαῖρε ὅτι ἀγγέλους συμπολίτας νῦν ἔχεις,
 Χαῖρε ὅτι ἁγίους συνοδίτας κατέχεις.
 Χαῖρε δι' οὗ εὐσεβεῖς φωταυγοῦνται,
 Χαῖρε δι' οὗ ἀσεβεῖς πυρπολοῦνται.

Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Ενὸν θαῦμα ὁρῶμεν πολυχρόνιον νέκυν * ὡς ζῶντα
 νῦν ἐν θήκῃ τελοῦντα διὰ τούτου γὰρ ὁ ὑψηλὸς
 Θεὸς τοῖς ἐν γῇ οἰκοῦσιν εὐπίστως δέδωκε διώκειν τὰ
 δαιμόνια, πρὸς δ' ἡβρωμεν·

Ἀλληλούϊα.

Ολος ὡ, ἐν τοῖς κάτω τῇ σαρκί, καὶ τῶν ἄνω
 οὐδὲν ἀπὴν τῇ ψυχῇ ὁ Γεράσιμος· ὄντως
 θαῦμα πάντα νοῦν καὶ ἀκοὴν ἐκπληττον· δι' ὅπερ
 ἐκπληττόμενοι βρωμεν πρὸς αὐτὸν τοιαῦτα·

Χαῖρε σοφίας Θεοῦ ὁ πλήρης,
 Χαῖρε προνοίας αὐτοῦ ὁ μύστης.
 Χαῖρε ῥήτωρ θεοδίδακτε, πρὸς Χριστοῦ ἐκδιδαχθεῖς,
 Χαῖρε ῥεῖθρα τῶν ἰάσεων ὁ πηγάζων τοῖς πιστοῖς.
 Χαῖρε ὁ πρὸ θανάτου καθαρῶς βιοτεύσας,
 Χαῖρε ὁ μετὰ πότμον πρὸς Θεὸν ἐκδημήσας.
 Χαῖρε ἐν ᾧ ἡ λάμψις Θεοῦ ἐνίδρυσε,
 Χαῖρε ἐν ᾧ ἡ χάρις αὐτοῦ ἐνέφκησε.
 Χαῖρε τῶν εὐσεβοῦντων ἡ ὁρθόδοξος στάθμη,
 Χαῖρε τῶν ἀπιστούντων ἡ ὀξύθυμος σπάθη.

* Σ. Ε. Νεκρὸν (παρ' Ὁμήρῳ).

Χαῖρε ὁ ἀναστέλλων τῶν δαιμόνων μανίας,
Χαῖρε ὁ ἀνατέλλων τῶν θαυμάτων ἀκτίνας.

Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Πᾶσαν χάριν ἐδέξω οὐρανόθεν, τρισμακάρε Γεράσιμε, τὰ θαυμάσια πράττειν· ἐνασκήσας γὰρ καλῶς, ὥσπερ ἄσαρκος, ὅροι σοι φύσεως εἴρηκαν, ἀλώβητον τὸ δῆμά του μένον εἰσέτι, ἰώμενον τοὺς μέλποντας·

Ἀλληλούϊα.

Ρωμαλαῖος προστάτης τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐδείχθης, ὦ Γεράσιμε μάκαρ, καὶ λαοῦ πιστοῦ ὑπέρμαχος μέγας· γνωρίζεις γὰρ πάντοτε δεινῶν πολλῶν λυτρώσθαι τοὺς σοὶ καταφεύγοντας καὶ συγχινεῖς αὐτοὺς βεῶν σοι·

Χαῖρε λαοῦ εὐσεβοῦς τὸ τεῖχος,
Χαῖρε ἐθνῶν χριστωνύμων τὸ σθένος.
Χαῖρε στερόδον μοιασιῶν τὸ ἐνίσχυμα,
Χαῖρε λαμπρὸν Ἱερέων τὸ καύχημα.
Χαῖρε τοῖς ὑμνηταῖς σου πᾶσαν χάριν πορίζων,
Χαῖρε τοῖς ἀσθενοῦσι πᾶσαν ἱασιν νέμων.
Χαῖρε εἰς θεὸς στήλη τῶν χαρίτων ὑπάρχων,
Χαῖρε θεῖα δυνάμει τῶν δαιμόνων κατάρχων.
Χαῖρε ἀγνὸν Θεοῦ-οἰκητήριον,
Χαῖρε σεμνὸν Χριστοῦ τὸ εὐλόγιον.
Χαῖρε ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας,
Χαῖρε τρυφή τῆς πιστῶν εὐωχίας.
Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Σῶσον πάντας τοὺς πόθῳ σοῦ τὴν μνήμην τελοῦντας, καὶ θεῖόν σου χαρακτῆρα τιμῶντας, ἐκ βλάβης πάσης καὶ συμφορῶν λυτρούμενος, καὶ σώζειν προσκαλούμενος τοὺς τῷ Θεῷ βεῶντας·

Ἀλληλούϊα.

Τεῖχος Κεφαλληνία κεκτημένη σε, Πάτερ, ὑπὲρ πάντων τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, λοιμοῦ, σεισμοῦ ῥυόμενος, καὶ πᾶσι προφθάνων ἐν πᾶσι, διὸ βοῶμεν πρὸς σέ εὐχαρίστως ταῦτα·

Χαῖρε θνητῶν ἀθανάτων νέκταρ,
Χαῖρε βροτῶν ἀνθηφόρων ἔαρ.
Χαῖρε λυπουμένων ἐτοίμη παράκλησις,
Χαῖρε πλανωμένων ταχεῖα ἀνάκλησις.
Χαῖρε πάντων εὐδυσώπητος πρὸς Θεὸν διαλλαγή,
Χαῖρε πάντων εὐσυμπάθητος λυπηρῶν ἀπαλλαγή.
Χαῖρε τῶν νοσημάτων εὐσεβῶν ἡ ὑγεία,
Χαῖρε τῶν μολυσμάτων τῶν αὐτῶν ἡ ἀγνεία.
Χαῖρε πιπτόντων μέγα διάσωσμα,
Χαῖρε πταιόντων θεῖον ἐξίλασμα.
Χαῖρε ἡμῖν χαρίζων σὼν χαρίτων πέλαγος,
Χαῖρε πᾶσι πορίζων σὼν θαυμάτων ἔλεος.
Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Υμνον ἅπαντες, Μάκαρ, τῇ σορῷ Σοῦ λειψάνου προσφέρομεν, Γεράσιμε Θεοφόρε, δακρυρρόους δὲ ὠδὰς πρόσδεξαι εἰς ἀμοιβὴν χαρίτων σου· διὸ τὴν πίστιν δέδεξο ἡμῶν, τῶν μετὰ σοῦ βοώντων·

Ἀλληλούϊα.

Φωτοφόρος ἡ θήκη τοῦ σεπτοῦ σου λειψάνου δεί-
κνυται, ὦ Γεράσιμε Πάτερ, τὴν χάριν ὥσπερ
φῶς ἐξανάπτουσα καὶ τοῖς προσιοῦσι χαρὰν καὶ ὑγείαν
ἄφνω ἀποδιδούσα πέμπει, ἡμεῖς δὲ ἀσπαζόμενοι ταύ-
την βοῶμεν·

Χαῖρε ὁ ὕμνολόγους εὐρὼν ἐν τῷ τάφῳ σου,
Χαῖρε ὁ ψευδολόγους θανατῶν ἐν τῷ κράτει σου.
Χαῖρε ἡμῖν χαρίζων χαρίτων σου πέλαιος,
Χαῖρε πᾶσι πορίζων τοῦ σοῦ μύρου τὸ ἔλεος.
Χαῖρε τῶν προσφευγόντων σοι ἀσφαλὲς παραμύθιον,
Χαῖρε τῶν προσιόντων σοι τῆς ψυχῆς τὸ σωτήριον,
Χαῖρε βλάβην δαιμόνων ἐκ τῆς νήσου διώξας,
Χαῖρε τούτων ἐνέδρας πονηρὰς καταργήσας.
Χαῖρε ὁ τῶν βαρβάρων καταβάλλων τὸ θράσος,
Χαῖρε ὁ τῶν δαιμόνων ἐκμειώσας τὸ σκότος.
Χαῖρε πύργος ὁ φθάνων πρὸς οὐράνιον ὕψος,
Χαῖρε τεῖχος διεῖργον ἀντιπάλων τὸ νεῖκος.
Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Χάριν ἀνωθεν ἔχων, ὦ Γεράσιμε, πάσας ἐδίωξας
ἐχθρῶν τὰς ἐνέδρας, καὶ τὴν νῆσον ἐκ νόσου
λοιμικῆς ἐσωσας, ἐν πελάγει δὲ καὶ χέρσῳ προφθά-
νεις τοὺς καλοῦντάς σε, λυτρούμενος ἅπαντας δεινῶν,
τοὺς τῷ Θεῷ βοῶντας·

Ἀλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὸν ὕμνον, παναοίδιμε Πάτερ,
κυκλοῦντες τὴν ἁγίαν Σορόν σου, θαυμάτων
χάριν βρύουσαν τοῖς πίστει προσιοῦσι· διὸ πόθῳ προσ-
τρέχοντες πρὸς σέ βοῶμεν

Χαῖρε ψυχὴν πρὸς Θεὸν ὁ ἐκτείνας,
Χαῖρε ὁρμὰς τῆς σαρκὸς ἀναστείλας.
Χαῖρε ὁ τῶν παρόντων παριδὼν ὡς μὴ ὄντων,
Χαῖρε ὁ τῶν μελλόντων φροντισθεὶς ὡς μενόντων.
Χαῖρε αὐχμοὺς καὶ λοιμοὺς διαλύσας,
Χαῖρε πολλοὺς τῆς πείνης διασώσας.
Χαῖρε ποιμὴν Ὁμαλῶν Μονῆς, ἄγρυπνε,
Χαῖρε φρουρέ, ἱατρὲ πολλῶν ἄμισθε.
Χαῖρε ὅτι σοῦ τὸ λείψανον βρῦε μῦρα δαψιλῶς,
Χαῖρε ὅτι σοῦ τὸ τέμενος νέμει χάριν πολλαπλῶς.
Χαῖρε δι' οὗ θεραπεύονται νόσοι,
Χαῖρε δι' οὗ ἐκδιώκονται πάθη.

Χαῖρε Πάτερ Γεράσιμε.

Ω Τρισόλβιε Πάτερ, ὁ τῆς Νήτου προστάτης καὶ
πάντων ἀκαταίσχυντος πρέσβυς, ἐφουμνίους ὥδας
παρ' ἡμῶν, σῶν ἱκετῶν, πρόσδεξαι καὶ τῆς μελλούσης
λύτρωσαι κολάσεως, πρεσβείαις σου Θεῷ, ὦ κράζομεν
πάντες.

Ἀλληλούϊα.

ΤΕΛΟΣ

Καὶ τῷ Θεοφόρῳ Γερασίμῳ δόξα.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Εἰσαγωγή (Ἀφιέρωσις—Ἐπίσημα Γράμματα— Πατριαρχικὸς Τόμος — Σιγγίλιον Ἱ. Μουῆς)		σελ. γ'—ις'
Εἰκὼν τοῦ Θεοφύρου Ἁγίου	»	17
Βίος καὶ θαύματα τοῦ Ἁγίου	»	19—40
Εἰκὼν τοῦ πανσέπτου Σκήνους	»	41
Ἀκολουθία τῆς 16ης Αὐγούστου	»	43—83
Ἀκολουθία τῆς 20ῆς Ὀκτωβρίου	»	84—126
Ὑμνος Ἐπιτάφιος	»	127—142
Κανὼν Πρακλητικὸς	»	143—156
Οἱκοὶ Εἰκοσιτέσσαρες	»	157—167

